

Þess Gaafumgiædda Guds Manns

Sr. Sigurdar Joonssonar

(Fyrrum Sooknar Prests ad Presthoolum)

Ágiætt

Psalma Verk,

wt af

Doct. Johannis Gerhardi

Hugvekium,

og hanns

Dalegri Jdkun Gudrækn-

innar, samt

Doct. Iosuæ Stegmans

Viku-Bænum

Hvar vid bætast Misseraskipta og adrir fleiri Psalmar, kvednir af sama Þiood-Skalldi.

Selst Innbundid 15. Fiskum.

Prentad a Hoolum i Hialltadal, af Jooni Olafssyni, 1772.

Formaalt.

Versu kostgiæfnir vorir Landsmenn hafi verid ad yrkia wt af sierhveriu þvi, þeim hefur litist Eptirtekta og Minnis verdt, meir, auk þess þeir ort hafa af Kvædum og Rijmum, er ei vidkæmu andlegu Efni, varda þar af; Ad vier hofum flestar, ef ei allar, Bibliunnar Sogu-Bækur, og sumar af þeim undireins med uppbyggilegum Commentariis Didactico-Asceticis, i Liood-mæli færdar; Og ad vier hofum allann Fiollda bædi af einstakum Psalmum og Psalma Flockum, hverra Efni samannt er tekid og wtfært af Skaldskap þessa Lands; Lika og heilar Bækur, hverra Efni i Psalma sitt hefur verid, eftir þad þær hafa verid annadhvert i sundurlausri Rædu af vorum Londum samanntekuar, eda wr framandi Twngum, a sama Hatt, a vort Maal wtlagdar: So hofum vier (ad h er til ledist nockur Dæmi til Bevijsingar, ad þann Leser þetta litla Rit ullætur, er ætlad er fyrir Formaalanum):

1. Psalma wt af Skopunar Bookinni Sr. Jons Þorsteinssonar (Þ. sl. r Votis): Samtal mullum Guds og Evu r 3. Rijmum, Sr. Jons Biarnasonar i Þ. r sthoolum: hi rt prickt meinast vera i Tijd Hr. Gudbrands: Erechs og Nooa Rijmur, Sr. Jons Magnussonar Laufaasi. Af Utfarar-Book un [Exodo] hefur kvedid 69. Psalma Sr. Eva mundar Einarssonar, er fyrst var Prestur ad F. u Sialtahijd, hvor og hefur ort 13. Rijmur

ut af Moyse, samt Kvædi af Chore og hans Filgiurum, af Rahab og fleyrum Titlellum, sem fyrirkoma i Fiordu Mosis Book og Josúæ Book: Her til heyrir Bileams Kvædi Sr. Hallgrims Peturs Sonar og Bileams Rijmur Sr Joons M. S. i Laufaasi. Ut af Doomara Bookinni, fraa Andlaati Josuæ til Samsons Dauda, hefur kvedid Psalma Joon Sigurdsson, hwandi fyrir nockrum Arum i Eskilarngey a Skarðsstrond, undir Umsioon og Lagfæringu þar verandi Sooknar Prests Sr. Jons Biarnasonar. Til eru Rijmur af Samson 5. Af Gedeon 5. Itm. Kvædi af Jael og Jephta, allt þetta orkt af Sr. Gudmundi i Felli. Rijmur af Ruths Book eru i Vijsna Book Hr. Gudbrands. Ut af Samuels Bookum hafa kvedid Sr. Hallgrijmur Petursson og hans Continuatores, Sigurdur Gislason i Dolum og Sr. Jon Eyolfsson a Gilsbacka. Ut af Koonga Bookunum hefur kvedid og commenterad i 20 Rijmum Sr. Joon M. S. i Laufaasi, so hefur og Sr. Gudmundur i Felli kvedid Rijmur af Saul Koongi og David, Tals 22. Af Elio Spamanni 7. og Elisæo 8. Hann hefur einig orkt laangt Kvædi, er hann kallar Borna Roos, ut af Ordskvidum Salomonis. Davids Psalmum hafa a Islendsk Liood Mæli snwid, Sr. Jon Þorst.insson og Sr. Oddur Oddsson a Reyniv.llum: Ydrunar Psalmum Sr Stephan Olafsson i Vallanesi, ec Commentarium Hieronymi Savanorolæ yfir 57.

Psalm Davids hefur Gudmundur Saal. Olafs Son Anno 1672. innibundid i nockrum Psalmum, ad Tolu 22. Ut af Lofkvædi Salomons hefr ur kvedid 26. Psalma Sr. Gunnlaugur Snorra Son a Helgafelli. Esthers Riimur, Susonnu Kvædi, Riimur af Judith, Tobiæ og Syrachs Bookum eru orktar af Sr. Joni Biarnasyni i Presthoolum, einnig er i Psalma snuinn Historia Jonæ Spaamanns af Sr. Hallgrimi Peturssyni, og i Riimur af adurnefndum Sr. Gudmundi i Felli. Til eru Riimur af þeim her þricktu Maccabæana Bookum, og meinast kvednar af Sr. Eyriki Hallssyni i Hojda. M nns Vers yfir Bækur þess Nyia Testamentis hefr orkt, Sr. Magnus Saal. J hug sson i Hrafnagili. Psalmar wt af sierhverium Gudspialla Manni eru kvednir af Sr. Gudmundi i Felli, enn wt af Harmonia Evangelica f Sr. Joni Ol fs syn. J Bijsna Book Hr. Gudbrands eru þrickter Gudspialla Psalmar Sr. Einars S igurdsonar, er sijdast var Prestur i Eydsum og Prof stur i Mwl... Þijngi. Til eru P.stla Ps lmar P turs Ein rssonar ad Ballara, fyrrum Logrettu Ma s i D la Si sli sem og ys Gu sp. o an Arid i kring Psalm Post.lla Sr. Joons M g ussonar rik. ufaun: Hier ad lwt og Hu gunar Ps almar P rævers Hr. Marcussonar, ut af Ef li Kn unum Lucæ 4 0 5 Ut af Christi Lifs Histori h. . a vieg ar i Sagi; Psalterium Na. a

Eiur 30. Psalma wt af Christi Fædingar Historiu Sr. Gunnlaugs Snorrasonar a Helgafelli; Passiu-Psalma Sr. Hallgrijms Peturssonar: Einig hafa wt af Pijsl ır Historiu Herrans Christi kvedid Sr. Gudmundur i Felli, Sr. Stephan Olafsson i Vallanesi, Sr. Arngrijmur Joonsson a Melstad, Sr. Oddur Oddsson a Reyniwollum, Sr. Joon Magnusson i Lausaasi. Ut af þeim 7. Christi Ordum a Krossinum, Benedict Magnusson Bech, Raads-Madur Hoolastools og Sijslumadur i Hegranes-Þijngi, Profasturinn Sr. Brinjulfur Halldorsson a Kyrkiubæ i Tungu-Sveit og Sr. Joon Magnusson i Lausaasi, eñ fyrir þessum sinustu Psalmum fiñst skrifad, einig Sr. Joon Biarnason i Presthoolum. Horologium Passionis Christi hefur wr Donsku wtlagt Sr. Biarni Gissursson i Þijngmwla, og Kross-Kvedium Bernhardi, hefr i Liood snwid Sr. Arngrijmur a Melstad. Ut af sijdarsta Parti Pijnungar-Historiunnar (nefnilega fra þvi yfir Christo var lesinn Dauda-Doomurinn og til þess hann uppgaf sinn Anda) hefur 1715. kvedid 50. Psalma Þorbergur Þorst insson, wtdregna af Meditationibus passionalibus Jens Thomassonar Bang, sem Prestur var til Gangloseog Slagslund i Sioolandi. Ut af Christi Upprisu-Historiu hafa Meñ Psalterium Triumphale Saal. Biskupsins Hr. Steins Joonssonar. Æfisogu Postulans Pauls hefur 118. Kvædum innbundid Sr. Gudmundur

i Felli, og i nockrum Rijmum Sr. Eyrikur Halls Son i Hofda.

So hofum vier 2). Psalma, wt af Sr. Þordar Bardarsonar Bæna-Book, kvedna af Benedict Bech; Ut af Diario Sr. Hallgrijms, af Sr. Jȯni Sigmundssyni, sijdarst Klaustur-Presti ad Þickvabæ i Veri austur; Ut af Viku-Þaunkum Sr. Hallgrijms, af Sr. Eyriki i Hofda; Ut af Bisk. Saal. Widalins Christindoomi, kvedna af Eyrar Hospitals Halldara Vigfusa Helgasyni, It. eru til her um Þriatygeslags Viku-Psalmar, auk D. Olearii Mainada Saungva, af Bp. Hr. Steini, er hann var Kyrkiu-Prestur i Skaalhollti, wtlagdra, og Otal Fiolldi annarra sundurlausra ymislegs Efnis (auk margra andlegra Kvæda) einkum þeirra Fedga Sr. Einars i Eydolum, Sr. Olafs aa Kyrkiubæ og Sr. Stephans i Vallanesi; Sr. Olafs Gudmundssonar aa Saudanesi og hans Afkomenda Sr. Eyriks i Hofda, Sr. Þorsteins Olafssonar i Miklagardi, og Snæbiarnar Saal. Hallsonar; Sr. Gudmundar i Felli og Sonar hans sama Stadar Sr. Jons; Sr. Biarna Gissurarsonar; Sr. Olafs Joonssonar a Sondum i Dyrafyrdi, Sr. Joons Magnussonar i Laufaasi, Sr. Jons Þ. istlarvotts, Sr. Magnusar Peturssonar aa Hörgslandi, Sr. Hallgrijms Peturssonar, Sr. Jons Þordarsonar i Hvamm og margra annara, auk þeirra sem nu lifa. Loksins hofum vier af framandi Bookum, a veit Maal wtsettum, medal annars, tvenn (edr

 Jüfti=

jafnvel brenna) Psalma, wt af Forfedra Bæna-Bookinū; Ut af D. Arnts Paradijsar Alldingordi, her um̄ 30. Psalma, kvedna af Sr. Eyrike Halls syni; Ut af Gerhardi Hugvekium 50. Psalma orkta af Sr. Joni Magnussyni i Laufaasi, undir ymsum Himna Logum. Ut af Eintalinu (edur Molleri Soliloqviis) andurnefnds Peturs Einarssonar; Af sijdara Parti Biskups Kingoes Psalma Bookar, Profastsins Sr. Arna Porvardssonar aa Pijngvollum; Af Rachlovs Taara Pressu Gudmundar Berghoorssonar, og þar epter Biskupsins Saal. Hr. Steins; Af Wudriani Kross Skoola, Saal. Jons Einarssonar; designati Rect. Sch. Hol.. Ut af Catechismo, Psalma Sr. Jons Einarssonar: Ut af Pontoppidans Spurningum, ad nockru Leiti Porvalldar Magnussonar, eñ ad ollu Sr. Gudmundar Saal. Jonssonar, Soknar Prests til Kross og Vomwla-Stada Safnada i Landeyum: Þessum sijdarst nefndu Psalma Flockum tilheyra med ollum Rietti Psalmar þess gooda Gaafu-Manns Sr. Sigurdar Jonssonar, fyrrum Sooknar-Prests ad Prestsbooli i Nwpa Sveit, er hann orkt hefur, (a) wt af þeim magistu Skrifum, þess hæittupplijsta og vijdfræga Guds Mañs, Doct. Ioh. Gerhardi, sem almenelega kallast Hugvekiur og Daglig Idkun Gudrækninnar; og wtlogd eru af Saal. Biskupinum Hr. Porlaki Skwlasyni: (b) wt af Doct. Iosuæ Stegmans, Superintendentis til

)o(Schaums

Schaumburg, Viku-Bænum; Hvoriet Psalma Flockar nu til samans eru Pryktir, og hier, Goodfwsi Lesari, fyrir Sivonir koma, asamt Mißergisk pta Psalmum og fleyru þ: ssha ttar, er adur hefur þryckt verid og Sr. Sigurdi til mkast. Filgir einnig þeim 50. Hugvek u Psalmum, sa Fimtugasti og fyrsti; qvedinn af (adurnefndum Jooni Einarssyni, wt af þeirri 51. Hugvekiu, er ei fylgdi þeirri Edition, hveria Hr. Þorlaikur hafdi fyrir sier i sinni Utleggiing; helldur var nockru epter tillegd af Auctore og fylgdi þeim sijdari Editionibus, hvor Hugvekia og sijdar meir var wtlogd af Hr. Þordi Þorlaakssyni Biskupi i Skaalhollti; Hvar hiaa þess er ad geta, ad fleyra Andlegu Efni vidvijkiandi, liggur enn Obryckt eftir þenañ Saal. Guds Mann, sem fylgt mundi hafa þessari Collection, ef Menn ei fyrirfram sæu, ad þessi Bæklingur hefdi þa ordid offstoor, og þessvegna helldur dijr fataekum Almwga i nærverandi baugu Tijd; Enn hin somu anecdota kynnu sijdar (a vidlijkann Haatt og Saal. Sr. Hallgrims Kvedlijngar, sem i 12. Blada Formi hafa nu nockrum Sinnum fra (þess Prentverki wtkomid) wt af fyrir sig þryckiir verda, ef þess almennelega offad væri.

Gefi þad Miskunsamur Gud, ad hanns Heilaga Ord vidhalldist hiaa oss og vorum Nidium framvegis hreint og Omeingad, og ad þad þannig verdi um Hond haft, ad Gudi sie til Dijrdar, þier, Goodfwsi Lesari, og þe m þad kostgiæfilega ydka, til Eilijfrar Saalar Nota!

Peir Fimtiju Hugvekiu Psalmar.

I. Psalmur.

Um rietta Pecking Syndariñar.

Ton, Hallt oß Gud vid þitt hreina Ord.

Gud Heilagi Herra miñ, heß eg aumur Prællinn þiñ, Synda Eytur so iñdruckid, eins og Jord Vatni tekur vid.

Vijst er mijn Synd wr Maata miog, morg, Ung, Gomul og Svijvirdileg, enn þijn Reidi sar Elldur er, Oguðlegum sem fortærer.

Riettlætid allt sem orkad gat, er sem Bloodsiwkrar Kviñu Fat, O! hvad Ranglætid illt og frekt, er þaa fyrir þier svijvirdilegt.

Lioosid medañ i Myrkri er, mikla Byrtu þad gefur af sier, enn þegar Soolinn a þad skijn, alla missir þad Geisla sijn.

Eins er þad margt i Athofn Manns, ad Aliti hærsta Doomaranns, Ofullkomid og einkis verdt, er vier þo meintum Heilagt giordt.

Hvar mun eg aumur Frelsi faa? Þo flyja vilji eg i Himininn haa, þa er þar fyrir utann Ef, er eg so Tijdum styggdann hef.

A Jordu er hvorgi Hæli hier, Herrans Skepnur þær mya mier, med þvi eg hefi moodgad

 hañ,

þann, minn og þe'rra Gud Skaparann.

Afsꜳn Heims er hord og stoor, Himin, Lopt, Jørd, Vatn, Elldur, Sioor, Englar, S. mvit-str, Satan senn, og siaalfur Gud klagar vonda Menn.

Hver maa vid slijku reysa Rond, Riettlætid straar aa adra Hond, þegar allt þetta amar ad, ecki er sinn um Grida-Stad.

Slepp ꜳgum þenn sem gyrnast Raad, gefur Salomon heilnæmt Raad, i Biargskorum sig feli skiott, slija vil eg nu þangad skiott.

Biargid þad sem hann segier hier, sialfur JEsus vor Drottinn er, Skorurnar eru Undir hans, i þeim er Hæli Syndugs Manns.

Lijfsins Uppspretta er þar ein, øll kann su græda Daudleg Mein, Svala Dryck finnur þyrstur þar, Þvotta-Laug hinn sem Ohreinn var.

Þar vil eg koma þiaadur Þræll, þar vil eg fela ast JEsu sæll, medann Guds Reidi fram hiaa fer, sly eg til þijn, þu tak vid mier.

Ecki þarf eg ad ottast þar, Aklagun Guds og Skepnunnar, sꜳ er fraa allri Anaud frij, Undum Drottinns sem hvijlist i.

HErra JEsu minn Hlijfdar-Mur, hialpa mier øllum Vanda ur, tak mig i þijna opnu Und, og annastu mig i Dauda Stund.

2. Psalmur.

Umm

Um̃ Idkan Idranariñar af HErrañs Pijnu.

Ton, O mijn Saala uppvakna nu.

SJaadu og Hugleid Saala mijn, saara og beyska JEsu Pijn, siaadu hanns Mædu megna, Kvalanna Stærd og Ofraun af, Ondina upp a Krossi gaf, þad leid hann þinna vegna.

Siaadu hier þinna Synda Stærd, siaa þu hve admikid kosta vard, Saar þiin og Siwkdoom græda! Gud lijdur siaalfur grim̃a Pijn, Gud wthellir hier Lijfi sijn, Gud kvelur margskyns Mæda.

O! hvad Banvænlegt er þad Saar, þar eckert annad til Grædslu staar, enn Bartskerans Blood wr Ædum, O! þa kynia Stærd Krankleikans, kostadi Dauda Læknarans, Guds þo a Himna Hædum.

Þu Christinn Saala siaadu hier, Syndinni so Gud reidur er, þo hanns Son Saatta bædi, Fodur sinn kiærann fyrir oss, fallna i Synd og Daudans Bloss, Guds þo ei rienar Reidi.

Hann took þaa a sig Horund Manns, Helgandi so Nattturu hanns, ad Syñda Eytri eydi, hann þa samteingdi Holldid vid, Heilagasta sitt Riettlætid, Guds þo ei rienar Reidi.

Allt þaangad til hann a sier bar, Illgiord og Syndir Verælldar, kvalinn a Krossi deydi, hañ liet wthellsa Lijf og Blood, ad leysa og græda Heimsins Piood, Guds þaa rienadi Reide.

Hæd, Sløg, Saar, Brykl og Heliar Reyd, Hrakning og Smanir JEsus leyd, Blessadur i Bondum breydi, Fadirinn leit þa sarru Swt, Saal og Lijf hanns þa blæddi wt, Guds þa rienadi Reidi.

Hann sem Heilagur hijngad kom, hlaut ad lijda so straungann Doom, serdur med soddann Hætti, sa sem kemur med Synd i Heim, sijdann lifir og deyr i þeim, titrandi ydrast ætti.

Hrædast og skialfa Skepnu ber, Skapara sin þvi hefur hier, Krossfest og kvalid bædi, Þræll:un ma þetta Ottast eitt, ad hann hefur sinn Herra deydt, synduzur Helgann hrnadi.

Christur lijdandi Kvol og Deyd, kallar til vor i sinni Neyd, laxtum oss honum hlida: syndug Manneskia sia þu mig, sannlega hlijt eg fyrir þig, soddann Saklaus ad lida.

Særir mig eitt og soiidur mest, sie eg og veit ad Pioodinn flest, mijna Pijn aktar eigi, Opacklætid sem almennt sker, allri Kvol þyngra fellur mier, a mijnum Andlaats Degi.

Heyrdu nu soddann Saala mijn, siertu Packlaat i JEsu Pijn, med Ast og Jdran heita, Syndaña Verkum siædu vid, ser þu ei framar Drottinn Gud, nie hann til Reidi reita.

Myskunar Fadir, Myskun þijn, Myskuni oss fyrir JEsu Pijn, og helgi vor Hiortu framinn, Jesu þinn Bæn og Benia Foss, Boot og Lijfgun sie ollum oss, Amen, O JEsu! Amen.

B

3. Psalmur.

Um̄ Avøxt sañrar Jdranar.

Ton, Sæ friáls vid Løgmaal fæddur er.

Dyndugi Madur, siaa ad hier, Saal hi'n so hvølpinn verdi, Eiliift Liif byriar hvør sa hier, hreina Jdran sem giørdi.

Hvar sw hin hreina Jdran er, er þar og Kvittun Synda, enn sw Kvittun hun aflar sier, Elsku Guds til Mannkynda.

Hvar Guds Ast er og Hylli hanns, hañs Sonur er þar medur, i honum Boot aa Misgiørd Manns, Manns Samvitsku þad gledur.

Hvar Samvitskann er glød og good, Guds Andi biir þar inni, og Heiløg Þrenning, sem hiaalpar Þiood, med hollri Lijfgiøf sinni.

Þvi faa þeir allir eiliift Liif, sem Yfirboot Synda vinna, enn Andar Tioon og Eymda Kiif, Jdrunarlausir finna.

DRottinn þar uppaa doo aa Kroß, ad deya Syndinn mætti, laatum þvi ecki lifa i oß, Lesti med vondum Hætti.

Saalar Daudinn Andlegur er, Jllgiørd og Syndinn Manna; undanndrøgum þvi ecki vier, Jdrunar-Verkid sanna.

Aumur er saa sem ecki kann, Jllgiørdum Boot aa vinna, siaalfann Gud fraa sier fælir hann, med Fylking Engla sinna.

Syndinn styggir Guds Anda wt, af Musteri vors Hiarta, eins og Flugur flya Braut, ef finna Reikinn svarta.

So sein Gud framar øllum er, einn Hlutur sa hinn besti, eins er og viist i siaalfri sier, Syndinn vor hinn sa versti.

Nu þo Syndir sem vinnum vær, viist stoorar heita meigi, ef Ydran breidist wt yfir þær, Augu Guds siaa þær eigi.

Med þvi þu safnar Synda Fanns, siifellt og marga Vega, Idrunar Taar þijns innra Manns, af þvi þær daglega.

Gief mier HErra i Hiartad mitt, hreinann Ydrunar Anda, so ad mijn Saal af Syndum kvitt, syngi þier Lof aan Enda.

4. Psalmur.

Um þad sæta JESU Nafn.

Ton, JEsus Christur aa Krossi var, etc.

O! JEsu Nafn þitt Ilmsætter, alla Mysktun og Frelsi lier, þvi bid eg þig minn JEsus, vægdu og liikna veikum mier, og vertu mier JEsu JEsus.

O! Hiartans Unun innelig, Elsku þinni þijgaa sa mig, Gitnd mijn og Gledi JEsus, fyrir mier ecki feldu þig, fyrst þu ert JEsu JEsus.

Mysktunar Tiiminn medann er, mysktuna þu og liikna mier, Mysktunar Mergdinn JEsus, Mysktunar Tijmiñ þegar þver, þa vert þu mier JEsu JEsus.

JEsus.

Driimi verdur ecki neitt, i þo Mystunar Foartig-lid breidt, mig tak ir milldi JEsus, Saala min er af Syndum þreitt, siertu ockur JEsu JEsus.

Øll Saalar Fæda ofþurrer, utann medbland'st þad Vidsmior, sem ertu sæti JEsus, so vænn Krydd minn Saalu ber, siert þenni JEsu JEsus.

Synda Eitur eg sog'd hef, Satan hlaupandi Vondsku Ref, i þinni Augsyn JEsus, trwi eg so fyrir utann Ef, ad ertu mier JEsu JEsus.

Uppruna Synd sem erfda eg, aklagar mig og þrengir miog, i þinni Augsyn JEsus, þo hun sie stoor og sviivirdileg, samt ertu mier JEsu JEsus.

Fæding og Getnad fleckar Synd, fordæmanleg er Skiepnu Kynd, i þinni Augsyn JEsus, þo Saurgun fylgi sodann Mynd, samt ertu mier JEsu JEsus.

Satan oss jafnann sviikid fær, Syndir daglega giorum vær, i þinni Augsyn JEsus, sviivirdilegar þoott sieu þær, samt ertu mier JEsu JEsus.

Þo ad eg Sooma sviipti mig, samt kann eg ecki ad sneida þig mikilli Mystun JEsus, eptir þvi hun er Afinnlig, oss ertu JEsu JEsus.

So sem mier harla hægt var þad, ad hrapa i Synd og Kvala Stad, fram þier Frelsarinn JEsus, veit eg so hægt þier vinnur ad, vera mier JEsu JEsus.

J Liifi, Deyd og Doomsins Hriid, daglega og um allann Tiid, vertu mier veikum JEsus, fyrir

þñ Dauda Faar og Striid, frida mig JEsu JE-
sus.
Miñstu ei so aa Syndir miin, 'ad siaalfur gleym-
ir þu Myskun þiin, heilagi HErra JEsus, Saal-
ar Liifgun og Sadning siin, siertu mier JEsu JE-
sus.
Ad lifa og deya Lausnari minn, liika koma fyrir
Doominn þinn, þori eg þvi minn JEsus, J þijnu
Nafni eg Frelsi finn, fyrst þu ert JEsu JEsus.
O! JEsu fyrir þinn Unda Foss, alla Kvalning
og Dand aa Kross, og Naadar Nafn þitt JEsus,
aãast þu liifs og lidna oss, Lof sie þier JEsu JEsus.

5. Psálmur.

Uñ Trwariñar Jdkun.

Tou, Sæll erku sem þiñ Gud.

DRottinn eg aumur er, i Hugsun minni, opt
giori eg Oriett þier, og Pijnu þinni.
Græt eg þad Goodverk miin, Glæp bæta eigi, so
sem Synda Boot þijn siist nægiast meigi.
Læst eg so leggia aa, Lappañ Goodverka, For-
þienan þijna þa, Prautar noog sterka.
Hvor sem sig heilagañ, hier fundid giæti, hvad
þyrfti ad hugsa hañ, uñ HErrañs Riettlæti.
Undir Naad erum nu, ecki Logmaali, siaaum til
soddañ Trw, Syndiñ ei briaali.
Hauttt upp i Himiniñ, heilagi Fader, syndgad
hef eg Sonur þiñ, svijvirdilegt þad er.

Aum-

Aumur eg ecki maa, Arfi þiñ heita, virdstu mier
Prioostkum þaa, Præls Nafn ad veita.
Ofluger Syndiñ su, sem mig vill pijna, laat hana lokssins nu, Lijfinu tijna.
Holldsins ill Istrraad, uñ sijdir liñi, og missi Afl og Daad, Andiñ so viñi.
Eg hefi heimskur Mañ, hyllst Satans Vdi, uñ mier ad Ovin þañ, eg sigra nædi.
Otta vijst undir bioo, Ogn Dauda Kijssins, Ills Endir er hañ þo, og Iñgangur Lijssins.
Nær Lijfid uti er, oll Meiniñ hverra, þa mun eg þocknast þier, þu goodi HErra.
Oll Syndiñ er þa kvitt, i Himna Sæti, einn Gud þvi ertu mitt, einka Riettlæti.
Daudañ ei Ottast nu, nie Eymda Kijsid, hærstur ert HErra þu, Heill mijn og Lijfid.
Saal mijn af Syndum Kvitt, siaa mun þijn Mæti, bodiñ i Brwdkaup þitt, Brwdgumiñ sæti.
Þa reyni eg þad og finn, ad þu ert mier bædi, blijdasti Brwdguminn, og Brullaups Klædi.
Eg hefi Iklædst þier, aa Skijrnar Degi, sem Skrwdi skylir mier, skadar Synd eigi.
I skiærum Skrwda þeim, skal eg frammgannga, þa DRottinn dæmir Heim, aa Degi straanga.
Dijrdar Skart skal oss þar, skijnandi giera, hvert oss til Eilijfdar audnast ad bera.
I sanna Sælu Dijrd, sem leid oss HErra, sie Losgiord sie þier skijrd, sem ei maa þverra.

6. Psalmur.

Um̃ Huggun þess Idrandi i Christi Pijnu.

Lag, Konung David sem kiendi, etc.

Allur syndugs Mañs Soomi, sannlega fylgiunner, i þvi Frelsarinn froomi, ad forsmaadur varstu hier, og þiaadur þwngri Pijn, Daudi þiñ er Lijf Lyda, Lækning og Huggun friida, Hoop mitt og Huggun mijn.

Þu einn Gud allra Lyda, eg gat þig moodgad vijst, enn þig aptur ad þijda, orka kunni eg sijst, enn fyrir Christi Kross, er oss nu ordinn Fridur, af þvi þig siaalfann bidur, sættir þu seka oss.

Siaa nu þaa Særing megna, Sonur þinn lijda blaut, fyrirgief þad þess vegna, Þrællinn illur sem braut, DRottinn myskuna mier, Synd mijn er Sandi fleiri, samt er Þijn Naadinn meiri, þviad hun eilijf er.

Ef ad eg ecki jaata, Illverk og Synda Þraa, þa kann i aungvann Maata, Aflausn þeirra ad faa, enn ef auglijst þær, Saar sypvirdilega skarta, særandi framid Hiarta, enn Samvitskann Felmtur fær.

Halltu þvi ecki inni, Ast þinni Fadir kiær, nie Naad i Naudsyn miñi, Naakvæmd allri mier tær, minnstu Myskunar þijn, reidstu mier aumum eigi, af þvi þu hefur sleigid, Son þiñ fyrir Syndir mijn.

Hver munu Aumsllrrædi, aa Reikningsskapar

Tijd

Tijd, þa senn ad sækia bædi, Syndinn og Riett-lætid, sitt stæt a hveria Hlid, undir Andskotans Hreidur, uppi Doomarinn reidur, enn Samvit-skann svipt er Frid.

Verölld er öll i Loga, umhverfis Manninn þa, hverninn maa hræddur voga, i HErrans Augsyn fram gaa? Ei hiálldur falist fær: Hvad er þa hellst til Raada, hver vill þa Saalu naada, hvar mun þa Hviijldinn vær?

Hver er sa einn sem heitir, Engill hinns mikla Raads? Aunum Vidtöku veitir, Verndarinn Lyds og Lands, JEsüs þad eflaust er, milli hanns Hiaalpar Handa, hræddur mun eg þa standa, hanns Fullting hlijfir mier.

Saal mijn þijn good Trw glædist, gled þig og fagna nu, uppaa þann er þu hrædist Ofviijdinn vona þu, vert ecki örvæntiñ, fraa þeim sem fyrri flwdir, flijdu nu aa þess Naadir, hann reinist þier hollur Vin.

Minn Gud! eg maa þad jaata, mikil er Syndinn mijn, þo er' i allann Maata, enn meiri Naadiñ þijn, öll miin Von i þier staar, gief þu eg glatist eigi, gief ad þig lofa meigi, hier og uñ eilijf Ar.

7. Psalmur.

Uñ Avext Christi Pijnu.

Ton, Fadir vor sem aa Himnum ert, etc.

Pa

PÁ HErrans JEsu harda Pijn, hugleidi eg med Krapti siin, eykst þa mijn Trw og efliist best, um þad Tvent sem mig vardar mest, Ast Guds til mijn og annad hitt, Afbrotinn oll eg fæ vel kvitt.

Þegar minn HErra hieck a Kross, hneigdi siñ Munn ad kyssa oss, Arma wtbreiddi bæda senn, baudst til ad kyssa alla Menn, hann lauk upp siinum Hondum tveim, ad hiælpa og audga oss med þeim.

Hann liet þvi opna Siidu siin, so þadann streimdi Lijf-Giof miin, og ad hanns heita Hiartans Þel, hægra sie oss ad skoda vel, hanns Saar eru af Ofraun blaa, Ast velldur þvi þau lioomar aa.

Laatum oss i hanns opnu Und, inngannga þvi med gladri Lund, skodum hanns heita Hiartans Ast, hvor oss syndugum alldrei brast, i hanns Saarum er Naadar Nægd, noog Endurlausn og allskyns Hægd.

Af Fiñ Lijkamans Limum hañs, lagadi Blood til Syndarans, Hondum, Footum og Siidu siñ, so þad liifgadi alla Menn, og þad signada Saara Flood, Syndir þvægi af allri Þiood.

Hann var hrakinn med þyngri þraa, þræsamlega hann Judar slaa, slaa þeir Gadda i Holldid hanns, hanns Blood wtkreisti Syndinn Manns, Manns Hendur Gudi unnu aa, a honum margskyns Kvelling laa.

Hann striiddi Daudann hardann vid, hann so oss veitti Andleats Frid, hann var Sakfelldur hier

ä Jord, hanns Born so yrdi saklaus giord, hañ liet sig slaa med Heipt og Foss, hann so Aklogun fyrdti oss.

Hann stundi haatt med Harma Kvein, hann so oss bætti eilijst Bein, hann bar ä sijnum Herdum Kross, hann so Þijngd allri letti af oss, hann var deyddur og hrakinn senn, hann so lijfgadi alla Menn.

So sem þa Vijnber Of-þijngd af, alla Vega sinn Log utgaf, eins pressadist vors HErra Holld, hrundi hañs Dreyri nidur ä Folld, undañ Þijngd alls Heims Illgiordar, og Reidi Guds, sem JEsus bar,

Soddann Gagn fær þu, Saala mijn, af Saarum JEsu og beysku Pijn, Hañs skrift sem oss var mooti mest, med sier hefur ä Krossinn fest, hanns Blood hana afþvodi þar, i Pijnghwsi Guds, sem ritud var.

Vertu þvi gladur, mæddi Mann, Manning Hiaalp alla JEsus vann, ef stoor eru þijn Synda Saar, Saar hanns eru þier Lækning klaar, hanns Blood þad edla Umsal er, sem alla Græding veitir þier.

Andlaat þitt JEsu og þijn Pijn, allra Meina sie Bootinn mijn, i Lijfi og Dauda Athvarf allt, æfinnlega mier vid þig hallt, þu heilog Preñing hijer og blijd, halldist þitt Lof um allann Tijd.

8. Psalmur.

Um̃ Fullvißu vorrar Sáluhjálpar.

Ton, Lifandi DRottin̄ likna mier.

GLed þig min Saal og giœr þu ad Gudi Skapara þijnum, miundu hanns Naad og minnst a þad, þa myndadi hann þig i Leynum, adur þegar varst eing'nn þu, Umhyggiu bar hann þijna, eigin̄ Mynd hanns ert ordinn nu, ei kann hann þier þvi tijna, hann annast alla sijna.

Nu þo ad vijsu syndug siert, so Guds Mynd hafir tapad, hann sem af eingvu gat þig giort, giœt, ur þig endurskapad, sa sem þig skoop aan Synda Flecks, Saurgun þijna kan̄ bæta, og Illsku Root sin̄ i þier vex, alla i burtu ræta, ad þvi skallt giorla giæta.

Hiaa Gudi erum lijkt sem Leyr, Leyrpotta Smids i Hendi, um̃ Efi finnast eingver þeir, sem eru sijn Verk hatandi, skylldi hann þar til skapa þa, Skiepnu Kynd sijna Manninn, Handaverk þau ad hata og slaa, og hrekia i Diofla Ranninn? Saal mijn ei þeynktu þanninn.

Vijst er Skopun og Myndinn Manns, mikid Guds Astar Merki, en̄ gior vottast þo Eiskan̄ hans, af Endurlausnar Verki, alldrei gyrnist þu Glotun mijn, goodi Hyrdirinn Sauda, fyrst ad þu þoldir Pijnga Pijn, þig gafst i Pijsl og Dauda, til Lijfs og Lausnar Pioda.

Saa oss Frid keypti Fodurinn vid, Fullnadar dijru Verdi, annast oss nu og leggur Lid, Lijf vort so eingin̄ skierdi, þetta Fullnat ei verdur vallt, vell dur þvi þad eg segi, sw Naadar Giœdskann gnæfir

allt, Gud fyrir Prælinn deyi, Saal mijn, þvi efast eigi.

Vier erum Gud þijn Offa-Born, og Arfar ad Himna Vistum, so elskar þu nu sierhvorn vorn, sem Mottinn JEsum Christum, Raad og Uppfylling eilijfs Lijfs, oss giefst i Syni þijnum, Uppspretta Goods og Ending Kijfs, Uppgiof af Synd og Pijnum, gledst eg i Gudi mijnum.

Hvornnn kann sa ad hata mig, Helfor mijna sem bætti, og gaf i Daudann sialfann sig, so ad eg lifa mætti? Þo Ovinir allir mye mier, mijna Saal aklagandi, JEsus mitt Hoop og Hæli er, Helgun og Lausn fra Grandi, Trw mijn so stodug standi.

Lof sie þier Fadir fyrr og sijd, fyrir þinn Soninn kiæra, og þier JEsu sem leystir Lyd, lijka sie Dijrd og Æra, svo helgum Anda sama Veg, sama Vegsemd skal gialda, þu Eining Þreñing Odaudleg, unn mier þinn Prijs margfallda, hier og um Alldir Allda.

9. Psalmur.

Uñ þad, ad vier skulum elska Gud mest.

Ton, Dreckum af Bruñi Naadar.

NJJS upp riett Christinn Saala, Naadhoft ad læra, Stundlega Hluti haila, ei hæf þu kiæra, enn þann ypparsta Gooda, elska og stunda skallt, hvers Nægdar Giædskañ frooda, gott ok ibijndi alle. Uppsprettann alls hinns Gooda, er hi n Drott-

ni, honum aitt Ást ad biooda, so alldrei þrotni, skapada Skiepnu neina, skallt ecki elska þu, þvi eingvaim Ástar Beina, aptur þier giellдur su.

Þeim ættu ollu ad tæra, Ástar Geingi, er þig hafdi þa kiæra, er þu varst eiginn, þa hann til Reidi reitir, rasandi tijdt og þrætt, syndsamlega so breytir, samt elskadi hann þig dætt.

Hiartans Ununar Ardur, um innstu Reita, og Andar Alldingardur, mæ Elskann heita, hun wtilokar Heiminn, af Hiarta Mannsins best, Satan og Synda Keiminn, sigrar, og grædir flest.

Hun læsir Diofla Dijki, og Dæ dir eykur, hædsta Himna-Rijki, hun upplijkur, Ást er Utvalldra Merki, ecki til Hiælpar sein, wt af Elskunar Verki, auglijsist Trwinn hrein.

Ef Sæalinn elskar eigi, þann ædsta Gooda, dauda ad sonnu segi, og Soomasnauda, Yndis Hægd aungva hesur, og einginn Roolegheit, Uggslaust i Syndum sefur, sitt Hiælpar Raad ei veit.

Gudi þvi ættu ad unna af ollu Hiarta, eingvar Ydiur kunna, ædra ad skarta, ef þu uppbyriar eigi, ad elska DRottinn hier, upp fraa þeim efsta Degi, ecki veitist þad þier.

Sviptu mig Synda Galla, minn sæti HErra, og bannada Elsku alla, læt i mier þverra, gief ad þier einum unni, og elski Hiarta-klaar, so ad eg sijdar kunni, ad sia þig um eilijf Ár.

10. Psalmur.

umm vora Fridhæging.

Ton, Mitt Hiarta hvar til hryggist þu.

O! Hvad mikil er Myskun su, minn JEsu sem oss veittir þu, Sinkdoom vorn sialfur barst, fyrir Heimsins Syndir særdur varst, sveid þier Und. einn Hiartad þitt skarst.

O! Þau Vilkior og Vijti best, ad barstu Rie. ettlaatur Straffed mest, Ranglaatur fann þo Frid, heilagur tookst þu Hegning vid, hinn syndugi fieck þa Grid.

Þu tookst aa þig hid versta vort, var þad Syndi inn sem hofdum giort, þitt besta þu gafst oss, þad var. Lijfid og Lausnar Hnoss, leidstu sialfur Daudann aa Kross.

Og nu med þvi þijn Elskann mest, aa sig took þad, sem vort var vest, bestu Eign biodum nu, Lijkami vor og Saal er sw, sodann Hnoss er gyrnist þu.

Hefdir þu ecki, HErra trwr, hiaalpad Ranglaatum Dauda ur, og keypt hann Kvolum fraa, þijna Riettlaata furdu saa, funded munder hafa þa.

Faderinn hefur hefnst aa þier, hverskyns Synda sem giordum vier, þvi siest oss Prælum Vægd, þad er þier Saal mijn Sinnes Hægd, ad Synd er kvitt, enn Reidi Gudslægd.

Hvernenn kanntu þa HErra kiær, ad hefnast aa oss fyrer Syndir þær, sem ad þu sialfur barst? Saalenn þijn af Sorgum skarst, ad Synd fyrer oss

 þa

þa giördur varst.

Eingin hefur nu Afl nie Valld, ad oss ad leggia Hefndar Gialld, Utan einasti hann, fyrir vor Brot sem börgaa vann, og bwinn er ad Fridkaupa Mann.

Gled þig mijn Sail vid Saññleik hañs, er Syndugs vill ecki Dauda Mañs, ad eilijfu seigir hann Satt, i þeirri Trw þu stødug statt, sterka Trygd hann vid þig batt.

I Guds Metakaal Myskun er, miklu þijngri, þa vigtum vier, helldur enn alls Heims Synd, sierdeilis liggiandi sögur á Ottar so Sail mijn blind, ad soddann Huggun tapir i Vind.

Mundu ad Synd er Mañsins Verk, eñ Mysk-un Guds þo stendur sterk, er þeirra Olijk Daad, Illgiord stundleg, enn eilijf Naad, og Osegiann-legt DRottins Raad.

Illi eg nu aumur argur Þræll, undir Naad þijna Gud minn sæll, syndu þvi Mysskun mier, þig skal lofa og þacka þier, þad ad medann Eilijfdinn er.

II. Psalmur.

Um Fridar Boot fyrir vorar Syndir.

Ton, Hvør sem ad reysir hæga Bygd.

MIlld: JEsu eg minnist nu, Myskunar Bod þitt kiæra, Syndugum giordir sialfur þu, soddann Ordum ad tæra: Allir sem þiaust Þijngsla Pijn, og þreittir eru, komid til mijn, ydur skal endurnæra.

Þar

Þar til giøri eg so svara þier, Sannleikans dyr-sti Minnur, Syndanna Þwngi þreyngir ad mier, hier er minn Brestur kunnur, andvarpa eg i Eym-dum mijn, og vil þvi giarnann koma til þijn, lifandi Lijffins Brunnur.

Þwngar etu sem ærid Blij, ofmargar mijnar Syndir, erfida eg og þiaist þvi, þessari Byrdi undir, Glæpafullann eg Alldur el, enn vil þo gi-arnann deya vel, HErra mier Huggun sendir.

Kom þu minn JEsu, kom til mijn, kom þu med Astar hijrri, þvi ad eins kann eg ad koma til þijn, ad komir þu til mijn fyrri, kom þu og svala mædd-um mier, Margskyns Synda og Okid ber, endur-nær mig Nad nijrri.

Hialpi mier best þijn heilög Ond, hialpi mier best þinn Daudi, og Lijkami þinn sem leid hier Bond, laugadur Pijslar Blodi, Sarr þijn, Undir og Arnan trw, og allt þad fyrir mig þoldir þu, hialpi mier, Herra goodi.

Daudi þinn fann oss Frelsis Hlijf, Frid, Lijf-gun og Riettlæti, meir mun þa þitt lifanda Lijf, lieria oss allskyns Mæti, hvar þijn Minning i Hi-arta var, herbergar þu og lifir þar, Tign er þad soddann Sæti.

Gled þig nu, Sal mijn, gled þig nu, gled þig i DRottni þijnum, er Obedinn veitti Ast og Trw, Ovina Flocki sijnum, Vina Grætheidni vill hann þa, veita giarnann og Mykun tia, Hægd er þad Huga mijnum.

Þegar þu Hiartans HErra minn, hiedañ giørir mig kalla, leid þu mig þa til Lijfsins iñ, og hvom andi Dyrdar Palla, so ad mier hlotnist Heillir þær, ad heyra þig, siaa og vera þier nær, og lofa uñ Eilijfd alla.

12. Psalmur.

Uñ Art og Eiginlegleik sañrar Trwar.

Ton, O Fadir miñ, eg prælliñ þiñ, etc.

UPP upp miin Saal, er þier nú Maal, ad yfirvega Trw þijna, Krapt mikiler, Christo þvi ber, kiærar Þackir ad syna, Edla Hlut þann, inngaf þier hann, aattu þvi so ad greina: Lof sie Gud þier, þu lientir mier, Lijfid og Trwna hreina.

Af Trw þad skier, ad verdum vier vel iñplantadir Christe, einsog Vijntrie, viss Meistare, vidgrædir lausa Kviste, af Drottni maa, Lijfs Frioofgun faa, frægri enn nockra Gimsteina, Lof sie Gud þier, þu lientir mier, Lijfid og Trwna hreina.

Olli Trw sterk, Abels Foorn-Verk, allvel þocknadist Gudi, DRottni so sætt, þykir miog mætt, Munn-Offur þess sem trwdi, er þad Bæn ein, ofsug og hrein, orkandi Bootum Meina, Lof sie Gud þier, þu lientir mier, Lijfid og Trwna hreina.

Enochs Trw vann, ad sa Guds Mann, upp var numinn i Hædir, hun so Gyrnd Manns, til Himna Ranns, Heimsins fraa Glisi leidir, eilijft Lijf þvi, og Ibwd Christi, oss giefst hier nu ad reyna,

na, Lof sie Gud þier, þu lientir mier, Lijfid og Trwna hreina.

Sønn Trw þad vann, Sara gat Mann, sijnum i Alldurdoomi, so gietur Christ, sierhvør Saal vijst, sem er prijdd Skijrleiks Bloomi; enn þetta hier, andlega skier, Ofsgan vid Trwar Beina, Lof sie Gud þier, þu lientir mier, Lijfid og Trwna hreina.

Af Trw þad kom, ad Abraham, Isaach forna kunni, Siaalfs Vilia Manns, er Saalar hanns, Son sæ hun heitast unni, andlega i Trw, honum offra þu, Elsku sijn þier ei neina, Lof sie Gud þier, þu lientir mier, Lijfid og Trwna hreina.

Olli Trw good, Israels Þiood, yfirgieck Hafid Rauda, so komunst vier, Hættulaust hier, Heims yfir Sioo inn Nauda, Rahab Frid fann, frelsast so Mann, fyrir Trwna alleina, Lof sie Gud þier, þu lientir mier, Lijfid og Trwna hreina.

Hrein Trw þad er, þa Hiartad hier, HErrann medtekid gietur, med Arnan hañs, og er til Sañs, i honum Traustid setur, fullvijs um þad, hun finni Raad, fyrir Grædarann Meina, Lof sie Gud þier, þu lientir mier, Lijfid og Trwna hreina.

Uppreñur sw, hin osiga Trw, af andlegu Guds Ords Sædi, eins er og Twn, Andiñ og hun, eitt eru þessi bædi, Ord Guds er Far, sem Andañ ferjar, inn i Hiartad Leid beina, Lof sie Gud þier, þu lientir mier, Lijfid og Trwna hreina.

Optnefnd Trw hier, andlegt Lioos er, uppliood-

mandi Manns Hiarta, Geyſla þa ber, ſem giefa af ſier, Goodverka Skynid biarta, hvar þad fæ-aſt, hana þar braſt, henti þad Bernſku Meina, Lof ſie Gud þier, þu ſientir mier Lijfid og Trwna hreina.

O! Minn JEſu, mier þu gief þu, andlegt Lioos Trwarinnar: Lyſi þad mier, ſo lærieg giør, Leid Saaluhialpar minnar, ſo eilijft Lijf, eptir Heims Kijf, eg mætti fáa ad reyna, Lof ſie Gud þier, þu tientir mier, Lijfid og Trwna hreina.

13. Pſalmur.

Um Andlegan Hiwſkap Chriſti og Saalarinnar.

Ton, Eins og ſitt Barn.

Bw þig Saal mijn, bidlar til þijn, bleſſadur Gud aan Efa, eg vil þig mier, eg vil þig mier, JEſus ſo tier, jafnann og æ Trwlofa.

Gled þig nu þvi, Gudi þeim i, er giefur þier Brullaups Klædi, og glooandi Skart, glooandi Skart, girnilegt margt, Gull-Hring og allskins Giædi.

Flijttu þier þa, Fegurd hanns ſiaa, fagnandi tak vid honum, Brwdgumi þiñ, Brwdgumi þiñ, med Bloomleik ſinn, ber laangt af Maña Sonum.

Hann ſkyn ſem Sool, þa Heimſins Hiool, heit-aſt upp lioomа kunni, dæfrijdur Sveinn, dæfrijd-ur Sveinn, Dyrd-krijndur einn, drijpur Naad af hanns Munni.

At-

Athuga þu, þinn Aumleik nu, og hans Hætignar Prijdi, so veitstu gior, so veitstu gior, hvør Sæmd það er, sier took hann þig fyrir Brwdi.

Þu varst nakinn, þvi var ei Kyn, þyrdir ei inn að koma, i Kongsins Sal, i Kongsins Sal, nie koma a Tal, vid Christum þinn Brwdguma.

Synda Lorfum, sijdur þerfum, sialfur hann þig wr færdi, Silki-Fat nijtt, Silki-Fat nijtt, med Sooma prydt, sijdann til Eignar tærdi.

Gyllini Armbond, gaf þier a Hond, Guds-Vef og Brwdkaups Klædi, og Eyrna Skart, og Eyrna Skart, enn allt Oþarft, af þvodi sijnu Bloodi.

Allt hvad hanns er, Otijginn þier, aum Brwdur giefur hañ þetta, Hunang Vidsmior, Hunang Vidsmior, þa Hwngur sker, Holld sitt og Blood til Rietta.

Ecki neitt slijkt, eda þvilijkt, orkar þu honum að veita, hellst ma þo daast, hellst ma þo daast, að Hiartans Ast, sem hefur hann til þijn heita.

O! Hvad Saal su, sijdar og nu, sæl og blessud ma heita, soddann Teingd nær, soddann Teingd nær, ad Son Guds kiær, sier vill til Egta iata.

Trwinn a hann, traustast hun kann, Teingdir slijkar að festa, allt hanns Gotz er, allt hanns Gotz er, eiginnlegt þier, Æra og Tigninn mesta.

O! Þu Saal mijn, Unnusta þijn, astudlega tak mooti, halltu vel Trw, halltu vel Trw, hvorast ei þu, hanns Vingan so ei þriooti.

Þier JEsu kiær, það þockum vær, þui Teingd oss

oss ert kominn, leid þu oss inn, leid þu oss inn, Lifsiafari minn i Lambsins Brwdkaup, Amen.

14. Psalmur.

Um̃ Christi Dasamlega Mañdooms Tekning.

Ton, Osaña af Himnum hier kom eg.

Latum oss nu mijn liwfust Born, litla Stund hepta Huga vorn, þessu Stundlegu Starfi fra, stunda og þenkia Andlegt a.

Hiartans Augum þa hefium fyrst, hiedann og uppa JEsum Christ, athugandi hvor Ast hanns var, og Leyndardoom hanns Fædingar.

Hann stie nidur i Holldid vort, hann so oss feingi Guds Born giort, heilog Fæding og Holldgan hanns, hreinsar og bætir Saurgun Manns.

J Tijd Fridsama Augusti, oss villdi JEsus fædast þvi, so ad hañ feingi sett til Sanns, Sætt og Frid milli Guds og Manns.

Hann fæddist þvi af hreinni Mey, hann syndi þad hann kynni ei, andlega ad fædast utañ þar, Osaurgad Mannsins Hiartad var.

Otignir fa þann Fognud fyrst, Fæding Christi þeim bodadist, þvi þonum best þeir þocknast hier, sem þykiast i Hiortum dælitler.

Englar boda fyrst Fognud þann, Fiærhyrdurum þvi fiælfur hann, Sælnanna Hyrdir sannur er, sem beinir Veg þeim villtur fer.

Med Fiarhyrdurum forum af Stad, fæddum JEsu nu leitum ad, i Bethlehem (þad Bräud-Hws er) Barnid i Reifum finnum vier.

Jotu liggur Sveinninn sa, Sofnud Guds-Barna þijda mat, Heilög Ritning er riett til Sanns, Reifarnir þessa Guds og Manns.

Mikil og stoor er Myskun sw, mier aumum veittir JEsus þu, þa ecki komst eg upp til þijn, ofann stiegst þu hijngad til mijn.

O! hvad furdannlegt er þad Raad, sem uppa fann þyn Vijsdooms Naad, ad Myskun er nu aasamt vid, allra strangasta Riettlætid.

Hreinsi nu best mitt Hiartans Hws, Heilög þijn Fæding, minn JEsus, gack sijdann inn til Gistingar, Gud, velkominn ad hvijlast þar.

Allir samsyngi Engla Hyrd, i Upphædum sie Gudi Dijrd, a Jordu Fridur einnig sie, og Monnunum goodur Vilie.

15. Psalmur.

Um Avort Christi Mandooms.

Ton, Til þijn Heilagi Herra Gud.

ES boda ydur, Engill tier, ærinn Fognud til Handa, Saal mijn, þu hefur Huggun hier, Hrædslulaust þier ei granda, fagnandi tak vid Fæding hanns, sem forbetrad hefur Raadid Manns, lijsgad og leyst wr Vanda.

Oss er Krifad ad Oliu Kvist, i Orkina Duf-

ann bæri, audsynandi so Foolki fyrst, Floodid nu þurda færi, eins hefur JEsus fært oss Frid, af Födursins Hendi Saatt og Grid, enn Reidi hañs runnin være.

Oss hefur JEsus elskad heitt, ad eilijfu samteingiandi, Guddooms og Manndooms Art i eitt, Oslijtanlegu Bandi, hvorniñ mun þvi hañs Mysk un þa, Manninn geta sier slitid fraa, Holld sitt og Blood hatandi?

Þann Leyndardoom um Holldgan hanns, hver mun rotskijra kunna, Losleg Haatign vid Læging Manns, liet sig samteingiast nunna, hvad er Dijrdlegra helldur enn hann, hvad er slæmra enn tijndur Mann? Þo vill Gud þessum unna.

Ogrijpannlegur Gud var þad, giordi Mann Skepnann reita, þo bar hun sig i eingu ad, eptir Saattum ad leita, þa klæddist hennar Holldi hañ, Heimiñn sætti vid sig sialfann, Frid og Vægd swo ad veita.

O! hvad swo Skulld var ofurstoor, aattum vier Gudi ad greida? JEsus blessadur Broodir vor, i Borgun liet sig deyda, fyrir oss greiddi fulla Boot, fegins Hendi took hiñn aa moot, greidur til Lijfs ad leida.

Herrann skoop Mannsins Holld og Bein, helld eg þad Daasemd sanna, þo gnæfir þessi Giædskann ein, hann gaf sig til Lausnar Manna, i Adam er Meinleysid mist, meira gefst nu fyrir Jesum Christ, Riettlæti og Holl Himnanna.

Sal

Sæl mijn af Alud þacka þu, þijnum Drottni Skapara, Lausnara vorum lijka nu, til Lijfsins vill hann þig spara, Gudi sie Lof i allri Att, einum og þrennum swngid hætt, Amen þar eg til svara.

16. Psalmur.

Um̃ Andlega Endurnæring Gudhrædda.

Ton, Giædskurijkasti Gr[illegible]ari minn.

EItt Gestabod miøg mikid þo, milldur og rijkur Gud tilbiod, Hwngrader helldst þess neyta, Syndanna Angur sem Mann sker, Sælar Hwngur þad Andlegt er, Sadning mä hrein Trw heita, Manna, Piood þa, Engla Braud, þad eyddi Naud, æ Eydimörkum, sætara bijdst nu svaungum øllum.

Kræsileg Maaltijd kallast mä, frelsud Fæda er Bordi æ, Hwngrud Børn heyrid þetta, Ulmandi Rietti etid nu, Aflausn Synda og Naad Guds trw, svænga mä soddann metta, JEsus, Fridsws, Bootinn Kijfs, er Braudid Lijfsins, betst ad neyta, af Drafi fullir ei um̃ þad skeyta.

Þeir Menn sem høfdu fest sier Fliood, forsmædu þetta Gestabod, og villdu ecki koma, skijrlijfar Meyar þædu þad, þvi sig høfdu ei samlagad, Satans illum Oorma, siaa þu, Sæl nu, Herrans þijnum Hlijdni sijn, enn hoorast eigi, svo innleidi hann þig og ekta megi.

JEsus Christus Andlegur er, Eliseus sem vitnum vier, alhægt sie allt ad vinna, Sætleikans Vidsiniot Himneskt hann, hella i toomu Kierinn kann, hvar þad maa saa og finna, eins sker, oss hier, Ast a Christ, þar innhellist, i allra Sinni, sem Elskann til Heimsins bijr einginn inni.

Syndugir Mann i Sodooma, sagda Maaltijd ei gyrntust a, enn þo Loth opt þeim bydi, Himneskur Elldur eptir bad, uppbrendi Foolk og dreckti Stad, einginn Von var a Fridi, eins maa, enn sia, Drottinns Reidi, eilijf eydir allra Geingi, sem Brwdkaup hanns forsmaa, enn bodnir leingi.

Ogagn stoormikid er þad Pirod, ef forsmaa þetta Gestabod, vijst er saa vesæll Lijdur, eilijft Hungur og Ovilld strijd, yfir þaa kemur fyrr og sijd, alldrei þeim oftar bijdur, miog blind, Mannkynd, sw maa heita, sem vill neita, soddann Vistum, og hyrdir ei þyggia Herrann Christum.

Gud hefur Maata annann enn, i sitt Heimbod ad kalla Menn, innra þad oss vidvijkur, Hugskots Dyrnar þa hann aknijr, Hellogum Paanka til vor snijr, sæll er þa sa upplijkur, hier maa, hver sia, ef Hurun good, i Hyggiu stood, med helga Parta, Drottinn þa klappar a Dyr þess Hiarta.

Athuga soddann aumur Mann, upplaattu strax þa kallar hann, adur enn a burt vijkur, annars situr hann einnig kyr, er þu klappar a Naadar Dyr, og þeim ecki upplijkur, ef þier, ad ber, good min Vilia, Guds ad skilier, Giædsku Milldi, og

Reysta

Neysta hanns Astar sem næraſt ſkylldi.

Astar Neistinn er Andinn hanns, er alaſt ſkal ſo i Briooſti Manns, ad brennandi Bloſsi verdi, Utſlocktu Madur alldrei hann, ecki brioot helldur Guds þijns Rann, ſo rycki ei Reidi Sverdi, Hiartad, er þitt þad, hañs Muſteri, hvört oſs bæri, hreint ad vanda, og Herbergia ſijdañ þañ helga Anda.

Sia þu til med mier ſanni Gud, ſo eg kunni þitt Geſtabod, giarnann med Þockum þyggia, Hiarta mitt er nu opid þier, ætijd velkominn ſiertu mier, ei vil þig æ burt ſtyggia, Sæl miin, ſie þiin, Brwdur trw, ſem bwinn ert þu, til Brwdkaups kalla, lææt hana ſiea þig um Eilijfd alla.

17. Psalmur.

Um Avext Skijrnariñar.

Ton, JEſus Chriſtur æ Kroſsi var.

Hygg þu ad, Sæl miin, hvad þad er, i heilagri Skijrn Gud veitir þier, eru þad Andleg Gæ-di; Saurgun ſem fyrir Fæding ber, faugar og helgar bædi.

Skijrninn þvi ollu orka kann, aptur ad niju fædiſt Mann, viiſt fyrir Vatn og Anda, Oſka-Barn Drottinns er þæ hann, Arfi til Gootz og Landa.

Andi Guds fordum olli þvi, ad Lijfs Hræring kom Vötninni, ſo ſkedur i Skijrninni, hann giörir hun ſie hrein og nij, helgud af Næviſt ſinni.

Allir þeir Chriſto iklædaſt, i Skijrniñi ſem Trw

ei brast, þvegner i þessu Floodi, hverra Skrwdi so hvijtfaagast, i helgu Lambsins Bloodi.

A Jerusalems Vollum var, Vatns Dijki allskyns Lækningar, þa Engill Guds þad hrærdi, þessa Skijrn vora, þad teiknar, þvi oss Synda Boot færdi.

Fyrrnanna Blood var þveigid þa, i þessu Dijki Betheseda, so þvæst Christi Bloods Kraptur, einnig ofann i vorn Vatns-Sæ, vel hreinir fædunst aptur.

Heilagur Andi ofann fer, i Vatns-Sæinn þa skijrunst vier, sialfur þad saman hrærir, Bloodid Christi vid Vatnid hier, vorri Saurgun fortærir.

Pharao med sinn hrausta Her, i Hafinu rauda dreckti sier, i vorri Skijrn so skedur, Adam gamli deyr einnig hier, ollum Synda Hoop medur.

Sw Laug er Glet-Sioor þessi þa, þann Johannes i Anda saa, gegnum Skijrn skijna kunna, Riettlætis Geyslar HErranns haa, i Hiortunn og Saalir Manna.

Ezechiels þad Vitrun var, Vatn af Musteri framflaut þar, gaf Lijf og Græding sanna, kann so Skijrnar Flood Christninnar, Kæmid hreinsa Syndanna.

J Skijrninni eru allir Menn, af Andlegu Reini grædder senn, er þvi vel adgiætandi, ad vær ei Syndgum aptur enn, so annad verra hendi.

Christi Riettlæti klædunst vier, sem kostulegasti Skrwdinn er, þvi ber oss vel ad vanda, ad vær hann

kvolum

kvolum ecki hier, med Oklarendum Synda.
Endurfæding vor orka kann, ad Kroßfestist sa gamli Mann, enn nijr upp aptur standi, i Meinleysi uppalist hann, Æfinlega bliffandi.
Sierhver Madur, sem mællt er hier, Musteri Heilags Anda er, hvï skyldi hann vel vanda, Veg-legann Sess i sialfum sier, soddann Gesti til Handa.
Vier hösum vijst i Vatnsins Sæ, vorum Gudi Trwlofast þa, og svarist allar Stundir, lætum oss ecki stidann sia, Satans Merkium undir.
Send þu oss Drottinn sanna Dad, so vier be-holldum Skijrnar Nad, enn alldrei af oss briootum, hier med prijsum þitt Hiälpar Nad, hvort Æfinlega niootum.

18. Psalmur.

Um Verging Christi Lijkama og Bloods.

Ton, Giædsku Guds vier prijsum.

HVer sem ad Holld mitt etur, hvor sem dreckur mitt Blood, JEsus soddann framsetur, sw lifir ætijd Piood, O hvad gott Gestabod! O hvad hollt Andar Fædi! O hvad Lijfkroptug Giædi! O hvad sætt Engla Braud!
Nu mä neyta og drecka, Nadar Braud gefst oss hier, so meigum siä og smacka, hvad sætur Drottinn er, O hvad hollt Himna Braud! eilijst Lijf i sier hefur, eilijst Lijf Piodum gefur, eilijst Lijf ollum baud.

Lifand

Lifanda Lijfs af Brunni, laatum oss dreckasenn, Guds Hwss Gnægd hun kunni, giora vel druckna Menn, komi þvi þyrstir hier, kaupid fyrir alls ecki, eil svangir og drecki, bisodest nu bestu Kior.

So ert þu Saal miin lijka, sannlega bodinn nu, fyrir Sadning so rijka, svaung og þyrstug ert þu, fagnandi fliitty hier, fyrst þinnar Forþenustu, Fie og Gull eckert veitstu, gesins þa þigg þu hier.

Vor er ad vijsu eigi, Verdskulldan nockru nijt, Spaamadur þvi so segir: Silfur þeir vega wt, fæst þo ei fyrir þad Braud, Erfidi opt sem reyna, ei finnur Sadning neina, samt er þo Saalin snaud.

Alldrei Samvitsku sedur, sialfs Forþienan hier, Goodverkum maa ei medur, Mykun Guds kaupa sier, siaa þu þa Saala miin, þeirrar Fædu þu neytir, þier sem JEsus nu veitir, gesins fyrir Giædsku siin.

O þa Dasdsemd dijrmæta, DRottinn Guud verkar hier, hans saaum Holld ad eta, hans Blood nu dreckum vier, hann einn allt orkad fær, hanns Dijrd um Heiminn greidist, hanns Lof so vijdt wtbreidist, eins og Eilijfdinn nær.

19. Psalmur.

Um Dan samlega Skickan Drottins legrar Kvolldmaaltijdar.

Ton, O JEsu Elsku hreinn!

Christi Kvolldmaaltijd, Kræsing veitist oss bliid, Raadar Fiehyrdslann fryd, saatækum vynast

opnast Lijd.

Himna Braud ei þad er, ad nu medtokum vier, helldur med sialfum sier, sedur oss Drottinn hier.

Gud hafdi ei ædra neitt, oss so þad feingi veitt, helldur enn sitt Holldid eitt, hvørs vier na saunt neytt.

Oss Mollðar Madka hann, med þessu næra vann, Hverninn þa hata kann, Holld sitt þad med oss sam?

Utdrÿfur andlig Mein, oll þesse Fædan hrein, Lijfkroptug Lækning ein, linandi Daudans Grein.

Þad Braud er best til sanns, Balsam Odauds-leikanns, grædt fær og Holldid hanns, hverskyns Stoor-Glæpi Manns.

Hvar veitnu nockur Mann, neinn Hlut so Ban-vænann, ad gieti ei grædda þann, Guds Daudi sem allt vann.

Hvar kanntu Saal mijn siaa, Satans Skeyti so hvaa, ad Naadar Skiolld orki aa, oss sem JEs-us nam faa?

Hvar hellst a Heimsins Þiood, Hættuligt Mein so stood, ad JESU blessad Blood, Boot sie ei harla good?

Heilagast Holld þad er, hvørt nu medtokum vi-er, lijtur þvi Himna Her, og Heatigna Engl-arner.

Liootmar nu Lijfs-Triemætt, Laus-Blod þess sar allt grædt, og aflagad endurbætt, allt rannt giorau-di sett.

Fagni nu allt hvad er, er skylldt Gud losum vier,

vier giorum Packir þier, þier sem oß Myskun tier.

20. Psalmur.

Um̃ Mañs riettilegañ Undirbuning, ad ur hann gengur til Alltaris Sacramentis.

Ton, JEsus Christur ad Jordan kom.

Ver sem ad Herranns Holld og Blood, hyggur sier ad medtaka, Leyndardoom Guds þad þecki Piood, þvi skal sig best rannsaka, so sem Postulinn Paulus tier, um̃ Proofan Christi Sauda, Afelli so ei eti sier, edur i Lijfs Stad Dauda, sem aflar Sælu Nauda.

Þessi Proofun hun Andleg er, um̃ hana fellur Nœda, Molld og Aska er Madur hver, Madka og Orma Fœda, af Jorduñi uppreñur Mañ, af Jordunni hier nærist, ad Jordu verdur aptur hann, i Jordunni fortærist, wt Jordu aptur færist.

Hvad er Mannskepnann annad eñ, Andstyggilegt Blood-Sædi? Til Ormaks fœdast allir Meñ, Odum falla Lijfs Giædi, Hiervistar Stundir hefur faar, Hiervistar Raunir margar, Hiervistinn þegar hemtast staar, Hiervistum Daudinn fargar, Hiervistar Bloom ei biargar.

J Fædlugu veit einginn hvad, um̃ hanns Hagi þa skedur, a Dauda Stundu eins er þad, Æfinn ðregst Sorgum medur, øll skopud Skepnann eckert er, er þo Madurinn minna, i Augliti sijns Herra hier, hier vegna Synda sinna, er þær þo

ecki

ecki vinna.

Kvølldmaaltijd Guds nu skaum senn, sijna med Leyndardooma, Sacramentum þad, merki Menn, Meddeiling Christs Lijkama, Lijfsins Uppsprettu Lind þad er, Lijf og Nærd sem oss gefur, Lijfkroptug þessi Lækning hier, Lijfsins Grand allt afskefur, Lijf eiliift i sier hefur.

Þetta vors Herra Holld og Blood, hvort oss til Nautnar kiori, helgar og giorir Heimsins Piood, Heilags Anda Musteri, læknandi Andleg Lemstrar Saar, Læknandi Synd Banvæna, Lækning þessi og Lijfgun klaar, læknar Guds Born alleina, riett trwadir þad reyna.

Fagni nu Christi Brwdur blijd, Brwdgumans Roddu hlijdi, i Brwdkaup Lambsins bodinn frijd, Brwdkaups Klædi sig skrijdi, Brwdkaups Klædid þad besta Hnoss, Brwdgumans er Riettlæti, Brwdkaups Skrwda þeim bw þu oss, Brwdgumann JEsu sæti, og leid oss i Lijfsins Mæti.

21. Psalmur.

Um Christi Uppstigning.

Ton, Oll Christnin gef ad Gaum.

Sia þig mijn Sail um kring, sia nu Christs Uppstigning, sia nu hvert Gagn hun gefur, Guds Rijki opnad hefur, Drottinns Lof Lijdur magni, Lijfsins Inngaungu fagni.

Lijfs votu luktar Dyr, lukt var Paradijs fyr,

enn Christi Uppfǫr kunni, opna þann Veg Saalunni, Drottinns Lof Lijdur magni, Lijffsins Inngaungu fagni.

Ofanstie hijngad hann, hier so Riettlætti Mañ, eins lijka upp nam stijga, oss ad giora Dijrdlega, Drottinns Lof Lijdur magni, L. J. f.

Sem Brwdur blijd i Lund, Brwdgumans gyrnist Fund, Saal mijn lææt þig so laanga, i Lambsins Brwdkaup inngaanga, Drottinns Lof Lijdur magni, L. J. f.

Af Fialli Oliveti, uppstie vor DRottinn þui, Frid og Saatt framberandi, Fognud Samvitskum sendi, Drottinns Lof Lijdur magni, L. J. f.

Med honum maattu þa, mijn Saal, aa Fiallid gaa, goodum med Gyrendar Hootum, gior þad, enn ecki Footum, Drottinns Lof Lijdur magni, L. J. f.

Fiallmerkir Himininn haa, hann skallt þu gyrnast aa, Slettlendid Heimsins Hrecki, hverium þu fylgir ecki, Drottinns Lof Lijdur magni, L. J. f.

Bethania eitt er, Angistar Hwsid hier, giegnum þad Leid þijn liggur, ef Lijffsins til ferdast hyggur, Drottinns Lof Lijdur magni, L. J. f.

Hver Saal sem hyggst ad faa, til Himins med Christo naa, Goodverkum giarnann safni, Gudhrædd, enn Vondu hafni, DRottinns Lof Lijdur magni, L. J. f.

Guds Barna Himnesk Holl, Heilog og Blessud oll, saurugt kann sijst ad lijda, Synd maa þar wti bijda, Drottinns Lof Lijdur magni, L. J. f.

Hañ

Hann sem gott hyggst ad faa, hann sem Gud gyrnest siaa, hann skal sier hier fyrst haga, hanns i Augsyn Gudlega, Drottins Lof Lijdur m. L. J. f.

DROTTInn gef Dugnad þu, DROTTinns Bod rækium nu, DROTTinns i Dijrdar-Prijdi, DROTTinn oss alla leidi, DRottinns Lof Lydur magni, Lof DRottinns alldrei þagni.

22. Psalmur.

Um þann Hellaga Anda.

Ton, Nu hefst Nootttin og hylur Dag.

PA vor HErra til Himna stie, Heilagann Anda ofannsende, yfir Postula allra fyrst, aa Hvijtasunnu i hægum Gust.

Bæn og Eindrægni blifu i, Bænar Andinn kom yfir þa þvi, Samband Elskunnar siaalfur hann, samannbatt Trwnni Gud og Mann

I Reidi Elldi ofann foor, aadur fordum Gud Skapari vor, i Astar-Loga Andi hanns, ofannstie nu til Syndugs Manns.

So sem ad JEsus Son Guds var, sendur Heimi til Frelsunar, eins kom Heilagur Andi nu, oss ad helga i riettre Trw.

Saal verkar Lijfid Lijkamans, Limanna Afl og Hræring hanns, allt eins Heilagur Andi kann, Andlega ad hræra og liifga Mann.

Salomons Hws vid fyrstu Feorn, fyllti Guds Dijrd i ytstu Horn, vid Bænoffur Hws Hiarta

 þijns

þijns, Heilags Anda Dijrd fyllir eins.
Sä Helgum Anda yfir bijr, Athofn sinni til besta snijr, øllum vill giarnann gagnast hañ, Guds vors i Þvi Sporgaungu Mann.
Helgum Anda sie hætt Lof tied, hærstum Fødur og Syni med, fyrir Astgiafir allar senn, Amen af Hiarta sijngi Menn.

23. Psalmur.

Um̃ Vegsemd Heilagrar Christni.

Ton, A eiñ Gud vil eg trwa.

SEym ad, i tæku Toomi, trwud Sæla med Þackargiord, ad Gud þinn Fader, froomi, fieck þier Hæle, hiä siñe Hiord, Þad er hanns Christninn klaara, Christi Unnustann trw, einginn Asellis Baara, orkar þier dreckia nu, i Ørk Guds Barna ertu, innleidd og geymd i Hlie, unn henni og allt eins vertu, sem Andleg þijn Moodir sie.

Mä hun Þvi heita Moodir, Mey og trwlofud Brwdur ein, ad Andleg Børn alltijd fædir, einum Gudi i Trygdum hrein, Holds Villd og Heimsins Hreck, og herfilegt (Satan) Grey, þessa vill þijdast ecki, Þvi er hun skijrlijf Mey, soddann Frw sier til Handa, Son Guds trwlofa vann, og henni sinn eiginn Anda, i Egta-Pant skeinkti hann.

Þad Skip mä Christni kalla, sem Christur siä sur innannbords er, Trw er Stijrid, Stioorn alla, sterkur og vijs took Gud ad sier, Mastur i

Skipi midiu, merkir Christi Kross-Trie, Englar hafa þar Ydiu, Ohætt so Baatnum sie, Seglid er Ord hanns hreina, Andi Guds blæs i þad, Leid kañ so Lyduni beina, i Lijfs-Hofn og Sæla Stad.

Christninn er Vyn-Tried væna, og Vijngardur sat sem Frioofgun vann, Blood JEsu giørir þann grænann, Gud hefur sialfur plantad hann, umgyrdtur alla Vega, Englaña Verndar Mvor, hann groof þar vijst Vijnþrvgu, var þad hanns Pijna swr, Dijrdarleg Drottinns Lilia, dævænt bijdur hun Gied, vondir Þyrnar þo villia, vara heñi upp med.

Enn er Christniñ sw Kvinna, klædd og umgyrdt var Soolunni, þad skal þa Þijding finna, þetta er Christi Riettlæti, Tunglid hun trad med Footum, tel eg þad Heimsins Prial, Satan med Svikum lioottum, sijst vinnur henni Taal, koldsck ytra Asyndum, iñra þo dæfalleg, þunglega þreyngist Stundum, þreytandi Krossins Veg.

Er hun vijst Andleg Moodir, undir Krossi þo stendur nu, berandi noogar Naudir, Nattúru Pælmvids hefur sw, Viintried þad ver þess betur, sem verdur þvi geingid nær, Christniñ eins aukist getur, þa Anstreymis Þwngann fær, Guds Doottur Heimur hyggur, Hrak mest og Vanþock gaf, Tæra-Bikar þa þyggur, þegiandi dreckur af.

Sodbann Tign Saal miin stæ du, sem Christniñ hefur leyñt og lioost, Heimsins Hiegoom afsnadu, hallt þier vid heimar Moodur-Briooft, þu ert

innann Skips Borda, wtsteip ei sialfri þier, sen-
da skallt fyrst og forda, Skeria Bodum þig ver,
haga so. Hiervist þinni, ad Hreinsunar sie þier
Stund, og Bloomlega Brwdi finni, Brwdgum-
inn hijr i Lund.

HErra þijns Hylli mundu, hann er Vijntried
enn Kvisturinn þu, Groodursett i hanns Undu, A-
vøxt goodann þvi færdu nu, sa øss i Samlag kiori,
sinnar Christni nu hier, ad Hæd til Himna beri, sem
hreosandi Sigri er, hialpi oss Helgi Andi, Hofn
og Lending ad naa, a Lifandi Manna Landi, Lioo-
ma Guds Dijrdar sia.

24. Psalmur.

Um̃ þad, hvornin̄ Gud hefur fyrirætlad
alla þa trwudu, til Eilijfrar Sælu.

Ton, Gud þañ Eingel siñ Gabriel.

EF þu Seal mijn, Utvalning þijn, efar i Hiarta
þijnu, horfdu þa fyrst, a HErrann Christ,
hanns Fæding Lijf og Pijnu, i honum þu, Utvalin̄
nu, i honum trwud vertu, Ofka Barn Guds þa
ertu, fyrir utann hann, þarf einginn Mañ, Goods
vænta sier, Gud slijkum er, einn fortærandi Elld-
ur, Utvalinn mai, Sann kallast sa, sier fast vid
DRottinn helldur.

Þvi er þad þrennt, sem þier sær kient, þetta enn
gior ad skilia, Guds Myskun su, þraatt þiggur þu,
hier synir fyrst hanns Vilia, Forþienan Christs,

er Vottur viß, vill Gud til Lijfs þig leida, liet hañ þvi Sön sinn deyda, Andi hanns þa, er þridie sa, i Ordinu hann, upplijsir Mann, Astverk Drottins svo skilie, Gud soor þann Eyd, ad einskis Deyd, eda Fordæming vilie.

Saal mijn þu sia, þria Stoolpa þar, þijn Utvalning a stendur, Gud þig tilbioo af eingvu þo, er hier hinn fyrsti kiendur, sijdann þa snaud, i Synd varst daud, Son hanns þig endurleysti, og fallna a Fætur reysti, þridia Stoolpann, þijna Skijrn sann, Guds Barn i Trw, giorir þig sw, gaumgiæf þu Myskun slijka, af þvi hun hier, so undann fer, eptirfylgir hun lijka.

Alldrei þu kannt, sullgrunda grant, Gud hvad þier velgiört hefur, hann lægdi sig, enn leysti þig, Lijf fyrir Hel þier giefur, hañ hiellt þier fast, so hætt ei dattst, hann þig villta vidrietti, i þokvad Haglendi setti, hanns Hondum i, hvijlir þu frij, hañ Heill þijn er, hann gaf sig þier, honum mætt vijst behallda, hann þijn geyme, honum Lof sie, hier og um Alldir Allda.

25. Psalmur.

Um Nytsemi Bænariñar.

Ton, Sælir eru þeir allir nu.

O! Hvad Bæn Mannsins ofl ug er, sem wthellist a Jordu hier, i Hædum allt kañ verka, Himinsins Lykill heitir þvi, hun er vor Skiollur ur Naunum

unumi, sigrandi Satan sterka, einn Myrr-Vegg-
ur þvi orka mæ, ad Ovinir sijst i Hollu næ, eins
heptir hun Guds Reidi, hun er vort Tilflugt Hor-
mum vor, hun er vor Erindisreki trwr, hun kann
til Himna leida.

Gyrnist þu Komu Grædarans, gudhrædda
Bæn læt leita hans, hun mun hañ fullskiott fiña,
gyrnest þu nu i Naudsyn hier, Naadar Dyr DR-
ottins opnest þier, þad kañ hun vel ad vinna, ef þig
þyrstir i eilijft Gotz, andleg Hella er JEsus oss,
Bænar Vond hafdu i Hendi, slæ þu honum þa
Hellu æ, HErrans Naadar Vatn giefst þier þa,
ætskonar Bol bætandi.

Ef þu villt Gudi offra hier, einu þvi honum þeck-
ast er, trwud Bæn þijn er þetta, sæ goodi Ilmur
Sætleikans, sem hun færir i Augsyn hans, stiller
Guds Reidi rietta, ef med honum villt umgæng-
ast, elskadu þa Bænrækni fast, ef þu villt einiñ sm-
acka, hversu sætur ad Herrañ sie, i Hiartans Hws
med Bæninne, hann skallt innleida og locka.

Bæninn skal vera skickud riett, skynsamlega fyr-
ir Gud framsett, Trw good med Litilæti, audmi-
wk, forsiæl og alldiarfleg, Æru Guds stundi jafn-
æn nœg, Naungans Gagns og giæti, Bænar
Hwsid sem Hiartad er, fyrir hverskyns Ovinlæsa
ber, enn opna einum Gudi. Sæ Jesus sem oss bid-
ia baud, bænheyri oss i allri Naud, og til Lijfsins
innleidi.

26. Psálmur.

Um̃ Verndan Heilagra Engla.

Ton, Gisrvoll Christniñ skal glediast nu.

Sioa hier Guds Mÿskun, Saala miin, hañ setur hier Engla Skara, ad greida þinn Veg og gæta þiin, og grandvarlega bevara, ecki þurfum nu undrast vier, þo adrar Guds Skiepnur þieni oss hier, fyrst Englar ei þad spara.

JEsus vort Hofud andlegt er, Engla Vernd fieck hañ riika, Limir hanns erum eiñin vier, oss geima þeir þvi liika, a Himnum eiga Andar þeir, um̃gaangast med oss siidar meir, þvi tiaa nu Wivons kan sliika.

Daniel leystu Lioonum fraa, Loth vor Sodoma Elldi, Englar vor þanniñ geima og gaa, vid grim̃u Satans Ofbelldi, Saalirnar flytia Sælu i, sem baaru Oudu Lazari, DRottiñs i Diirdar Velldi.

Heilagir eru Englarner, eins skylldir Saal miin breita, i Augsyn þeirra þad eckert gior, Osæmilegt maa heita, Hreinir þeir flya Synd ef siaa, so sem Viiflugur Reiknum fraa, og Dwfur Odaun hata.

Gledi Wijn eru Englum hier, Ydrunar Taarañ Maña, gledium þa þvi og giorum vier, greida Ydrun Syndaña, andlegir eru Andar þeir, andlegt ber oss þvi stunda meir, so faaum Fylgd Englaña.

O! Gud sem lætur Engla Her, oss nu ad Hoiðum bera, og lainga Reysu leida hier, Liifs um̃ Ey-

dimork þvera, lát þá sómu þá Lijf vort dvijn, leida oss iñ i Dijrd til þijn, uñ oss þar ásamt vera.

27. Psalmur.

Uñ Slægd og Uñsáatur Diøfulsins.

Ton ; Fadir vor sem á Himnum ert.

TAk þig i Vakt, þu veslug Sál, Veidarinn Satan bijr þier Tail, uñsitiandi hvad orka kann, Otál Svikrædi bruggar hann, fellir Mann fyrst i Syndir sár, sijdann Roogber oss Gudi hiá.

Syni Guds bioo hann Svika Mein, svijkia villdi hanns Lærisvein, Adam felldum i Armood vejk, i Christi Skoola Judam sveik, O! hvad hægra þeim Ovin er, oss ad Tál-draga veika hier.

Alla Vegu hanns Uñfall rijs, Athofn hverri er Snarann vijs, Medlætis Lyst er Metnads krijng, Mootgángi fylgir Orvænting, vid Aura Safn fær Agyrnd fest, alla Gudrækni hindrar mest.

Metnad Ohoofs inetiar, Embættid Sn oru Letinnar, Yfirbodan fær Agyrnd Kied, Uñvondun fylgir Reidi med, Uñgengni sparar Ofund sijst, Uppheſdinni er Drambid vijst.

J Munninn leggur Lygi hann, lioota Hugsun i Hiartans Rann, sierhvorn Lim Manns til Syndar droo, sauruga Drauma opt tilbioo, alla Stadi hañ Ottast þarf, Obreyttur fremur Svika Starf.

Af þvi trwud Sál ad þier gá, andleg Hervopn þig tak uppá, Sannleiks Lindann þier brwka ber,

Bryn=

Bryniu Rietilætis faadu þier, i JEsu Undir inflij þu, wr þeim Biargskorum ver þig nu.

Trwar Skiolldinn þier tak i Hand, til adwtslockva Satans Grand, hun fær wr Stad so Fiollinn fært, Freistni og Efa vel fortært, Hiálpræ-dis set þier Hiaalm uppaa, heilog Von mijkir allskyns Praa.

Sverdid Andans sem Ord Guds er, Jnblæstri Diefuls mooti ber, ef þitt Saalar Skip Afoll fær, allskyns Freistinga Bylgiann slær, med hreinni Bæn vek HErra þiñ, hun deyfir Satans Skeytinn stinn.

Veistu best DRottinn Vanmaatt Mañs, veitstu best Orku Freistarans, vorum Herskrwda vill hañ naa, vor Merkis-Madur siertu þa, i oss strijdandi eff vort Raad, i þier so saaum Sigri naad.

28. Psalmur.

Nockrar Lijfs-Reglur Christins Mañs.

Ton Hvar mundi vera Hiartad mitt.

Lijfs Reglur hollar heyred enn, hugfestid Born-inn smaa: Dauda, Eilijfd og Doominn senn, daglega þeynkid aa, nærsta miog þetta naalgast Menn, naum er Lijfs Stund og faa, lagi þvi hvor so Lifnad sinn, ad lendi hann Gudi hiaa.

Oviist er þad hvort ungur Mañ, Ellidogunum nær, Ydrun sendi þvi undañ hañ, aadur eñ Daudinn slær; Margur, hastari Helstund fann, helldur eñ

enn meintum vær, nu i Dag Lijk sa kallast kann, Kongur lifdi i Giær.

Vogndu ei fyrir Vinskap Mañs, ad viña hvad Oriett er, þvi Guds er eins, enn ecki hañs, yfir ad dæma þier, þeim Hylli DRottiñs Doomarans, daglega afla sier, þa Reikning heimtir Lyds og Lands, Linkind i Maalum tier.

Ottastu Gud og unn sem ber, annast Naunga þinn, Ovin þolugur Illt ei gior, ollum vert good-vikiñ, laat alltijd nockud ægeingt þier, ad gaa Dygda Veginn, DRottni lifir, þa deya fer, saa deydir Vilia sinn.

Uñgengni þijna og Athøfn best, allskonar Dygdum prijd, þolinnmoodur þa veitir vest, Vidmoots Hegdun sie blijd; allt þad hvorn Dag þier yfirsiest, umbæti Kvolld-Bæn frijd, enn þad þu margt gott Ogiort letst, ydri þig fyrr og sijd.

A Hædum uppi Hluti Priaa, hugleida skalltu mest: Auga Guds fyrst, sem allt kann sia, og Eyra sem heyrir best, Samvitsku Book er Pridia þa, þar aa allt skrifad siest, þetta skylldi oss fæla fraa, ad synsast hvad giegnir vest.

Umlidnar Syndir angri þig, ackta lijtt stundlegt Fe, eilijf Giædi sie gyrnilig, gief fraa þier Uggleyse, Vonum fyrr Daudiñ sijnir sig, syndga þier Obeckt sie, skil þig vid Heimsins Hreckia Stig, Hlijdni laat Gudi i Te.

Hreinlijfi Mañs er hættast þa, Hollds Vellystingar mest, Lijtilæti þad vooga maa, Luckann fær

aungvann Breft, Riettsyni hellst kann hæpid skaa, Hondlun stoora vid sest, gyrnst þu ei framar annad aa, enn þocknast Gudi best.

Stunda þu so ad vera vijst, sem villt ad halldinn siert, annars Heims fylgir oss þa sijst, utann hvad høfdum giort, i Herrans Augsyn hvern Dag fyrst, hier so vel snidinn vert, ad Ottist ei þo audnadist, eins dæmist, og þa ert.

Set þier Lifnadar Leidrietting, Lijfs medan audider, sa Heims Foroktun hellst er krijng, Hylli Guds aflar sier, Packlætis er þad Aminning, ef þig Velgeingni skier, enn hitt Ydrunar Uppvakning, ef þu Mootlæti ber.

Þitt Lijffins Takmark læt tu þvi, Lausnarann Gud og Mann, stefndu aa hann, þvi Rææd hanns nij, Nytsemd alla þier vann, Elskann þig hefie Hædir i, hallt þier so fast vid hann, hreint Lijtilæti Hofmoods frij, hønum best þocknast kann.

O! DRottinn kiær, sem siaalfur sier, soddann vier gyrnust faa, vertu oss nær so vinum vier, Vilia þijns jafnann gaa; Lof þitt og Æru eflum hier, enn sijdar Himnum aa, syngium þig vært og syngium þier, Sanctus og Gloria.

29. Psalmur.

Um þad hverninn vier skulum Uggaleysinu fraa oss hrinda.

Ton, Ein HErra eg best atti.

Hvar

HVer um̃ þad hugsa villdi, hvad tregt ad hiælpast er, alldrei so Ugglaust skylldi, ana fram̃ sem nu skier, i alla Stadi ollum, alla Tijma er hætt, Englar i Himna Hollum, hafa þvi lijka mætt.

Adam var Ohætt eigi, i sællri Paradijs, svo fiell frá Sannleiks Vegi, Salomon harla vijs, David sa mæti Madur, Mañslag og Hoordoom vann, hvergi finnst hier sa Stadur, Hættulaus segiast kann.

Yfir þier uppi grundir, einn Gud sem stygdir nu, Helvijti heitt nidri undir, hvert vijst forþientir þu, Bak til er Glæpa Geimur; giegnt Augum Doomurinn, aa allar Hlidar Heimur, hier nu, Elskugi þinn.

Hygdu ad hvadann siertu, hvar af þijn skamast mætt, athuga eins hvar ertu, Andvarpa sijdann þrætt, grunda hvert Leid þijn liggur, lifdu þvi Ugglaus sijst, Fram̃syn til Himins hyggur, Hlid mioott vandratad vijst.

Ef ad þu allskyns Mæti, aa Himnum gyrnist sea, i giegnum margt Mootlæti, mættu fyrst gaanga þa, Korvnu ef kijs ad hljoota, kallmañlega þa strijd, þeim er bein Leid til Boota, sem bugar ei Mootgaangs Hrijd.

Æfi Mañs oll maa heita, Orusta Hættu mest, þa oss synist vel veita, vor freistar Satan vest, so snart sem sofna hyggium, Svikarinn vaka kann, Vopnin þa vær afleggium, vielsullur bryniast hañ.

Hver kann hier fastan̄ finna, Fegnad Jardrijs

ki oa? Allt þad vill Odum tinna, oss sem nu gledia maa, enn hvad oss angra kuñi, alldrei til Þurfda ser, Uggleysi eingiñ uñi, aldur Strijds Lokiñ sier.

Doomarinn Christur kiæri, kiemur þa vonum ei, vel þier þvi vaka bæri, vertu sem forsial Mey, laat þig ei Verolld villa, varfærlega framgaa, Getura alls hiñs Jlla, Agyrndinn heita maa,

O! Gud sem gafst oss Anda, Gott ad uppbyrja nu, laat oss stoduga standa, ad stunda hvad gyrnist þu, fraa Jllu oss bevara, enn þa Hiervistinn dvijn, uñ oss med Fridi fara, i Fodurland heim til þijn.

30. Psalmur.

Uñ þad, hvernig Madur skal bera sig ad breyta eptir Hegdan Christi.

Med sama Lag.

FRelsarans er Framferdi, fegursti Spegill vor, Uppfræding oss þad giorde, orkum hañs Dygda Spor, oll vor Heill er Christs Pijna, eñ hanns Lijfernis hier, heilaga Hegdun sijna, hverskyns kenandi er.

Saa sem vill sijdar rijkia i Sælu Drottni med, hann skal fraa Vondu vijkia; Villd hanns stunda og Gied, Lijfs-Reglum sem oss setti, siñi med Hegdan hier, allir sig eptir rietti, elski hañ hreint sem ber,

Hvor sem vill (vor Gud sagdi), vel eptirfylgia mier, siñ Kross skal sa ad Bragdi, sialfur fyrst

berahier, sa sem kaň sier afneyta, sijna um̃ Lijffsins Tijd, Ast Guds og Elsku heita, avinur fyrr og sijd.
Giet þu oss, þijdi HErra, þijna Sporgaungu Menn, fyrirgief vort hid verra, vegleguft Ening Þrenn, veit þu ad vort Fram̃ferdi, veniest lijkt þijnu hier, so ad oss eilijf verdi, Ununar Vist hia þier.

31. Psalmur.

Um̃ Afneitun sialfs sijns.

Ton, Allt mitt Raad til Guds eg set.

HErr mijn Saal hvad þinn HErra tier, hver sem vill eptirfylgia mier, sier skal sialfum afneita, elski neckur sig sialfan̄ mest, sonn Ast til Guds þar utriimest, so maatt ei Saal mijn breyta.

Sin eiginn Vilia mælir moot, med þvi deydir sialfs Elsku Root, Christs Lærisveinn kann heita, Ast til Guds er ei alvarlig, utann Mann hati sialfann sig, so skalltu Saal mijn breyta.

Hvad sem einn elskar um̃fram̄ allt, er þad hans Gud, sem meina skallt, hellst muni Vegsemd veita, hver sem mest elskar sig sialfann, sig giorir vlijst ad Gudi hann, so maattu ei Saal mijn breyta.

Abraham stoorar Frægder fieck, Fodur-Landi þa vt af gieck, fws til framandi Sveita; andlegur Guds Mann ertu þa, Elsku sialfs þijns ef geingur fraa, so skalltu Saal mijn breyta.

Med sama Auga einginn kann, upp og nidur ad lijta senn, eins vill þad erfidt veita, ad unna sier af

Alwd

Alwd skaast, og elska Gud med sömu Ast, so maatt ei Saal mijn breyta.

Um Bloomstur nockur ordt haf er, eptir Soolu þau siwi sier, sem Soolfylgiendur heita, Afbrágðs Kostum og Heidri hier, hnijga so eins ad Gudi ber, so skalltu Saal mijn breita.

Oll Verk sem koma af Ast og Trw, i Augsyn DRottiñs vel skarta nu, þo ofs smist aumi heita, enn af sialfs Elsku ef framgaa, ecki þocknast þau Gudi þa, so maattu ei Saal mijn breyta.

Saa afneyta sier sialfum kann, sijna Vegsemd ei gyrnist hann, Guds Æru giarn ad leita, allt gott þyggium af Hendi hanns, honum skal gefast Dijrd til Sanns, so skalltu Saal mijn breyta.

Hver eiginn Vilia aa hlydest, Adams Dæmi saa skodi best, Guds Villd ei giördi skeyta, Ast hañs og Farsælld af sier braut, olli Tapun og Mañnsins Praut, so maattu ei Saal mijn breyta.

O! Madur Gudi offra þu, egiñ Vilia, so kanntu nu, sialfsum þier senn afneita, DRottiñs Villa skalltu meta mest, mundu hanns Æra eflist best, so skalltu Saal mijn breyta.

32. Psalmur.

Um Hvijld og Roosemd Saalariñar.

Ton, Maa eg Olucku ei mooti staa.

HVar villtu Saal mijn Huggun faa? Hvert Skepnum hiaa, hyggur þier Hælis leita? Oß

Nei! Þeim ollum ædri ert, ei fær Þier giort, rietta Hægd Rvolegheita, JEsus einn er, allt þarflegt Þier, hanns Undum i, unir þu frij, Gyrnd þijna vill hann veita.

Brodur hanns ert, Þvi ættu fast, hann adhyllest, og uña allra fyrstum, halltu Þig lijka hañs Bustad, hættu ei pad, adra annast ad Vistum, i Auma Nægd, er ei Hughægd, hvergi hier mæ, Hvijlld nie Roo fær, fyrir utann Konginn Christum.

Metord og Vellyst margur Mañ, meina Hvijld kann, og Hughvot Saalu sinni, Ogunst Manna ef ad gustar, eins stodug var, sem Stræ Storm standast kynni, Manna Lofstyr, mieg er oss rijr, Utvallðra Prijs, annars Heims vys, hanns trwi eg Lof ei linni,

Ond vor er Lijf Lijkamans, Lijf Saalar Mañs, er DRottinn ennunn lijka, riettu Lijfi hun lifir þa, Lans Ollifuin fræ, Jbwd hanns hefur rijka, annars er daud, Ills rijk, Goods snaud, Hvijld hvergi fañ, hittir Þvi Bañ, lætur sier Fiandmeñ slijka.

Hver sem vid Gud sier hallda kañ, Hvijld Saalar fann, oruggur Heims um Haudur, gladur er vist i Sorgum sæ, sigrandi Þrær, lifir þo lijtist daudur, Astgiof Andañs, er Unun hanns, hatandi Heim, sinnir lijtt Seim, DRottins Nææd er hanns Audur.

Hreinsa nu HErra Hiartad mitt, Herberaid þitt, Unnustinn Andar minnar, Gud velkominn til Vistingar, gack þu inn þar, unn mier Jbwdar þiñ-

Ar-

er, og þa Hug-Hægd, Hvilld Nad og Frægd, lös sa þu nuer, ad þacka þier, um Ar-Eilijfdarinnar.

33. Psalmur.

Um gooda og hreina Samvitsku.

Med sama Lag.

HVad sem þu Man villt hafast ad, hugsadu um þad, Samvitskan saurgist eigi, i Naviist hen-ar varna vid Syndanna Sid, sanndæm er þo hun þeygi, hun er sw Book, til Minnis took, allt þad þu hier, Orett giörer, og lijsir þvi a Dooms Degi.

Med Sannleiks Stijl sw skrifud Skra, skirir grant fra, allskyns illu Athæsi, þvi kanntu Madur syna sijst, Samvitskann nijst, vaknar vijst vært þo svæsi, swl, swinn er, særir þvi þier, ill Orma þa, ei deya sa, nagandi alla Æsi.

Legg þu þvi alla Astwd a, ad deyda þa, fyrir Jðrun Hughreina, a Ugglepsi nu ecki matti, ala þa dautt, um alla Æsi þijna, Lijfs Book þæg þier, þinn JEsus er, Lijf, Lærdoom, Trw, laga skallt þu, eptir honum alleina.

Hvar sem þu ert og hvert þu fer, hvern Tijd er þier, Samvitskann fast fylgiandi, allt hvad i hana innlagder, eptir þier ber, Jllt og Gott uppreiknandi, Geymslu Fed Frw, forvarar nu, skilar þvi þa, þig dæmaar, vill þier so verda ad Grandi.

Samvitsku Doom frekt forda þier, fyrst samm er, Sekur, Sakaraberi, Bottur, Oyblijsa, Doo-

marinn, Hrijs, Hegning stinn, sierhvor þvi var-
sær veri, þa siælf fws sa, Mæl dæma mа, sem
Witnid var, Witi Sakar, hvar er þa Undaũfæri?
So sem þu leggur allt Kapp æ, eilijft Lijf sа,
Samvitsku haf so hreina, so snart sem Maũi miss-
ist su, missest þeim Trw, missest og Guds Næd ei-
na, Syndanna Sid, varna þvi vid, Samvitsku
Kvol, Kvelling og Bol, þarftu sijst þa ad reyna.
Ur Book Samvitsku Illgiord so, med Ydrun
þvo, ad lesist ei æ Dooms Degi, sanntar Gud-
rækni set þier Form, Samvitsku Orm, sigrandi
so hann deyi, Innvortis Elld, Augna Tær felld,
flockur hratt hier, Huggun so þier, annars Heims
endast meigi.
Gef þu oss HErra Heims um Hrijd, heya gott
Strijd, og Trw heilagri hallda, Samvitskaũ hre-
in þar sie vid sest, sem kunni best, Sigursælld vorri
vallda, so Born þijn ein, hier Hiarta hrein, megi
þig sæ, i Sælu siæ, og lofa um Alldir Allda.

34. Psalmur.

Aminũing til saũarlegs Lijtillætis.

Ton, JEsu Christe þig kalla eg æ,

Werd þu syrir þier Ønd mijn aum, Eymdar
Hag Maũskepnunnar, Lijtilætis so gef þu Ga-
um, gior ei Synd Drambseminar, Fæiþing, Hi-
ervist og Utfor er, allskonar Sorgum vafinn, og
Kvelling kafinn, Umferdar Reisu hefur hier, hæp-

id þo Nætur tafinn.

Illa fer þier ad upphrokast, Aska og Molldar Preckur, Anstygdar Sædi ædur varst, enn nu Saurenda Seckur, Orma Fæda snart ordinn ert, eignnlegt neitt ei hefur, þa Tijd hier tefur, utann hvad hafdir illa giort, er þier þo Hefnda krefur.

Liliu þa DRottinn segir sig, sem vex i Dalverpsunum, eru þad Hiortun audmiwklig, Ibwdar Kyrkia honum; þad Bloom mæ sijdst æ Fiollum sæ, fyrrest HErrann dramblæta, sem stoorum stæta, hefur þeim nærsta Ogied æ, elskar best Lijtillæta.

So sem Vatnid ei vinna kann, Veg forbrecktann upprenna, allteins Guds Myskun eckiran, upp til drambsamra Manna, lijtilæt Sæl er Sessinn sæ, sier sann DRottinn hægastann, og Bwstad bestann, i Augsyn hanns sæ mikid mæ, Misþocka vann sier stærstann.

Lijt þu Sæl mijn þinn Lausnarann, liet hann sig stoorum piina, med Lijtilæti liwfur vann, lækna Drambsemi þijna, um Veg Hoogværdar hefur hier, i Himna Sælu inng:ngid, og Frid oss feingid, Hofmoods Gotu þvi hugsi sier, Himins tilkomast einginn.

Vegur Dramblætis Adam er, Uthijsing Paradysar, hverninn mæ hann þvi þangad sler, þu hofmoodugi, vijsa? Athuga meir hvad Ogiort lietst, at þvi sem Skylldanir krefur, enn hitt sem hefur, Mannkosta Pogn er ollum best, eiginn Hroosann hun

kiefur.

Dygda Fesiood ei mættu Mann, med Hroosum vpinnbera, annars Dioful vid Drambid kann, Dyrgrip þeim ræntann giora, lææt þig ei Hofmood hefia hææt, hvadann i Afgrunn Lasta, þier kann ad kasta, Drambsemi ecki eiska ætt, þa Andskotans Sæng hægasta.

Allra Lasta er Sædi su, og sodan Þerri-Vindur, sem þurkar Brunn Guds Nædar nu, nærandi Mannakyndur, varist þvi hættan Hroka Vind, hver sem vill Mykun hlioota, og Nædar nioota. Gud giefi ollum soddann Synd, sannri med Audmykt hata.

Dramblætis Þrota vondann vorn, vilde̓stu Jesus ad græda, Litilæti þiin blessud Born, bid eg Þu villdir giæda, kienn oss ad feta Feril þinn, Framferdi riett ad haga, og Lifnad laga, sijdann leiddir til Lijfsins inn, lofa þig alla Daga.

35. Psalmur.

Um þad hvernin Madur skal fordast Agyrndina.

Ton, Næktuna oll og Edli Manns.

Sæll þiki hialp Manns sem auglioost er, Eiska mest-rar vitkrefur, Agyrnd so hata ollum ber, argur er sa hana hefur, hann vantar mest, hvad hefur flest, hinu lijkt sem hann brestur, Dvæginn senn, vid alla Menn, enn sier þo sialfum vestur.

Drott-

Drambsemme alls ills er Upphaf, Agirnd so Roten Lasta, grundadu Mann hvert Gagn þad gaf, sem giorir hun epter brasta, opt ecke par, þier afrekar, eñ Stundum fallvollt Giæde, Vanblessan skier, illt Audsafn hier, Ohocknun Drottenns bæde.

Auds med Onæde aflar Mañ, eñ forvarar med Kvijda, sijdann missest med Sorgum hann, so vill Wsen wtlijda, annad hvertoss, þad Aura Hnoss, yfergiefur til lijka, eda vær þad, i Annann Stad, imser þa Gotsi slijka.

Agyrndar Synd er orgust þvi, Afgudadijrkun vesta, ad Skepnu sialfa setur i, Sæti Skaparans besta, Auds Þyrna þa, ei elska m..., ofmarga Saal þeir meida, Ahyggiu med, sárt særa Ged, suma i Glotun leida.

Auds Gnótt nie Ørbyrgd ecki kann, wtslockva Þorstann Aura, þess geysilegar Blossinn brann, sem borid var a hann meira, traudt Takmark þvi, Auds Agyrnd i, af þier Skylldann wtkrefur, so ei kæfist, i Afgrunn ytst, einginn Takmork sem hefur.

Saal mijn, ad slijku gef þu Gaum, gior Agyrnd fra þier ræka, Sie ber þu annad ei fyrir Doom, enn hvad gladdir Fatæka, þeirra Hond þier, holl Hyrdsla er, Himnesk enn fallvollt eigi, i hana nu, hvad innlietst þu, er þier vijst a Dooms Degi.

Hverium ei nægist Herrann Gud, hendir þann Agyrnd vesta, annastu Madur aumann Lyd, ecki mun þig þa bresta, O Christe kiær, Christne so bræ, Kiærleikans Verk sie framinn, Agyrnd wt-

ver, veit oß hiar hier, Vist og Gots eilijft, Amen.

36. Psalmur.

Um̃ sañañ Kiærleika

Ton, Fadir vor sem a Himnum ert.

Osaurgud Elska ecki maa, utann Guds Born-um finnast hiar, Trwar Lioos kann ei kvikna þar, Kiærleiks Elldr sem eingiñ var, Sool og Byrte skilst alldrei ad, Elska og Trwinn, sama er þad.

Daudur er sa ei anda kann, eins Trw ef þrestur Kiærleikann, Avoxtur Andans Elskann er, Avoxtur Truenu Vitni ber, sannchristinn maa ei seg-iast sa, sem Kiærleikur finnst ecki hiaa.

Salomons Kyrkia Bloomann bar, besta Gulli oll forgyllt var, Andlegt Hws Drottinns er þar skylldt, af Kiærleika sie vel forgyllt, og i Hiarta sie Elskann fyrst, ytri Verkum þad bevijsist.

Kiærleikur um̃ber annars Brest, er hañ Mañkosta Sædid best, oll Verk þau vyrdast ill og lioot, ef ecki spretta af Kiærleiks Root, Christnena alltijd eftir sa, ædri enn Trwinn heita maa.

Ofundsiwkur hann ecki er, Illmannlega ei hag-ar sier, Goodgiarn Hoogvær sier hrokar sijst, hijr i Vidmooti, Fridgiarn vijst, Raanglæti gledst hann alldrei af, eckert Rwm vondri Hugun gaf.

Ollu trwir og allt um̃ber, ecki leitar þess hvad hañs er, þo Twngum alum linni lioost, lijka Spaa-doomum tæmist Brioost, Kiærleikur alldrei af-

mæist, eykst hann þo meir i Himna Vist.

Kiærleiks Verk, Saal mijn, keppstu vid, Christnum hlijdir best Samlyndid, sem sijdar eigum Born Guds blijd, hwa samann um̃ alla Tijd, einn Lijkami sem erum hier, ein Andleg Saal oss stiorna ber.

Eins HErra Pioonar erum vær, Eindrægni stundum, Born mijn kiær, Samhuga oll i Ast og Trw, innbyrdis skulum lifa nu, O Gud! tendra vorn Elsku Elld, i Anda Helgum fyrir Christi Skulld.

37. Psalmur.

Um̃ Astundan Skijrlijfisins.

Ton, A ein̄ Gud vil eg trwa.

SKeinlijfi hann skal stunda, sem heita vill Christi Lærisveinn, Snorū Saurlijfis Synda, Satan inetiar margann einn, vier hofum HErrans Bloodi, hreinsast i Skijrnar Saa, Lostans Lifnadar Vodi, leysist oss ecki þa, i Felum og Fiærvist Manna, Foolk drygir soddann Brest, Augsyn Guds og Englanna, ættum þo fordast mest.

Afvik þad einginn leika, Augum Guds sela Giordir Manns, nie Englana wtiloka, eda og sialfs Samvitsku hans, Verkanna Vitnin̄ þessi, Varfærni gledia aatt, Lostans ofbraudur Blossi, bæst i Himinin haatt, enn sa Odaun, hann orkar, allt nær til Vijtis frekt, skamvinn sw Vellyst verk-

ar, Vokædi Æfinnlegt.

Minning Christi Kroſsfeſta, Kroſsfeſti þijna Holldſins Villd, Ufriþeynking eilijfs Neyſta, i þier ſlockve Saurlijfis Elld, Of-Hita Holldſins Breka, hepti Ydrunar-Taar, Elsku þeſs ætijd freka, Otti Guds deyfi klaar, Sparſemi ſaa ſier ſetur, ſijfelldt i Dryck og Mat, Laſtyar ſo længtum betur, Loſta-Gyrnd fordaſt gat.

Atjafnt ſkallt einhver vinna, Annrlijkis Storf, þo Naudſynlig, ſijdur kann Færi finna, Freiſtarinn til ad ſvijkia þig: Davids Illgiærdum olli, ad Ydiulaus framgeck hann, Joſeph frelſti þad Falli, frijlega þioona vann, broſandi Bragda Refur, bruggar þier Svikinn ill, Banvænann Hala hefur, honum þig ſtijnga vill.

Hætt er Hreinlijfis Bloomi, hvar ſem Sælgiæti gnæfir frekt, giættu ad Drottiñs Doomi, driigdu þvi eckert Svivyrdilegt, i Hooſi ſkallt Holldid ala, haga Gudlega þier, Heilagt hugſa og tala, heyrir Gud allt og ſier, Kiærleikans rioodust Rooſa, riettkollud Saal mijn ſiert, Skijrlijfis Liliann lioofa, lijka einninn þu vert.

Ad ſigraſt af ſiaalfs ſijns Holldi, Svivyrdilig Mijnkun vijſt er þad, enn þad vinna med Valldi, Veglegt þykir i allann Stad, Laſtanna Taaldrægt Tundur, torvelldt ad ſlockva er, vid Unga ſig ofſaſt bindur, fraa olldrudum naudugt fer, hiaa Fætækum ſijſiſt lenda, fæliſt ei Hreiſi ſinaa, ſkamaſt ſijn vart hin vonda Volldugum giſta hiaa.

Ill

Jll Gyrnd eins Atferd hefur, sem aumkunarlegur Ferda-Mañ, Hoogvær fyrst Hwsa krefur, hrokat sier strax þa kemur i Rañ, i Hwsboondans Sess sig setur, sinn Præl giørandi hann, Saal mijn þig siaa uñ betur, sijst hijsir Ovin þann. Bruna Saurlijfis Synda, sviptu Drottinn oss fraa, laat oss Hreinlijfi henda, og Himneskum Arfi naa.

38. Psalmur.

Uñ þetta fallvallta Lijf.

Ton, Uñ Daudañ gef þu DRottiñ mier.

GEttu mijn Saal i Paanka þier, þessa Lijfs Daumt Volædi, Efi, Heilsa, Laan, Lucka, Fier, leikur aa grønnum Prædi, Hiartad upphef til HErrans þa, Hiegooma Heims i burtu fraa, og gyrnstu eilijf Giædi.

O hvad skamvinn Manns Efinn er! Einn Stund fyrri lijdur, sem hardur Straumur hastar sier, hvatskeytlega framskrijdur, þess meir styttist sem lengist Lijf: Lifandi Drottinn sie vor Hlijf, og Athvarf aa allar Slijdur.

Lijfid til Daudans Upphaf er, allskyns Mootlæti vafid, Daglega burtu deyum vier, Daudlegt er Manns Upphafid, Mid-Tijminn þiaaist Sorg og Swt, sijdasta Skeidid lijdur wt, Otta og Angri kafid.

Midt i Saurnum fyrst myndast Mañ, i Myrkritekur sitt Foodur, leidist so wt med Angri hann,

af Lijfi sinnar Moodur, rotid Sædi er Efnid hañs, enn Boola Vatns Hiervistinn Manns, Endalykt Orma Sioodur.

Jord berum vær i Holldi hier, Holld vort verdur ad Jordu, Jordins trodum jafnañ vier, Jardhws Lijkamir urdu, þeir sem þar Drottna diarfir tveir, (Daudi og Synd) þad brioota þeir, og nijda, so nefnur Furdu.

Hvad er þad reikna Manninn mæ? Maa hañ Þræl Daudans kalla, Brothættast Gler, og Blodru smaa, blaktandi Fisid valla, Voiundarhws hañns Æsinn er, Eymdanna Haf, og Styrjolld þver, Hlioomur, hvellandi Bialla.

Veglegri Nyt er Lijfid lijkt, ef skoka villtu upp henni, med Sannleiks Knijf, þar fiñur skekt, Swa og Madka inni, og sem Epli friid Asyndar, enn hiadna strax og verda ei par, ef hampar þeim Hendi þinni.

Heims Audur, Skraut og Hefdar Par, hellst er þeim Eplum lijkur, ytra dæ fogur Asyndar, enn i Raun Dupt og Reikur, Saal myn hafdu so Heimiñ þa, ad Hiartad festir þar eckert æ, hañs Blooin i Visnan vijkur.

Einn Gud skickadi Orminn þann, er Lundinn stijnga giordi, yfir Jons Spaamanns Hofdi hañ, bratt so uppvisna yrdi, eins so Foreyd at Orma hier, i allt þad setti sem Stundlegt er, so eydist ad einhu verdi.

Med blóomlegum Heim ad bloomgast hier, beist þykir

þykir þeim þvi nædi, med tøpudum honum ad tapa sier, tel eg þad veſt Skadrædi. Stijr vorum Hi-ørtum HErra kiær, ſo hveriu framar þig elſkum vær, og erfum eilijf Giædi.

39. Psalmur.

Um þad, hvad Hiegoomlegur Hlutur ad Verølldinn ſie.

Ton, Eiñ Tijma var ſa Audgur Mañ.

SAAl mijn elſkadu ecki heitt, aumann Heim nie þad hanns er neitt, Ellds Matur allt er þetta, Eilijfum Giædum umn þu betſt, Eilijf Velferd er þar vid feſt, og eilijfs Lifs Unan rietta, gyrniſt ei Maña Metord hier, minſt dædſt ad þvi ſem fall-vallt er, ad þocknaſt Gudi ſie þeckaſt þier.

Læt þier nægia þinn Lauſnarann, lærdu ad þeck-ia þig og hann, Mamon ſkallt midur ſtunda, erfid Reyſa þijn Efi er, er hann þa Farartaalmi þier, þier ber þad þraatt ad grunda, ſaatæk komſtu i Hei-minn hier, hiedann eins lijka aptur fer, Mid Tijma ſoomir ſama Ver.

Ofhladid Skip mun ſøckva ſenn, ſo kefur Aud-ur marga Menn, læt þier þvi lijtid nægia, Fie-Siood ur þinn er Drottinn dijr, i Dauda ſem ecki fraa þier flijr, mun þad meſt Meinum hægia, tap-aſt allt annad Audſafn hier, allra helſt ſa þvi ſafn-ar ſier, i Gudi rijkur ef ecki er.

Aud-

Audur med Onaud aflast kann, Ahyggiulaust ei brwkast hann, missist med Sixt og Sorgum, Fugla-Lyms hefur Ast hanns Art, Anlegt Fidur ef þennann snart, festist þad Manni morgum, Agiarna Mannsins Omak þeckt, eginn HErra er nærsta frekt, bædi fallvallt og Banvænlegt.

Minning Christi, sem Krossfest st, Krossfesti þijna Holldsins Lyst; Sætleik Andans so smacker, Minning Eilijfs Bruna og Bals, Baalid slockur þijns Losta Taals, Krossins þiggiandi þackir, i Andlega Foorn þu offra þann, einka Son þier Hiartkiærastann, Gyrnd þijn, Saal mijn, so heitir hann.

Miog liggur Leid i Himna Holl, hrufoott og Þyrnum hladinn oll, Roosum vaxinn er eigi, af Vellyst þrostkast itri Mann, innri nærist vid Kostinn þann, ad Sorgum mettast megi, Ottinn Drottinns skal deyda þvi, Daudlegt Holld þitt hier Heimi i, fraa þess Klækium so komist frij.

Um Guds Riettlæti þeynktu þraatt, þinn Gyrndardoom so hata att, og Veginn Vellystinga, Hoggorms skadrandi Hausinn er, i Hala Banvænum Eytur ber, honum vill hann þig stijnga, sia til þu kunnir Sigri ad naa, so Lijfs Koronu mættir faa, JEsus gefi þier Giæfu þaa.

40. Psalmur.

Um Gagn Freistinganna.

Ton, Siædskurijkasti Grædari minn.

Sannchristinn Saal þad soomir hier, summtijdis reyna Freisting hier; stødug i Strijdi ollu, Mootgangs Bylgiur þa bijdur þu, betur festir sin Foot þijn Trw, a Christo Hiaalpar Hellu, Bols Strijd, Hreggs Hrijd, ad þa snærir, enn meir færir Avoxt Trwinn, sem al-laufgud Eyk græn ecki swinn.

Ast Manns i Strijdi marka maa, Megnid Trwar so proofast þa, Freistingar fær ad reyna, i Peturs Baat þa Son Guds svaf, Sioorinn æstist so a þa gaf, urdu Skip-Menn Vonvana, Mootkast, Heims Hast, Manni er þetta Reynsla riett, sem Ritning kiendi, Reidi-Teikn ecki af Herranns Hendi.

Meir er oss hætt i Medlæti, vid margskyns Synd, enn Anstreimi, Holldsins Villd Krødsinn kefur, O hvad morgbeyst Aloes Korn, wtrijmandi sialfs Pocka vorn, Drottinn oss opt inngefur, Heims Akt, Fiaar Frakt, Pyrna þessa, hætta hvassa, hann burtsnijdur, so Hveiti goods Aforms hindrist sijdur.

Pad sem Meñ dæma Daudans Bañ, Drottiñ med sama lijfga kann, af Orbyrgd Gnægtir gefur, hvad Hrygd og ·agur holldum vier, Hüggun og Gledi opt þad er, Soott til Smyrsla hann hefur, Kross a, oss þa, kiærkominn i sierhvort Sinn, a sonnu vera, Polgoodir skylldum Piæning bera.

Trwfasti Drottinn typta nu, Tijmanlega, enn sijdar þu, virdstu mier Vægd ad syna, laat Hrijsit

fylgia Mýſkun med, mier aumum ſyndu Fødurs Ged, og næma Mackvæmd þijna, Gud min, Præl þinn, Heimur hatar, Raunir ratar, rienar Kiæti, leid mig i eilijft Eptirlæti.

Samaritane Chriſte kiær, kom mier hælfdaudum Pröſi nær, a þinni Leid liggiandi, lat beyſka Vijn i Synda Saar, ſijdann Innagunar Vidſmiör klaar, Mein og Verki mijkiandi, JEſus, JEſus, þiedu nu, enn Pöl og Trw, lat þverra eigi, Eilijfann Sigur ſo ødlaſt megi!

41. Pſalmur.

Grundvollur Chriſtilegrar Þolinmædi.

Ton, O! JEſu Ønd mijn leitar.

MJn Saal med Þockum þigadu, þan Kroß þig henda kan, ad Drottens Dæme hyggdu, til Dauds var pijndur han, alldrei kann oß til falla, anad ſlijkt ſem Hann bar, af ollum fyrer alla, a ollu pijndur var.

Kullda, Beniar, Klædleyſe, Kool, Hæd, Obyrgd og Smaan, Hrongur, Þorſta, Seypt, Gepſe, Hogg, Brygl, Lyge og Raan, hann vard þvi hætt ad kalla, hardre i Dandans Neyd, af ollum fyrer alla, a ollu ſoddann leid.

Aumt er þvi æ ad heyra, ofkætur Þrællenn er, enn HErran hlytur bera, Hrelling og Neyd æ ſier, Limer læta Glaum gialla, Grætur Hofuded þo, af ollum fyrer alla, a ollu þvijngadur dvo.

Guds

Guds Born kienndu Kiorþesse, Kvelling sæta Job bar, Petur hieck hættæ Krosse, Hæls hogg-venn Jacob var, Mariu Sorger svella, Sonar vid Krossen þa, af ollum fyrer alla, a ollu pijnd-ann sæ.

Med Krossfestum Christner ættu, Krossfesta Holld og Gied, i Tign svo tignast mættu, Tignudum ollum med, og Dijrdlegir æ Dijrdar Palla, med Dijrdlegum leidast heim, af ollum fyrir alla, a ollu leid fyrir Heim.

Þa Christur med Krossins Hamri, klappar Hiartans Dyr æ, strax æ Stundu sæmri, sialltur uppliuktu þa, heyrdu hvad hann kann spialla, sem hefur þu þa fyrir Giest, af ollum fyrir alla, æ ollu hiædur mest.

Gull-leg Krossburdar Kedia, kann best ad-skarta þa, sijna vill Son Guds gledia, sijdarsta Degi æ, Systkinum Sorgar Galla, sialfur afþurkar hann, af ollum fyrir alla, a ollu Kvalning sann.

Siæ þinn Brwdgumann blijda, Blessadann, Sæla mijn, ræma hlaut Raun ad lijda, rioodur af osur Pijn, hann bar og hvijtaun Mialla, þvi Hrakning Sæar og Deyd, af ollum fyrir alla, a ollu Sak-laus leid.

Þu hlijtur Hrelling hafa, ef Herra þijns girn-ist Kior, hann kann Hunang ad gefa, af Hellu Mootlætis hier, ber þvi Blessunar Galla, fro beyska Krossins Root, af ollum fyrir alla, æ ollu blies Drottni moot.

O! hvad beyſk Mootgangs Myrra, margann getur vankiætt, aef oſs Gledi-Viin Herra, gior vort hiď rama ſætt, og leid til Himna Halla, hanns fyrir Blood og Deyd, af ollum fyrir alla, aa ollu Piiſlir leid.

42. Pſalmur.

Huggun ſw, ad Madur kuñi fyrir Gudlega Hialp, ſtodugur ſtanda allt til Aſkiloka.

Ton, Giædſkuriikaſti Grædari miñ.

Hwer mun koma ſw Nadar-Stund, nær mun eg faa og ſiaa þinn Fund? JEſu Brwdgumiñ bliidi! Nær mun mier unnt, Elſkugi minn, i ockar Brwdkaup leidaſt inn, Heims wr Utlegd og Striidi? Gud minn, Gud minn, þu mig leys, wr Holldſins Hreyſi og Heimſins Voda, leif mier þitt Auglit uñ Eilijfd ſkoda.

O! hvad hræddur eg aumur er, i Leyrkierum þvi breiſkvum ber, minn Trwar Fieſiood friida, Saal og LiikamaSynda hætt, ſegi eg þau Kier, ſem nu hef rædt, eitt vill þar odru ſtriida, Gud minn, Gud minn, Satan Refur, Grid ei gefur, grimur ſlægur, Aſtvinum þiinum er of Ovægur.

Eg hrædiſt liika Heims Okior, Hreckviis og Oheil Verelldinn er, hver kann hier Rend vid reyſa? hvort ſem mier genaur med eda moot, miinum ſtofnar þad Hroſun Foot, ſwnt hata, ſætt vil kioosa, Gud minn, Gud minn, hver vill nyña, Klaklauſt

kuña,

kunna, komast hiedann, Ohættann Veg fæ eg ecki siedann.

Verdleik mijnum eg vijsa fra, Verdleik Drottins eg treysti a, vijst mun hann Veg minn beina, hanns Rad stadfost og eilijf er, alldrei kann hun þvi bregdast mier, eg sæ þad alltiafnt reyna, Gud minn, Gud minn, Hondinn þijn, þu Heilliñ mijn, þwi Hættu leidi, Ovina Umfall so alldrei meidi,

Sæluhialp þa sem Gud gaf mier, Grundvallad hefur i Hiarta sier, af þvi kann alldrei skerka, ytheллt Blood JEsu æsamt mun, og Sacramenta Innsiglun, adstidia einnig lijka, Gud minn, Gud minn, Von mijn er, nu oll i þier, eg eingu kvijdi, Harmkvæli nockur þo Holldid lijdi.

Frelsarinn hefur þu fundid mig, fyrr enn eg kuñi hitta þig, Þvi muntu Vernd mier veita, eingvu Ohægra er þad þier, ad geima þad sem fundid er, enn ad Ovijsu leita; Gud minn, Gud minn, sem Myrkri eyddir, Lioss til leiddir, Lijfs Braut riettta, lat mig ei aptur i Diñu detta.

Trygda Fesiood mier tærir þu, Trwar Hond mijn opt veiklast nu, getur vidtekid valla, annast þu hennar Orku Brest, a þier lat hana fa sig fest, sterklega Æfi alla, Gud minn, Gud minn, þier vil eg fws, mitt Hiartans Hws, til Hvijldar veita, Audmiwkum Anda kannt alldrei neita.

Trwar Augum eg tilldra nu, til þijn, Drottinn! mig aumka þu, Overdugum best biarga; Oforþient Myskun, er riett Rad, Omaklegum sem verdur

 tiad,

tiaad, og gefinn ept Heim arga, Gud minn, Gud minn, Heill mijn er, þa oll i þier, þvi orugg blijfur, greidist þier gott Lof, Gud eilijfur!

43. Psalmur.

Um Daglega Umþeinking Daudans.

Ton, J Blæu eiki e: byrgdur i Molld.

HEntu æ Daudans Vinur kiær, Vonum fra mär hann stendur nær, vid hvorn Dag þeinki Hugur þinn, hann mun vera sijdarsti minn.

Hvad sem þu giorir, hugsa ber, hvort soddann Ydia hæfdi þier, ef i þvi Verki ættir þu, andast þa strax og dæmast nu.

Lijfi fieckstu ad Laani næd, Lijfs hefur þu ei Eignar-Raad, nakinn komstu i Heiminn hier, hiedann eins lijka aptur fer.

A hverium Degi deyr þu hier, Daudann hvor Lijfs Stund færir þier, allt hvad hier eykst vid Efi Manns, allt kortar þad Lijfdaga hanns.

Þess leingur sem vær lifum hier, Lijfid þess styttra eptir er, um þad sem einum ætfram bar, eptir þvi minna Leidar var.

Læt fraa þier deya Lesti fyrst, Lijfid ædur en fær þu mist, hvor sem deyr vondum Vilia frææ, vijst lifir Gudi i Dauda sa.

Adam gamla af ollum Maatt, æ medann lifir, deyda ætt, þa mun Drottinn nær deya fer, Dæsamlegur lifa hiaa þier.

Daud=

Daudinn flytur og færir Mann, fra Hiegooma i Himna Rann, i hvoria Att sem Eikinn datt, er hun þar fyrr, þad trwi eg satt.

Ef þu ihugar opt og þratt, ad endilega deya matt, Adhalld er þad og Oesok þier, ad akta lijti þad sem Heimsins er.

Athuga þu hvad Andlaat Manns, asmyndad getur Limi hanns, þetta skylldi þig fæla fra, forboñud Verk ad gyrnast a.

Saal og Lijkama sviptur þad, sann-naudug verda skiliast ad, Andarslit hver sem athugar, slika mun siydur Syndirnar.

Sa sem med vondri Synda Gierd, sier hefur stofnad Andar-Mord, i grimmum Daudann gengur hann, i Glotunar Stad fyrer Ellimann.

Þeir einir hlioota Himna Vist, hier nu lifa i Gudi fyrst, þeirra Lijf Drottinn eflaust er, i Trwnni sem hann binda sier.

O Drottinn! Gef oss ollum nu, innlijsast þier med sannri Trw, lijka deya og lifa þier, losa siydann med Engla Her.

44. Psalmur.

Huggun fyrir þa sem missa sijna Astvini.

Ton, Hærsta Hiaalpræðis Fognudi.

MIn Christinn Saal! umhugsa fyrst, ad Dauda-Stundu JEsum Christ, hvad Ogir Daudans allðrei kañ, osbiooda þeim sem þeinkia uñ hañ.

Þeisst

Beiſkt Vatn i Mara miog ſætt var, þa Moyſes Tried i Brunninn bar, þad Lijfſins Tried er Drottinn dijr, ſem Daudans Remmu i Sætleik ſnijr.

Sæ Edla Kviſtur, allra Boot, upprunninn er af Jeſſe Root, hvør ſem geymir hanns heilog Ord, hann ſmackar alldrei Saalar Mord.

Eymd Mannſins deyr, enn ecki hann, er Daudann Leid i Himna Rann, Afgæingur hañs er Endaing Kijfs, og Fæding holl til Eilijfs Lijfs.

Ecki miſſum vier Aſtvini, undann oſs þo þeir ſendir ſie, fyrir Sorgir þeir Fognud faa, fraa Myrkrum inn i Liooſid gaa.

Yfir Lijfdaga hættaſt Haf, i Høfn Daudans þeir komaſt af, leyſtir fraa allri Swt og Sekt, ſyrgia ſkulum þa ecki frekt.

Hvijtann Skrwda vid HErrans Hlid, hafa þeir nu og Paalma-Vid, Sorgar Klædi ei ſoomir þa, fyrir ſoddann Menn ad taka uppaa.

Øll hefur þeirra Augna Taar, afþurkad Drottinns Hondinn klaar, Lambſins Stooli þeir liſa hiaa, lioomandi ſijngia Gloria.

Allskyns Hlioodfæri hlioma þar, Horpur ſlaandi Gyll-legar, hiaa Englum Guds ſier una þeir, ecki ſkulum þa graata meir.

Laattu þier ecki gremiaſt Ged, Gud þo taki hø ad hefur oſs lied, ef þu miſſir þinn Aſtkiærann, eitt Elſkara ſnart finnur hann.

Alijt ei þad þo adſkilied, athuga framar Samveried, ſem eptir kiemur eilijft þo, i Andvaralauſ-

ri Sælu og Roo.

Andlaat siit virdir Abatann, Upprisunni so trwa kann, hverrar Jmyndan aughoos er, Edlis Skapning i Heimi hier.

Eydist Heims Lioos ad Aptni Dags, uppreñ ur þo ad Morgni strax, Grasid visnar þa Vetrar ad, a Vorinn aptur bloomgast þad.

Af Eikum falla Avextir, aptur þo vaxa bloomleg ir, og ef Sædid skal Friosgun faa, fyrst i Jord unni rotna maa.

Þa Phænix hefar Æfi endt, i eiginn Hreidri sig siaalfann brendt, af Osku kvikna aptur þar, ung ur med Fiadrir gullegar.

So endurnijast allskonar, eiginn Foreydslu þad sem bar, alldrei skylldi neinn efa þa, Upprisu Holldsins Dooms Dag aa.

Þu meintir kannskie, Ment og Fe, mektast hef di þinn Astkiære, i Guds Rijki audugur hann, alla Speki vel skynia kann.

Hædsta Tign þo hier hefdi gist, i Himnarijki er betri Vist, DRottni hefur so þocknast þad, þinn Vilie skal þar hneigiast ad.

O! DRottinn þu tookst aptur nu, Eign þijna sem mier liedir þu, þitt Nafn heilagi Herra klaar, hædst sie lofad um eilijf Ar.

45. Psalmur.

Um þann sijdarsta Doom.

Ton, Tak af oss Fadir.

PA Christur kiemur, Kongur Riettdæmur, allt auglioost verdur, Ord, Hugsun og Giorder, alla uppvekur, er þeim Hefnd frekur, sem Dooms er sekur.

A allar Sijdur, Ogn þeim osbijdur, undir Elldgaangur, yfir Gud straangur, Samvitskann særir, Satan ækiærir, Synd Fridtiqon færir.

Hvar mun þa Hæli? HErra minn sæli! Eg veit mig argann, unnid hafa Glæp margann, eg Ottast Doominn, wtter Tijminn, eñ Eilijfd kominn.

Her Himins hiadnar, hrinur og brædnar, sig samannlyknar, Sool rodnar, Twngl bliknar, þijn Werk ei þordu þig sia i Dijrdu, er eckert illt giordu.

Eg aumur Madur, ofmiøg saurgadur, hvad mun þa þora, þig reidann ad heyra? Hvert mæ hellst flija? Hvad skal þa segia? Hver veit ad vægia?

Þu HErrañ hijri, hædsti Doomari, mier munt ei mija, mæ eg þvi til þijn flija, þu þoldir Dauda, þinna so Sauda, bættir Bot Nauda.

Þig Son sinn sendi, sinni af Hendi, Fadirinn friidi, ad Fridkaupa Lydi, er þvi ogladur, ef nockur Madur, tijnist tapadur.

Wijst vill hann eige, eg vesæll deye, HErra þad heyrdu, hanns Wilia fullgiordu, læt ei Erfd þijna, eilijst Bol pijna, aumka Aund mijna.

Lægd Logmæls frekann, lysir mig sekann, þinn Mumur medann, mig kallar blessadann, bad mæ mier meira, mun eg þo heyra, Fridar Bod fleira.

Eg

Eg er Ohræddur, i þier Naad giæddur, þo Ovinir allir, yfir mier Hefnd kalli, þu Fridar Foorniñ, frelsar þijn Borninn, vor Heill og Vorninn.

Þu HErra hlijdinn, helgadir Lydiñ, lietst Lijfid Æda, til Lausnar oss wtblæda, veit Vægd j Dooinu, vor Broodir froomi, þitt hædst Lof hlioomi.

46. Psalmur.

Uñ Laungun eptir eilijfu Lijfi.

Ton, Pa liñir hier miin Lijkams Vist.

EJ mætti Sæl mijn elska dautt, of fallvallt Lijfid þetta, med helgri Gyrnd i Hædir hatt, hellduer skallt þier upplietta, þar er Æska, eñ Elli sijdst, einginn Daudi, eñ Lijfid vijst, og Angurlaus Unun rietta.

Utvalldir skijna eins og Sool, Englum Guds nærsta lijkir, Osiwkir hafa eilijft Skiool, allskyns Nægd mettast slijkir, DRottinn Gud fullur Dasemdar, dryckiar þar Straumum Vellystar, innbyrdis Elsku rijkir.

Eilijf Giædi eru so stoor, einginn kann þau ad mæla, og so dijrmæt, ad eingvum foor, wt tala nie noog hæla, Ovoilt Heilbrygdi æ er þar, Unun og Nægd Guds Vellystar, og frabær Fagnadar Sæla.

So goodur Hlutur einginn er, sem eiñ Gud Himna Hæda, Jñdæli mest þa alla skier, sem eignast hañ og vid ræda, oss i honum og hañ i oss, hijrann

siar-

siaaum þad Gledi Hnoss, er Rootinn allra Giæda.

Jerusalem þar uppi er, eckert Musteri hefur, med Hondum giort, nie Sool þar sier, sijdst Tungls þar Þorfinn krefur, heñar Musteri og Byrti best, er blessadur Gud, sem lioomar mest, og Upplysing ollum giefur.

Eins sem ei heyrdist Axar Hliood, þa upp var verid ad smijda, Jerusalem aa Jordu stood, jafnt mun og hinni lijda, þeir andlegu Steinar eru hier, med Oxi Mootlætis kantader, sem hennar Bygging hlijda.

Drottningiñ sw sem sookti heim, Salomon Kong hinn rijka, er sonn Figura Saalum þeim, sem koma i Hollu slijka, Gimsteina hver og Gullid ber, goodra Dygda sem framdi hier, Engla Fylgd fær hun lijka.

Kongsins Spekt hana furdar frekt, og Fiolldañ dijrstu Rietta, Dijrmæt Klæde sem mestu Mekt, og Musteris Prijde setta, i Forundran so seigir sw, sijdst var þess Von med minni Trw, giæte eg gripid þetta.

Hier maattu Saal mijn heyra og siaa, hvad Drottinn vill þier veita, ef þu gyrnist hanns Hwsum naa, heilaglega skallt breyta, andlegs Gooda ef væntir vijst, Veralldar Giædum ættir sijdst, med Ækiesd eptir leita,

Ef þu gyrnist ad audnist þier, af Lijfsins Trie þig metta, naadu Christo i Heimi hier, hrein Trw maa verka þetta, inn i Guds Hws kann ecki naa, Otuckt,

Mañ-

Mañdraup, Heipt, Lijgi, Pra, nie faanijt Gyrnd Fedraattar.

Heilog Prenning med hollri Raad, Hiartad mitt virdstu byggia, ad mier hafdu allt Eignar Raad, alldrei lat mig þig styggia, gief mier hier smacka Farsælld fyrst, fyll mig sijdar þijns Hwſs Vellyst, so megi eg þier Lof til leggia.

47. Psalmur.

Um þa Farsælld, þegar Madur fær ad sia og skoda Gud i eilijfu Lijfi

Ton, Ad ydka gott med Æru.

O! Drottinn alls valldandi, eg vil giarnann til þijn naa, ad lifandi Manna Landi, lat mig Rægd þijns Goeda sia, nær eg þig, næ ad finna, Reydar Stig, mun þa linna, laungar mig heim til Hwſa þinna.

O! Þann Fognud frabæra, Fognud allann sem gnæfir, nær mun audnast sw Æra, ad sia Gud minn sem bijr i þier? Þijns Hwſs sia, Salu rietta, svaunga ma, dryckia og metta, er þier hia, eilijfs Lijfs Uppspretta.

O! þu Lif æskilega, O! þu blessud Farsælld blijd, þar heilog Prenning hæga, Hiartans Gyrnd fyllir alltijd, ad lijta Christ, Lifsmann biarta, i Lijfsins Vist, hia honum skarta, gnæfir mest, Gyrnd alla vors Hiarta.

O! JEsu Elskann blijde, Edla Vidiss Salar

mijn

miin, nær ætlar þu inleida, i þinn Kongs Sal Bevrdi þiin? Hvad vantar i efstu Hollum? Ecki þar, nie hætt vid Follum, Gud er þar, sialfur allt i öllum.

Er þar Gud allra besti, Augum vorum Priidi nii, Hunaings Seimur sætasti, Saungur fagur Eyrum i, Balsam kiær, best sem skarta, Bloomstur skiær, miwk ad snerta; hver þar fær, hvad hanns girnist Hiarta.

O; Dansriida Aasioonu, O! sæta Roddu Lausnarans, Diirdar kriindur Koronu, kiær draup Nad af Vörum hanns, fyrst hann er, allt i öllum, uppliiser, varnar Follum, Fridinn tier, Konum jafnt sem Kollum.

Gud er sa Liooss ens Lioomi, Lioos i hverium siaum vier, þad er vor Sæmd og Soomi, ad sia hañ i sialfum sier, lockar Mann, Luisindæla, losa hann, og vid mæla, alldrei kann; ad wttalast su Sæla.

O! farsæl Borginn besta, blessud Hollinn uppi þar, Heimili heilagasta, hæleitrar Guds Preñingar, nær mun nii, Nad sw gledia, nær eg frii, mig þar sedia, og Gudi i, Gud sialfann tilbidia.

Nær mun sw Soolinn renna, sem upplioomar þessa Borg? nær mun eg fa ad fiña, Fognud þañ ei snertir Sorg? Saala miin, sia þaug Mæti, sæl þu skiin, i Eptirlæti, Arfleyfd þiin, er Gud DRottinn sæti.

Vier lifum Gudi lifanda, liika erum Kyrkia hañs, vier eigum hañ hier i Anda, ein þar ad Raun riett

riett til sañs, Sælu ad, siaa margfallda, Samastad, Lijfsins hallda, giefi oss þad, Gud um Alldir Allda.

48. Psalmur.

Uñ þad allra aastwdlegasta Samlag, sem vier skulum hafa vid heilaga Engla i eilijfu Lijfi.

Ton, Mikillri Farsælld mætir saa.

EIlijft Lijfid er æskilegt, ecki neirn giptist þa, Englum lijkir i ædstu Mekt, eigum vier Gud ad siaa, Vitska, Tign, Dijrd og Virding Manns, veysamleg nüog þa er, so alldrei kuñi Hiartad hañs, hana ad skynia hier, Inndælid er þad allra mest, Auglit DRottins ad skoda best, alla Blessan þad undir bijr, alla Heill Dijrd og Naad, allt Eptirlæti ad oss snijr, allt batnar þa vort Raad, allt Andstreimid so aa burt flijr, alldrei snertir oss þad.

Ei er Farsælldar framar Von, eñ friidañ Gud ad siaa, þessi hin fagra Fridar Sioon, fyllir Gyrnd alla þa, Engla Umgeingni ödlunst þo, aastwdleg verdur sw, samlijkir þeim i Sælu og Roo, sañheilagri enn nu, hvijtum Skrwda so skrijdunst vær, skijnandi Lambsins Stooli nær, Syndanna Flijkum færdir af, frijlega losum hann, Hiaalprædis Klædid gott oss gaf, glediandi Riettlaatann, vakni saa uppi Syndum svaf, siaai Dijrdar Ljoomann.

Einginn aareitir annañ þar, einginn kañ reidast þa, ei er þar Bruñur Illgiordar, eingiñ Metnadar Praa, eingiñ Mootlæting, Eymd nie Faar, Vi-

rum

runar Taar ei nein, ei helldr daudleg Synda Saar, Saalum vińa þar Mein, Hwnguk og Þorsti horfinn er, af HErrans Elsku mettunst vier, Utvallda DRottins alldrei þa, Of-Hiti skada kann, yfir þeim helldur Hendi saa, hinneskañ byggir Rañ, af Lijfi þeirra sem lioomar aa, lifandi Vatn fram̃ rañ.

Utvolldum Guds, so gledieft Gied, Giesta-Bod er tilreidt, klaara Vijn, Feiti, Mergur med, nuu þar til Rietta veitt, soddan Veitslu vier sitium ad, sælir um̃ eilijf Ar, og Lof syngiandi þockum þad, þa verdur Gledinn klaar, allt nuu þetta þa uppfyllast, i Anda og Sannleik fullkomnast, Lijf og Andi Guds Ordid er, Otti Daudans þa flijr, hañ var svelgdur i Sigur hier, siaa hañs Broddur er rijr, oll vor Augna Taar afþerrer, Angri i Gledi snijr.

Hrygdarlaus Gledi hlioomar þa, Heilsa Mootlætis frij, Lijfid aan Mædu, Lioos ei faa, Lystigardi þeim i, alldreigi folnar Elskann þar, alldreigi Gledinn dvijn, eiginn Madur þar andvarpar, einavann snertir þar Pijn, Yndis Hægd er þar ollum tied, andvaralausri Sælu med, andvaralaus hin rietta Roo, roosamleg Unun mest, unnunarsamleg farsæl Froo, farsæl Eilifdinn best, eilijf Preisingar Eining þo, Eining Guddooms þar siest.

Upp upp, miin Saal, athuga nu, Æru og Vegsemd þa, sem ockur er vijs þa eg og þu, erum Guds Stooli hiaa, ockar Vardhallds Engil þann, er hier nu stidur vid, þa munum gjorla þeckia hañ, eñ þursum hanns eckí Lid, er þa Samkvæmis Unun stoor,

allskijnandi i Dijrdar Koor, O JEsu! kom og ei vid tef, innleid i Sælu þa, O JEsu! kom og Gleda gief, Guds Hwsum laat oss nar, O JEsu! þig syra ꝛ utaun Ef, um Eilijfd gief oss ad sia.

49. Psalmur.

Um þær feikna Kvaler, sem þeir Fordæmdu verda ad lijda i Helvijti.

Ton, Gud oss Lærdoms sinn liosan gaf.

HVer Christinn Saal þad hugleide, hvad Vijtis Pijsler bytrar sie, so steindur betur Syndum moot, segiandi opt af Hiartans Root, i fraa Andar Deyd, oss bevari Gud,

J Helvijti er alls Jlls Nægd, a ollu goodu mesta Ohægd, Oværilegur Hiti hnar, Heliar nistandi Grimdinn saar, i fraa Andar Deyd, oss bevari Gud.

Myrkur og Svæla sijfelldleg, Sorg og Dieflamynd Ofrijn miog, Op og Jlfrꝛner eilijfs Veins, andstyggileg Lyckt Breñisteins, i fraa Andar Deyd, oss bevari Gud.

Ormur Samvitsku etande, Otti, Þvirkur, Skelfingd, Harmkvæle, Osund, Hatur, Vijl, Orbyrgd mest, einginn good Von med Heilsu Brest, i fraa Andar Deyd, oss bevari Gud,

Sool og Tungl einginn siaz þar kañ, sijdst af ollu þo Gud sialfann, svo litla Skijma Elldi af, eingva Hug-Hægd Fordæmdum gaf, i fraa Andar Deyd

oss bevare Gud.

Maginn i Hwngri mædist mest, Munnur af Þorsta piinist vest, Ellds Loginn verkar Op og Kvein,, innlæsist hann i Merg og Bein, i fraa Andar Deyd, oss bevari Gud.

Af einum Neysta i Eymdar Glood, Oliidanleglegri Piina stood, enn þo Kvinnu hier kynni saar, kvelia Joodsoott um Þusund Ar, i fraa Andar Deyd, oss bevari Gud.

Sælgiæti Ols og Matar mest, margur af hverju hiellt sig best, Hugfrooi þeim þad einginn er, ei faar Vatns Dropa ad svala sier, i fraa Andar Deyd, oss bevari Gud.

Dyrmæt Klædi og Metord med, minst kuña þa ad hugga Gied, iklæddir Skom um eilijf Ar, einginn Vegsemd til Boda staar, i fraa Andar Deyd, oss bevari Gud.

Audur stodar þa ecki par, allir jafn snaudir finnast par, Guds bliida Auglit alldrei sioo, ollu þijngra þad liggur aa, i fraa Andar Deyd, oss bevari Gud.

Kvala Elldiñ um eilijf Ar, uppblæs Guds Neidi Stormur haar, Samvitsku Ormur innra slær, ytra Dioflaña Grimd fraabær, i fraa Andar Deyd, oss bevari Gud.

Hata Fordæmdir hver annañ, hata þeir lijka Gud sialfann, hata þeir Engla heilaga, hata þeir alla Utvallda, i fraa Andar Deyd, oss bevari Gud.

Oll Olucka sem innast maa, oll slæst i eitt og plaag-

angarþar, alla varir þad Eilijfd þo, alldrei finnandi Vægd nie Roo, i fraa Andar Deyd, oss bevari Gud.

Minsta Korn þa af minstu Kvol, er miklu þijngra enn allt Heims Bol, og þo ad Adams Arfarner, aller skipte þvi jafnt med sier, i fraa Andar Deyd, oss bevari Gud.

O! O Drottinn gief oss ollum þad, ad þeinkia so um Kvala Stad, ad þangad komunst alldrei vier, i Varfærni framgaungum hier, i fraa allri Neyd, oss til Lijfs innleid.

50. Psalmur.

Um þad, hvernin eilijflega munu vara þær helvitsku Kvaler.

Ton, Myskunna þu mier mildi Gud.

EF þu Christinn Saal athugar, ad Pijslernar eilijfar eiga ad vera, þvi betur lærir þar af þu, ad þeynkia nu, hvad þrongt sie þær ad bera, Helvijti heitt, Huggun fær eidt, þad bitra Baal, brennandi Saal, alla Tijd aa ad vara.

Fordæmdra Lijf i Elldi þa, er Daudi sar, æ er yfir hangandi, þeirra Daudi Lijf einnin er, sem alldrei þver, i Kvolum Osegiandi, Brenni-Bodlar, þreytast sijst þar, aukandi Kvol, osann a Bol, med allskyns Eymd og Grandi.

Hvad er þad Mann kann þijngra ad þiaa, sinn þad sijst faa, er hann mest eptir langar? Enn hitt

umbera verdur vijst, sem villdi sijst, Plaagur og Pijsler straungar; aalycktad er, ad saa sem hier, sij sondga vann, sæt Hefnda Bann, ei skuli af honum gaanga.

Tapadir safna Syndum sier, um alla hier, Eilijfdar Æfi sijna, um Guds Eilijfd þeir þvyngast þvi, þeim Pijslum i, sem alldrei eiga ad dvijna, Hans Giæsku Gied, og Myskun med, wtslocktu þeir, i sier þvi meir, Kvelur þa Kvol og Pijna.

Þeir elskudu Aud Osparsann, ofsfallvalltann, Vellyst og Virding bædi, himneskum Fe wood sinn tu sijst, sem er Gud vijst, ei girntust andlig Giædi, skammvinn Lijfs Lyst i eidist þeim sijst, hrapandi þvi, Helvijted i, eilijfa Eymd og Mædi.

O þu Eilijfd Oendannlig! einginn kan þig, wt sjaa nie noog ad grunda, O! hvad mikid þu eykur ei, alla Pijsl þa, tapada hlijtur henda? Nær Ara Stund, Otal Þusund, umleid Ohast, oñur byrjast, so geingur aan alls Enda.

O þu Eilijfd! O Eilijfd þu! ein ertu su, sem mest kan Mein ad vina, Fordæmdra Pijsl er þungbær þa, þvi heita maa, Bitur og beysk ad finna, þo þyngre er, þvi margfolld sjer, allra þyngst þo, þad undir bios, ad hun skal alldrei linna.

O þu Daudi! sem alldrei deyr, Ending þijn er, a ny þig uppbyriandi, Daudan gyrnast Fordæmder saa, Fyrrist hann þa, Lijf Trw eg laangt fraa standi, aumt Hel þad er, sem alldrei þver, og Lijfi þvi, ad lifa i, sem alltijd er deyandi,

O:

O þu banvæna aumta Lijf! ef þu ert Lijf, þvi villtu þa so deyda? O þu lifanda auma Hel! ef þu ert Hel, þvi villt ei Lyfs Eymd eyda? O eilijf Tijd! illum miøg strijd, ad þeinkia til þijn, er þijngre Pijn, enn añad allt sem lijda.

O Sæl mijn! Sæl mijn! sia ad þier, særheit Pijsler, opt er þad athugandi, Nær dar Tijmanum gief ad Gaum, gier Jdran aum, Eymd slijk so alldrei grandi, sia Syndum sier, safnar tijdt hier, þeß meira Bæl, Breñir hanns Sæl, Ellds Mat so ælleggiandi.

O Drottinn JEsu HErra hyrli Hædum byr, vor Synda Bootiñ saña, fuslu borgandi fyrir oß, festur a Kroß, Lijf, Heill og Lausnan Manna, lijwfur Lyfn sijn, leys oß fra Pijn, illt Andar Bøl, eilijfa Kvøl, oß lattu alldrei kanna.

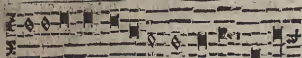
O þu rietfnefndi goodi Gud! sem gietudum Lijd, sendir þinn Son i Heiminn, oß ad leysa wr Andar Deyd, og allri Neyd, sie þier Dijrd søgd og framinn, og þier JEsus, sem frelster wos, Guds Anda med, Gofgun sie tied, um Alldir Allda Am.

51. Psalmur.

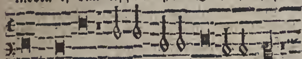
Um Andlega Upprisu Guds Barna.

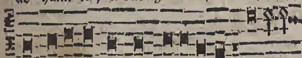
Upprijs þu Sæl mijn, Andlega i Trw, ad

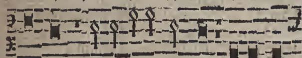
nioota ef villt Uppriſu þijns JEſu , af þvi

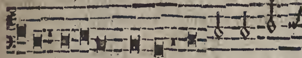
ad hann er , ꝍdur getinn lifandi i þier ,

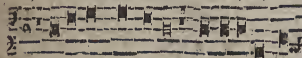
eins lijka honum þar upprijſa ber , uppriiſa

ei kann , utann ſalla hvad vañ , Adam ſkal

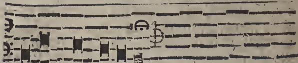

deya , ſo uppriis Herrañ , Andinn ſkal þroo=

aſt , Elli Holldſins felaſt , þad lœti Jeſus

jafnañ

jafnann þier farsælast.

Eins sem þu ei kannt, Augabragdi æ, Adams Þess gamla Jllsku ad deya fræ, so lættu hann hier, alla Daga deya i þier, i Saal þinni Lausnarinn lifa þa fer, i Dijrd ei inngeck, ædur enn Daudans sañ Smeck, þitt Hofud JEsus sem Fognud þier feck, hanns Limur hvor er, Holldsins Gyrnd sem deyder, þann sama hann til Himnarijkis leider.

Trwlofun eller, Underbuningur, Hioonabands sierhvors, sem þa eptirkemur; vilier þu ei nu, vera Trwlofud Brwdur JEsu, annars Heims Brwdkaup hanns ecki sier þu, Heilagur Andi, hier i þier bwandi, yckur samteingir Elsku og Trwarbandi; ef nu vor Andi, upp er hier rijsandi, i Upprisu hinni, erum Hlut-takandi.

Uppvakti sinn Christ, sæ ædur smurdi hann, þa Sooliñ med Dags-Liooma sinn yfir Heim uppráñ, eins skiedur hier nu, i Elsku þijns Brwdguma upprijsa ætt þu, læt nu þvi lifandi leida þig Trw, Liooſsins Born sára, til Liooſs eilijfs Skara, enn Myrkrañа Synir sig vel meiga vara, uppreis þinn JEsus, af Dauda Fridfws, upprijs þu einninn, hanns Andlegt Gledi-Hws.

JEsus upprisinn algiort Riettlæti, fyrir Synd þijna daainn, Saala mijn, þier færdi, æstunda þvi

nu, i hanns Riettlæti framfarir þu, Syndir aflegg.
Fyrir lifandi Trw, uppriſinn Herrann, ad yfirunn-
um Satan, dæfogrum Sigri i Dijrd hroofa vañ,
Andlega ef uppriis, er þier Sigur fullvijs, Utvoll-
dum ſoomir, ad ſækia eptir þeim Forpriis.
Sagdi Ezechia, ſaart med Harma Kvein, Or-
ottinn ſem Leon lamadi oll mijn Bein, Andlegrar
þad er, Uppriſu Bardagi i Trwudum hier, athug-
um vid þvi hvad eptir hann ſer, mig Gud þu hyrt-
ir, mig þu lijfgadir, og Synd minni allri þier at
Bak ſleigdir, Oruſta hanns ſlijk, ockar Strijdl er
mioglijk, ordug i fleſtu, enn eptir a Gledi-rijk.
Vid Grof þijns Herra, voru Englarnir, And-
lega uppriſnum þeir eins fylgia þier, hanns Kyrkia
ert þu, þvi una Englarnir þer hiaa ſier nu, ydrandi
ſierh vor bijr yfir JEſu, hvar Syndinn drottnar,
Satan er þar nær, ſo Englanna Voktun þar ecki
Stad ſær, uppriſinn ert þu, Andlega þvi lif nu,
innvortis kviknada auglijſir þad Trw.
Ef nu Chriſtur er, i þier lifandi, þa er hanns
Andi, þier einnig ſtiornandi, Biartleik ſijnum
Soolinn uppveiſar a Veralldar Hiool, Elſkuna
Trwinn ſo alldrei fool, fraa Soolu Geyſlann, fraa
Trw Kiærleikann, vidſkila ad giora þier vinnaſt
ei kann, Holldſins Verk er Synd, henni fraa þier
burthrind, vilier þu Guds Sonar vera Andleg ny
Mynd.
O goodi JESU! Uppvek þu oſs nu, ſo Dau-
da þijns Krapti deyddir lifum i Trw, Uppriſann
þijn,

þiin, veri vort Riettlæti og Lijfguninn hier, upp til þijn, vort Lif, nu Andvorpum vier, gef Glediſaña, Saalar-Heill Mannanna, unn oß ad ſiaa þig, i Sælu Himna-Ranna, þar ſkal þinn Framinn, fagurlega ſaminn, Lijfgun Riettlætl, Lioos og Hiaalp vor, Amen.

Dagleg Jdkun Gudrækniñar.

I. Pſalmur.

Uñ Stærd Uppruna Syndariñar.

Ton, Nu heiſt Nootiñ og hylur Dag.

Þu HErra Gud Heilagi! hærſti Doomar-Sinn Riettlæti, vijſt er þad ſatt eg aumur er, i Synd getinn og fæddur hier.

J Lijfi minnar Moodur þvi, myndaſt heſi eg Leyni i, Ohreina Sædis Eytran ſtoor, er Eſnid þad ſem til mijn foor.

Nattwrann oll er af-færd þvi, ei er minn Saalar Kraptur frij, Myndinn er tijnd og topud ſw, tillagdir fyrſtu Hioonum þu.

O! hvad minn Kraptur allur er, a burt horfiñ fraa ſiaalfum mier, ad þeckia, Ottaſt, elſka þig, og aahlijdaſt Ord þijn Guddoomlig.

Synda Gyrnd lodir ſamt mier hiaa, Saurganinn ſyrſta eykur Þraa, Þrældoomur Synda þreyngir mier, þo eg ſie endurfæddur hier.

Sw beyſka Root ſem i mier er, og i Natturu leynir ſier, unnum vex upp og eykur ſig, Illſku Logmaal vill ſanga mig.

Eg er fullur med Atrugyrnd, Efaſemd og Vantrwar Synd, wt af þeim Brunni Eytrudum, Eytradir Lækir kviiſlaſt um.

Þad ſtoora Eymda Afgrunn mitt, aahroopar Naadar Aſgrunn þitt, af þinni ſtærſtu Naadar Nægd, naada þu mig og ſyn mier Vægd.

O þu minn Gud! og Grædarinn, gack ei i Doom vid Þrælinn þinn, Borgun fyrir allt Af-fall mitt, er JEſus einka Barnid þitt.

Natturu Breſt og Brotinn Manns, bætti Getnadar Helgun hanns, af þvi til Frelſis gumum mier, allt eins getinn ſem fæddur er.

Fyrir þann ſama Son þinn þa, ſyndu mier Naad og Myſkun hær, laattu ei Andlits Lioomann þinn, lijta Natturu Breſtinn minn.

Lijttu nu helldur HErra minn, Hiartkiærann Elſku Soninn þinn, Getnadur hanns Heilagur ſaa, hiaalpi mier allri Saurgun fraa.

2. Pſalmur.

Um Æſku-Breſt og Ungdooms Syndir.

Med ſama Ton.

Þu Herra Gud Heilagi, hærſti Doomarinn Riettlaati, minnſtu ei Æſku Afbrot mitt, umlidnar Syndir gef mier kvitt.

Sw spillta Root so of-vönd er, illra Gyrnda sem bijr i mier, Eitradann Avoxt af sierbar, i Uppvexti mijnum strax bad var.

Uppruna Spilling Illkugiorn, af sier fæddi morg Synda Born, Hugrenning mijn var ill og aum, undir eins eg i Heiminn kom.

Strax sem ein Noott kom yfir mig, ejgi var eg Saklaus vid þig, sijdann hafa þo safnast mier, Syndir fleiri enn Dagarner.

Ef Riettlætur sem rædt er frar, rasar Siosinnum Degi a, Siotijgesinnum Siasinnum, i Synder hvorn Dag fiell eg um.

Þess lengur sem eg lifi hier, Lestir þvi fleiri þyngia a mier, noog hef eg forsmad Nadar Toom, af Natturu Spilling soddann kom.

Umlidid Lijf þa yfirveg, Anstyggd er bad þo sviviridileg, þa eg lijt Logmals Liosid i, Lijf mitt er Myrkur dimt hia þvi.

Mitt Æsku-Bloom þa ætti ad, adhyllast Gud og stunda bad, Dygdanna Kransi safna sier, i Sætleiks Ilmi sem Drottni ber.

Minna Lijfdaga Bloomid best, Blessudum Gudi hlijddi mest, med þvi mig sialfur mynda vann, mijna Natturu skoop og hann.

O! hvad svivirdilegt Synda Groom, saurgad hefur mitt Æfi-Bloom, i Augsyn þinni bad Anstyggd er, og illa luktandi fyrir þier.

Framtijdinn og oll Æfinn mijn, ætti ad þioona Gudi sijn, enn eg mestann Part Æfi af, Anskot-

anum

anum til Lienis gaf.

Jeg man og sie þa marga Synd, mijn sem Sialfrædis Aſkann blind, Oſtijrilæt a allañ Hætt, æ ſyſti mig ad drijgia Þrætt.

Enn længtum fleiri eg þær ſkil, ſem eg hefi gleimt og man ei til, eptir þvi ſæ er einginn Mann, oll ſijn Slæpa Verk ſkynia kann.

Af leyndum Syndum længſwinn, leid þu nu Drottinn! Þrælinn þinn, Betaling fullann bijd eg þier, ef Brotinn villt tilreikna mier.

Sannheilog Hlijdni Sonar þijns, og Sakleyſi JEſu Broodur mijns, þetta er Boot og Borgun ſiw, bijd eg fyrir mijn Afbrot nu.

Siaa þu hvorſu hann hlijdinn var, Heims þegar allar Syndir bar, uppbyriandi i Æſku þad, allt i Daudann og Kvala-Stad.

Þeſſa algiorda Hlijdni hier, Hiartans Fadir eg oſſra þier, fyrir þa alla Ohlijdne, eg ungur og gamall framkvæmde.

3. Pſalmur.

A mooti Daglegri Hrøſun og Falli.

Ton, Fadir vor ſem æ Himnum ert.

O! Þu HErra Gud Heilagi! hædſti Doomari Riettlæti, eg veit þad vijſt ad eingiñ er, i Augſyn þinni ſaklaus hier, Hrooſun þa ſkortir HErra minn, er hafa ſkal fyrir Doominn þinn.

Morg er mijn Synd og ſvijvirdilig, Sakleyſis

Klædid vantar mig, hveriu Iſkrijdaſt ætti eg, i Augſyn þinni Tign, Guddoomleg, ſioſinnum þo (ef ſatt ſkal tiaa), ſierhverri Dags Stund fell eg aa.

Avi! Avi! mig aumann Mann, eingvannvegiñ ſlijkt vinna kann, Sioutijgeſiñum ſioſinnum, ſyndga eg aa Degi hverium, Andinn vill vinna Verkid ſitt, veikt er þo jafnann Holldid mitt.

Þad ſem er Gott þad giori eg ſiſt, Gyrnd er þo nockur þar til vijſt, enn þad Illa ſem Ogiort vil, ad viña; þad er ſeamfws til, Reidi og Þankar raungſnwner, rijſa opt upp i Hiarta mier.

Orda og Verka Athofn ill, opt og tijdum mig ſaurga vill, allt mitt Riettlæti eins ſkartar, og Undirſat Kvinnu Bloodſwkrar, hverninn maa eg þa hrooſa mier, himneſki Gud fyrir Augum þier?

O DRottinn! DRottinn allsheriar, ef þu tilreiknar Syndernar, hverninn maa vera mogulegt ad, Manneſkiann kunni ad ſtandaſt þad? ſtreingl Heilagur hart uppaa, hvar mun Ranglaatur ſtandaſt þa?

Ef þu tilreiknar Athæfi mitt, O DRottinn! hvar er mier þa fridt, ef ad þu villt ad Illſku gaa, O! DRottinn hvar ſkal eg ſtanda þa? þo Þuſund Ord þu mælir mier, Mwl-bundiñ ſtend eg fyrir þier;

Jeg aum Manneſkia iaata þad, jeg hefi forþient Kvala-Stad, enn fyrir allſkyns Illſku mijn, og allt þad eg ſtyggdi Hatign þijn, er riett Offur og Umbun good, wtdropid JEſu Nædar Blood.

Sierlega mørg er Syndinn mijn, ſamt er þo me-

trj.

fri Mædinn þijn, langtum dyrra er Lausnar Verd, sem lagt var wt fyrir mijna Giørd, helldr enn Vondt sem hafdist ad, Hiarta mitt treystir samt æ þad.

4. Psalmur.

Um Rannsookn Framferdisins vid fyrri Bodorda Tobluna.

Med sama Ton.

O! Þu HErra Gud Heilagi, hædsti Doomarinn Riettlaati, Løgmaalid hvert þu hefur sett, halldabijdur oss ølluum riett, med Ord, Hugsun og allti Giørd, enn þo Reglann sie straung og hørd.

Eitt ef ad nockud afhallar, allt er ei giørt sem stendur þar, oss þad reiknad til Synda sie, i sialfs þijns eiginn Auglite, hræddur er eg og hrellist þvi, hørfandi þennann Speigil i.

O! Gud jeg ætti ad elska þig, øllu framar og meir einn mig, enn eg er ordinn einn af þeim, elskandi mest þann vonda Heim, ecki hefi eg þig ottast best, af þvi eg braut þier mooti mest.

Einninn baudst þu og æsetter, øllu framar ad treysta þier, vijst hefi eg þo Vantraust frekt, um Veiting þijna, og allt þarflegt, elska þig, hlijda og ackta ber, enn mitt Holld slijku moot þæger.

Skyllda mijn er og einninn siv, ad ækalla þig i sterkri Trw, enn mitt Hiarta vill opt efast, og ætlar ei muni Bænheyrast, til hennar tregur æ er eg, og i Voninni latur mjøg.

Flap=

Flaprandi Munni mæli eg Ord, minnist ei a Þijna Velgiörd, þad Þu giörir til gooda mier, gái eg ei ad þacka þier, Umþenking goods er i mier minst, einginn Gudrækni med mier finnst.

Ad taka vid og þyggia af þier, þetta vill falla dud-vellt mier, en ad virda og þacka þa, þad vill nu nærsta tregt til gaa, eg Ovirde og akta ei þar, Urspretti hverskyns Blessunar.

Andi og Lijf er Ordid þitt, Avöxt þess hindrar Hiartad mitt, Verkun Andans sem afsos er, Onytt hef eg i sialfum mier, Neysta goods Afsorms allann gloggt, i mier hefi eg nidur slockt

Eñ fyrir oll mijn Afbrot lioot, og allt hvad syndgadi þier a moot, byd eg þier Hlijdni Brooður mijns, blessada JEsu Sonar þijns, er þier hlijdinn i ollu var, og eingva Fleckun nie Hruckü bar.

Allt hvad mig vantar aumañ nu, uppeys eg þad med sterkri Trw, vr Forþenustu Fylling hans, Frelsarans JEsu Guds og Mans, i hans Nafni mijskuna mier, mitt Hoop og Rotriñ eg treysti þier.

5. Psalmur.

Um Ofirvegan sijdari Tobluñar og Elsku til Naungans.

Ton, Hallt oss Gud vid þitt hreina Ord.

O! Þu HErra Gud Heilagi, hærsti Doomarinn Riettlaati, hverium Manni þu hefur sett, ad heldra Fedgin og Vallda Stiett.

Eñ

Eñ eg hefi þad aktad lijtt, Undirgiefni þeim syn-iad tijtt, a Hræsi Brecku bar eg þa, Breskur nockur ef fannst þeim hia.

Opt hef eg þaa til Reidi rekt, ranga Laangrækni vid þaa breytt, Ofolgoodur i allañ Stad, alldrei helldur fyrir þeim bad.

Nu hefur lijka Raad þijn sett, Naunganum ad þiena riett, Goodverka Lijkninn leidist mier, ad lijda hanns Brest og Misgiorder.

Hatur, Reidi og Ofund ill, Agyrnd og Svik mig henda vill, i Hiarta logar Heiptar Baal, þo heyrist ei til mijn Prætu Maal.

Vilie þinn er þad einneiginn, einginn svijki Naunga sinn, helldur styrkia og Hag hanns sia, og hialpa uñ þad sem vanta maa.

Eg atti og ad bera hanns Brest, og breyta vid hann sem kunni best, og breida Kiærleiks Kaapu a, Klæki nockra ef til hanns sa.

Enn eg hefi þad ecki giort, ælasad helldur leint og bert, med margann Dagdoom dærlegann, dæmandi framhleypt optum hann.

Eg stunda opt med Orietti, eigid Gagn mitt og Feplægne, misbrotid hef eg margt til Gañs, mooti Kiærleika Naungans.

Umfram allt þetta adur sagt, ad mier heimtir þu Hölldid spakt; eñ Lasta Fijsn og Loga Baal, leiddi hertekna mijna Saal.

Ef þad Saurlijsi segiast maa, ad setia Gyrndar Hug Kvinnu a, O! hvad margar Hooranir

þa, eg driigt vid þitt Velldi har.

Sáal mijn ætti ad sia sig vid, Synda Fleckum a alla Hlid, opt hefur hun þo Holldi hlijdt, sem hana leidir til Glæpa tijdt.

Eins og Uppspretta ærfasleg, wtfossar Vatna margann Veg, allt eins af mijnu Hiarta hier, hlaupa fram Synda Lækirner.

Enn fyrir Syndir allar þær, er eg drijgdi O Fadir kiær! algiord Hlijdni mitt Offur er, sem Elsku Son þinn veitti þier.

Hann elskadi oss hreint og heitt, hann hefur alldrei misgiort neitt, hanns Náttura er heiløg hrein, med honum fannst ecki Flecktin nein.

Fridþæging hans mig frijar fio, flij eg til hans i sanni Trw, med hverri eg og uppeys mier, ænægeannleg Riettlætis Kior.

Myskuna þu mier minn DRottinn, i Myskunar Skaut þitt tak mig inn, Myskunar Tijdin med anner, i Myskun þinni mig hoolpinn gior.

6. Psalmur.

Ein Bevijsing, ad Madur giori sig opt sekann i annarlegum Syndum.

Med sama Ton.

O Þu HErra Gud Heilagi! hærsti Doomarinn Riettlaati, um Naaungans Velferd veit eg þad, villtu ad mier sie umhugad.

Hversu opt vill hitt helldur skie, hindra giori eg

hanns Gudrækne, ovijtandi hann ei sem ber, þa illa breytir a mooti mier.

Vinskapur stundum vallda kann, vil eg ei næsta styggia hann, Leti og Hrædsla heptir mier, ad hasta fast a honns Illgiorder.

Einurdarleysi einninn er, eitt af þessu sem hamlar mier, O! hvad townlæ tur opt er eg, ad vijsa honum Lijfsins Veg.

Þo Bloodid hanns sie heimt af mier, hverninn annars enn riett þad er, ef minn Forsoomun olli þvi, ad hann skal deya Syndum i.

Ef Neysti einn af Astar Il, i minu Hiarta væri til, mundi brennandi Bæn-Foorn hanns, bidia um Velferd Naungans.

Ad bidia Gud fyrir sialfum sier, sierhvers Naunginn þad wtheimter, enn christilegur Kiærleike, krefur honum Goods bedid sie.

Kiærleikans Bod eg brijt so opt, sem Bænum hellid eg ecki a Lopt, fyrir Naunga naudstoddum, Naadarþyrstum og þurstugum.

Opt sorga eg hanns Andlaat þa, Syndum sinum hann deyr þo fraa, og leidist heim i Himna Vist, hvar hann fær alla Sælu gist.

Saalar Daudi þo hendi hann, i hvert þad Sinn er syndga vann, ad þvi gief eg mig ecki par, þo Afall rati hann Glotunar.

Stoor-Herra einn ef styggia kann, strax kiem eg honum i Gunst vid hann, enn þo hann styggi Gud goodann, Glæpinn forþijdi eg ecki þann.

Ef

Ef Foot sinn steitir Steini at, strax hleip eg til og stid hann þa, enn ei þa stoorum steittur var, at Steini Hiaalpprædis Hyrningar.

O DRottinn vægd a aumum mier! allskyns Synda eg Þwngann ber, undir þa Myrkun eg flij inn, sem ofs er heitinn fyrir Soninn þinn.

Til þessa Lijfs eg feiginn fly, fyrst eg er daudur Syndum i, vid Hiaalpar Veginn helld eg mig, hefi þo raasad Villu-Stig.

J Syndar Dauda sockinn er, Saalar Heilla þvi leita mier, aalijttu nu þiñ auma Þræl, endurlijfga mig Þrenning sæl.

Þu sanna Lijf og Heill mijn hier, hoolpinn gior mig og stioorna mier, O mijn eilijf Andar Velferd, æ sie þier Lof og Þackargiörd!

7. Psalmur.

Uñ þad, hverniñ at allar Sijdur verdur bevijsad, ad vier høfum syndgad.

Ton, O mijn Saal! uppvakna.

O Þu HErra Gud Heilagi! hærsti Doomariñ Riettlaati, nær eg lijt Loptsins Prijdi, þa sie eg þad hvad mikid og margt, mooti þier hef eg brotid hardt, himneski HErrann frijdi.

Eg hefi syndgad haatt (þvi ver), i Himninn og so fyrir þier, heilagi Hiartans Fader, Arfi þinn kallast ecki maa, unn mier ad heita Þræll þinn þa, O hvad stoor Þaaga þad er!

Skepnur fijnar i allann Stad, opt hef eg DR-
ottin misbrwkad, med minum margskyns Synd-
um, Daga Liosid og Myrkrid med, m.ňar Æfi er
framrunned, i Nætur Verkum vondum.

Nær eg sie þa sem syndga mest, og samanber vid
minn eiginn Brest, þa fer mier mikiu midur, nær
eg lijt hinn sem logsegt vann, i Lifnadi vigta mig og
hann, þa hrock eg hvergi vidur.

Engil minn hef eg fra mier fælt, i Forrad hef-
ur mig Satan tælt, Logmals þijns litt eg gadi,
Samvitskann bitur Daudans Dor, Dyrnar
Pijslanna opnar mier, utann þijn Ast mig nadi.

Strangur Doomur og Daudi er, og dimt
Helvijti maklegt mier, fyrir Misgiord so marga,
allir Hlutir i Heimi hier, hatt votta mijnar Ill-
giorder, O Gud mier aumum biarga!

Allar Skepnur aklaga mig, og so Samvitskaň
hrædilig, Logmalid lijka nefni, einninn Diofulliň
Dag sem Nott, DRottinn kom mier til Hialpar
fliott, tak ad þier mitt Mal'efni

O IEsu giæt þu ad mier best! þa allar Skepn-
ur mig klaga mest, eg ligg a Leidum þijnum, Af-
botun mijn er oll hia þier, og Undanfæri sem stod-
ar mier, fylgdu fram Malum mijnum.

O mijn Sal! mijn Sal! mundu nu, ad Mor-
gunrodans Vængi þu, uppa þig att ad taka, i
Steinholu flij þu Frelsunar, fel þig þar eins og
Dwfurnar, so kann ei uppa saka.

Blood-Undir IEsu blessadar, i Biargskorum
þess-

þessum fel þig þar, þa Reidium er yfirkominn, þar hefur þu Skiool, Hvijld og Frid, hiaalpi þier þar til DRottinn Gud, i JEsu Nafni, Amen.

8. Psalmur.

Uñ þad, hvad Obærileg ad Syndiñ sie.

Med sama Ton.

O Þu HErra Gud heilagi! hærsti Doomariñ Riettlaati, eg fell til Foota þinna, Hiartad mitt framid i mier er, Andi minn stoora Piianing ber, fakir Misgiørda minna.

Kraptur miins Hugar eyddur er, Augna Hreysstinn er topud mier, pressad maa Hiartad heita, Taarinn mijn fossa unnum wt, Andinn minn þryckist Sorg og Swt, so man eg ei Matar neyta.

Hiartad mitt þreitt og þiakad er, þadann reña Blood-Lækirner, þau heitu Hvarma Taariñ, hver kann noog skynia Þreinging þa, þañ glæpuga sem henda maa, er þeckir Synda Saarinn.

Saal mijn af Þurki þornud er, þyrstir hana mest eptir þier, lifandi Lijfsins Brunnur, O DRottiñ! hana dreyf þu aa, Dogg þijns Anda og Naadar haa, sæti sannordi Munnur.

Mitt aangrad Hiarta andvarpar, uppaa þig Brunnur Myskunar, O DRottinn! gef mier Gledi, Hugar Stilling mier halltu vid, helga þu mig so odlist Frid, i Gudi og hiaa Gudi.

Mig vill fordæma mitt Hiartad, miklu sterkari

ertu enn þad, afleys mig Aſtar Ordum, Samvits-
ſkann klagar þung og þraa, þu reifſt i ſundur Hand-
ſkrift þa, ſem mier var mootſtæd fordum.

Offur mitt ecki annad er, aptur aa moot ad bioo-
da þier, enn knoſad kramid Hiarta, allt mitt And-
varpa Angur þa, af Hiarta þig ſem ſtefnir aa, hiaa
þier laat ſkijna og ſkarta.

Taarum mijnum eg offra þier, eru þaug beſta
Vitni mier, um allt Angur mijns Hiarta, aa mij-
na Sijdu er eingin Von, aa þijna Sijdu full Hugg-
un, med alla Aſtar Parta.

I mier vanmegnoſt aumur eg, i þier hreſsiſt eg
allann Veg, eg hef Sorg enn þu Gledi, eg erfida
og þreytiſt þraatt, þu giefur Hvijld og ſtyrkir Maatt,
med þijnu Giædſku Gedi.

Pad auma Eymda Aſgrunn mitt, aahroopar
Naadar Aſgrunn þitt, til þijn kalla eg og kiæri, wt
af þeim dyma Eymda Hyl, og Syndir mijnar gi-
arnanu vil, aa Sioofar Botn ſecktar væri.

Þijn Ogna Reidi olli þvi, altek:nn er eg Holldi
i, þar er og einginn Fridur, i mijnum Beinum, af
þvi eg, oſparlega hef ſyndgad miog, heilaga Haa-
tign vidur.

O! hvad haatt eru uppſtignar, yfir mitt Hofud
Syndirnar, og ordnar of þung Byrdi, lækna þu
mijna Andar Und, ſo af þeim bytra Daudans
Fund, alldrei uppſvelgdur verdi.

Drag þu yfir mijn daudleg Volld, O Rottinn
ſem varſt fyrir mijna Skulld, deyddur, lijtur og
laun-

lameñ, Neydstaddur hroopar nu aa þig, Naadar Brunnur naada þu mig, fyrir Naadar Nafn þitt. Amen.

9. Psalmur.

Guds Velgiørningar syna oss Þyngd Syndanna.

Ton, Oskañ ef Himnum hier kom eg.

Þu HErra Gud Heilagi! hærsti Doomariñ Riettlaati, þvi meira gott eg þaadi af þier, þvi meir aangra mig Misgiørder.

So margar goodar Gaafur hier, Gud sem hefur þu tillagt mier, allt eins er margt þad Astar-Band, er eg medtook af þinni Hand.

So villdir þu vid siaalfann þig, i sannri Astsemd binda mig, enn eg syndgadi allann Veg, og þier til Striids þad giørda eg.

Syndgast hef eg Hiartans Fader, i Himininn og so fyrir þier, Arsi þiñ heita ecki maa, einn Daglaunara giør mig þa.

Eg er ofleidur ordinn mier, af þvi giør þu mig þeckañ þier, Yfirboot villtu af mier faa, enn eg dreg undann Skylldu þaa.

Opt kallar mig til Umbootar, Ordid þitt og so Skiepnurnar, Kross og andlegur Innblaastur, enn eg er samt þo forherdtur.

Allur Kraptur myns innra Manns, einneigiñ Limer Lijkamans, þijn Edla Gaafa allt er þad,

ætti þig þvi ad hyllast ad.

Andinn og Vedrid Eign þijner, sem ad mier dreg og gief fra mier, Soolar Liosid (eg samt þad tel), sett er til ad eg lifi vel.

Enn eg umbreitti ollu þvi, allskyns Syndum mig vafdi i, eg hef Skepnur allshattar, ecki brwkad til Guds Dijrdar.

J Liosi Soolar ætti eg mest, iklædast Skrwda Lijfsins best, i þvi sama þa hvert a moot, breytti eg Myrkra Verkinn lioot.

Undir þier oll mijn Æfi er, ætti hun þvi ad þiona þier, enn hun giordi þad ecki so, allar Stundir til Synda droo.

O Gud nadi! hvad opt hef eg, arveitad þig a margann Veg, og Erinds rekann aktad sijst, er þu so sendir til mijn vijst.

Syndari þinn eg aumur er, O DRottinn! tak þu samt vid mier, eg flij til þijn, enn annast þu, angrad Hiartad og kramid nu.

O Hiartans Fadir eg bid þig, i JEsu Bloodi þvo þu mig, so eg verdi af Syndum klaar, og syngi þier Lofum eilijf Aar!

10. Psalmur.

Sem oss kienur ad skynia, hvad strang ad sie Guds Reidi i moot Syndinni, wt af Pijnu og Dauda JEsu Christi.

Med sama Ton.

O

O Þu HErra Gud he'lagi! hærsti Doomariñ Riettlaati, þinn einka Son med Augum sie, uppa Krossinum h ngande.

Eg sie beliandi Bloodstraum þann', af blessudum hønum nidur rann, af þvi vex soddann Ofbod mier, ollu Megni sem forværer.

Eg segi so med sialfum mier, sæti JEsu eg jaata þier, ad Gaddar þeir sem þig hafa nijst, þad eru mijnar Syndir vijst.

Þær eru Þyrnar þeir sem ad, þraustungu blessad Hofud þad, er þo tilbidia Einglarner, og lijtur allur Himna Her.

Þær eru Gadda Svipa su, sem þinn Lijkama strijkti nu, sem er Flecklaus alla Æfi, og ædsta Guddoomsins Herbergi.

So hefur Olmt og Ovægid, Varga Dijrid helrifid, himneskann Joseph hreinann frij, hanns Kyrtil litad Bloodi i.

Eg er þad sama aumur Mañ, Varga Dijr sem þetta vann, med allskyns Synd og Illgyrne, Adsvog veitandi Guds Syne.

So voru stoor mijn Saalar Mein, sæst þeim ei onnur Lækning nein, enn Lijf og Bloodid Barsterans, blædandi wt af Saarum hanns.

Eg sie nu DRottins særda Saal, so eg heyre hanns Klogu-Maal, yfirgiefinn hann segir sig, sañlega leid hann slijkt fyrir mig.

Hafi nu Illgiord annarleg, wtpressad Blood hañs heilagt miog, o! hvad Guds Reidi er þa strijd,

Onijtum Præli fyrr og siid.

Þu Onijtt Tre og uppþornad, wtkastannlegt i Kvala Stad, sia þu hvad giortergrænu Trie, gaa- du ad þvi sem þig maa skie.

Grundvallad er þad græna Tried, a Guddooms Root og lijka med, Manndoomsins Ast, so mest er þad, med Dygda Kviftum alfriovsgad.

Hann er þad sanna Cedrus Trie, sem er bloom- legt i Skijrlijfe, Guds Orda Laufblod hefur hañ, hverskyns Goodverka Avoxt vann,

Glediñar Vijn-Eik eiñ hann er, og Oliu-Trie sem Myskun tier, þocknannlegur þijdum Fodur, og Þolinnmædinnar Paalmvidur.

Samt maa þo margar Syndir siaa, signudu DRottinns Holldi aa, sem hann fyrir mig blijdur bar, bloodugum Stofum ritadar.

So voru mijnar Saurganer, svijvirdilegar og stoorar hier, ad þær urdu ei afþvegnar, utann med Bloodi Guds Sonar.

Siaa nu Fadir þa saaru Neyd, Sonur þiñ Je- sus fyrir mig leid, og gleym þvi illu Gud miñ sæll, sem giorda eg þinn versti Præll.

Sia þu hanns divpu Saarinn nu, og Synd- um mijnum varpa þu, i eilijft Naadar Afgruñ þitt, ætijd losi þig Hiartad mitt.

II. Psalmur.

Þackargiord fyrir Gietnad og Fæding.

Tonn, Eg aumur mig æklaga.

O DRottinn Allsvalldandi! af Hiarta priisa eg þig, ad þu med hægri Hendi, hefur tilbwid mig, i minnar Moodur Kvid, og samþryckt med Sinum og Beinum, so sem Osti i Leynum, lijka so Lijf giefid.

Þier voru eflaust eigi, Okunnug Beininn mijn, þo eg i Leynum lægi, Lijf gaf mier Hondinn þijn, Auga þitt a mig sa, fyrr enn eg fullmyndadist, og fyrr enn neitt æskrifadist, i þijna skijra Skraa,

Hugsaner heilæglegar, hefur þu Gud minn kiær, kynni eg koma til Vegar, klaart wt ad telia þær, þa er þad audvitad, ad sañast þær Sandi fleyri, so gafst mier Nardiñ meiri, ædur eñ eg aumur bad.

Fraa Brioosti minnar Moodur, mier var kastad til þijn, þvi ertu Gud minn goodur, Gyrud, Lijf og Voninn mijn, eg dæist opt ad þvi, þo mørg Børn alist Andvana, ei lietstu mig þad reyna, og leiddir mig Lijfsid i.

Ur Moodur-Lijfsins Leyni, leiddir þu DRottiñ mig, so eg nu sie og reyni, Saal mijn æ priisa þig, og laata Lofi Tie, Gud minn fyrir Giædsku þijna, er giordir þu mier ad syna, eilijf Æra þier sie.

12. Psalmur.

Packargiord þar fyrir, ad Gud helldur oss vid Makt medann vier lifum.

Med sama Ton:

Pier

Þier Gud eg Þackir segi, Þijn Makt er furdañlig, er fraa Fædingar Degi, forsorgad hefur mig, og annast inn til nu, mig skorti Fot og Foodur, þa fæddist af Lijfi Moodur, allt bættir þetta þu.

Eg lifi er og hræriſt, eilijfi Gud i þier, aan þijn vijst eg fortæriſt, og allur miñ Kraptur þver, Loptid er Eiginninn þijn, af hveriu eg dreg Anda, og kañ hann fraa mier senda, annars mijn Æfi dvijn.

Þu aatt og alla Daga, eins lijka Næturnar, og allt hvad þier kann haga, i Heimi til Þocknunar, Himin, Votn, Haf og Jord, og þad Gagn er þad færir, i allskyns Tegund mier tærir, þvi ber þier Þackargiord.

O! hvad orlaatur Herra, ertu vid auman Mañ, Skickun Skapninga hverra, skapadir þu fyrir hañ, sem er Oraskannleg, sumt þienar, sumt kann græda, sumt agar, sumt kann fræda, allt stodar einhvern Veg.

Eingiñ kañ wt ad ad skijra, allar þær Tegunder, grænnra Grasa og Dijra, sem gagnast Mönnum hier, Lof sie þier O Drottinn dijr, er allt skoopst oss til Handa, og lietst i Skordum standa, eckert wr Farveg flijr.

Nyti eg ei Naadar þinnar, naakvæmust Soolinn skijr, yrdi Raas Æfi minnar, aaminnt og Skuggi rijr, Lijf mitt lifir i þier, laattu mig Lof þier giallda, og Lijfenu i þier hallda, medañ Eilijfdiñ er!

13. Psalmur.

Þack=

Packarglord fyrir Endurlausnina, sem Christur oss wtvegadi.

Ton, Giædsku Guds vier priisum.

ODrottinn! eg er skylldur, af Hiarta ad priisa þig, af þvi þu ert og milldur, af aungvu skapad-ir mig, enn framar þo fyrir þad, wr Kvol þa endur-keyptist, og yfir Saal mijna steyptist, JEsu Krap-ta Bloods Bad.

Um allann mig Astar Fader, er eg skylldugur þier, af þvi mig wtskapader, allann og Fridkeypter, losi þig Munnur minn, og sie þier þocknannlegur, af þijnu Lopti sem dregur, allann Andardrætt siñ.

Hvnir Linnirnir lijka, liwflega þioni þier, med þvi þu Myndgan slijka, milldur Gud samsetter, og keyptir wr Kvala Naud, þu Odst ad Ulfi sterk-um, og wr hanns Kloom og Kverkum, tookst þu tapadann Saud.

Ut af Diofla Dyblissu, drookst þu Præl forhla-upinn, þanninn fannst þu med þessu, þann tijnda Peninginn, þetta er aumur eg, O! hvad allmikid þad er, uppa mig þu kostader, geingiñ Glotunar Veg.

Po Adam og almeñt sijdañ, eilijft Bol hefdi gist, og alldrei sied eiñ Gud blijdañ, og ecki nææd Himna Vist, Niettdæmi þitt var þad, fyrir Ohlijdni arga, ad vier Synd giordum marga, forþientum ei añad.

Eñ þu af Elsku stoorri, og Ogrijpañiegri Naad, Forþienan vægidr vorri, vidriettir tapad Raad, sendir oss Soniñ þiñ, er vorum Symdum eyddi, og

til Lijffins innleiddi, fyrir dijrann Dauda finn.

O þu Elſkarinn Manna! er annaſt oſs riett og vel, hver mun noog nema kunna, Naad þina og Giædſku Þel, og virda vel ſem ber? Soddann er ſa Feſiooður, ſem oſs til Handa ſkiedur, Ogri pannlegur er.

O! hvad Hwsboondinn hefur, hiartkiærann þann Þrælinn, er hann wt fyrir giefur, i Dauda Soninn ſinn, O! hvad Gud elſkar daatt, alla Ovini ſijna, ad hann liet Barn ſitt pijna, ad faa ſier Frid og Saatt.

Mijn Saal fellur i Furdu, forundraſt Giorning þann, ad ſo ææſatter urdu, einn Gud og tijndur Mann, hun braadnar ſundur ſenn, og wthellir ſier allri, af Aſt og Elſku fullri, Lof ſie þier Eining Þrenn.

14. Pſalmur.

Packargiørd fyrir Sonarins Holldgan.

Med ſama Ton.

Þier vil eg Packir giøra, þu ſæti JEſu minn, ad Naatturu virdtiſt vora, vidlijma Guddoom þinn, i Tijmans Uppfylling, O! hvad haar og vegſamur, er þeſsi Leyndardoomur, veittur mier Veſæling.

O! hvad ſtoort Litilæti, Lijnkind og Myſkun þijn, ad þu ſtieſt af Haaſæti, ofann hijngad til mijn, og giordiſt aum Mannkynd, þar þu ert einn Stioornari, og allra Hluta Skapari, og drygdir aungva Synd.

Þu klæddiſt Þræla Holldi, Þrællinn ſo yrdi frij, og allt Holld hoolpid ſkylldi, Holldinu þijnu i, ſirn-

einninn eg Þrællinn þinn, fyrir mig fæddist lijka,
og færdir mier Gæfu slijka, þvi ertu allur minn.
Allur þu ert mier giefiñ, eirneiginn Gooþid þitt,
þvi er þess eingiñu Efinn, allt þad Gott er nu mitt,
er Fæding þijn færdi mier, Natturu Nijding mijna,
nu lætr þu klaart skijna, og helgast i hreinum þier.
O hvad þu Herrañ milldi! hefur þig lægañ giort,
ad Holld af mijnu Holldi, hærsti Gud ordiñ ert,
og Bein af Beinum mijn, nu fyrst so nænir erum,
nær mun eg b:stu Kiorum, not af Ast semi þijn.
O þu miñ Broodir besti! Brwdgumiñ syndugs
Mañs, sem þier sannlega festir, siælfa Natturu
hañs, Eining sweilijfer, i blijda Brwdkaups Kisti,
baudstu mier JEsu sæti, hvar af eg hroosa mier.
Alldrei uñ Æfi sijna, wtskufa kanntu mier, æ
heilagar Hendur þijnar, Herra eg skrifadur er,
Hollds Eining æfinnlig, sem er ockar æ milli, orkar
mier þinnar Hylli, og minnir opt æ mig.
O Jesu Son Guds sæti! siær þu nu til med mier,
sem allur ad ollu leiti, allañ tookst mig ad þier,
eigdu þa allann mig, allur eg. allir Lydir, oll Tegund,
allar Tijdir, allt lofi allann þig.

15. Psalmur.

Packargiord fyrir Pijnuna Christi.

Ton, Sælir eru þeir allir nu.

EG er skylldur ad þacka þier, þu hefur Straffe
liett af mier, JEsu miñ Broodir blijdi, þu leidst

Offsokn, Symd, Amæli, Oriett, Hwngur, Slog, Þorsta, Spie, med saaru Saalar Strijdi, þu leidst Orbyrgd og Byrna þar, Þvijngun, Fiotur og Refsing hinar, Svijvirding Saar og Dauda, Astar Baal þitt þad olli þoi, ad so drecktir þier Kvalir i, þo fyrir Þrælnu snauda.

Sæti JEsu eg sie nu þar, senn Ydur þinnar Myskunar, og Astar Elld þiñ sijka, ad þu talhreiñ i ollu þo, innfleygdir þier i Dauda Sioo, þolandi Þianning slijka, Oriett var þier i allann Stad, ad lijda Deyd og allt annad, lifandi Lijssins Vegur, þu borgadir enn Þrællinn braut, þijns Sakleysis eg argur naut, mestu Kvala maklegur.

Þu stiest nidur af Himni haa, hijngad og virdtist klædast oss, mijn Þrældooms Fot og Flijkur, eg var dæmdur i eilijst Baal, enn þu frelsader mijna Saal, og giordist Ormi lijkur, O! hvad mikil þijn Myskun var, Mannanna leidstu Kvalningar, og lietst þig DRottinn deyda, eg jaata sialfur satt um mig, Syndirnar mijnar giordu þig, stijnga, meria og meida.

Hver er eg þess, O HErra haar! ad hefur þu þient um so margt Ar, Skaparinn Skiepnu vestu? Hver er eg þess einn Þrællinn þinn, þad þu fridasti Brwdguminn, fyrir mig Lijfid lietstu? Satans Frilla þo svivirdileg, og Syndanna Þijed þad var eg, Brwdguminn blijdi og goodi, Blood-Brwdur þijn eg ordinn er, af þvi fyrir mig wthellter, heilogu heitu Bloodi.

Þyrni-Broddur eg ordinn er, allra fegursta Liliann þier, sem er þig saart stijngandi, O! hvad sw Klif er þwngbær þa, þijnar Herdar eg lagdi aa, med hverskyns Glæpa Grandi, Bloodinu sveitist sialfur þu, Syndir mijnar þvoollu nu, ad þu varst Kvolum kramenn, O Jesu! þier sie Æra og Dijrd, af allri Twngu sogd og skijrd, um Alldir Allda, Amen.

16. Psalmur.

Þackargiörd fyrir þad vier erum kalladir i Ordinu til Guds Rijkis.

Ton, Lisandi DRottinn lyknamier.

NOf sie þier Gud sem synir þad, sialfur i þijnu Ordi, hversu giarnann þu gyrnist ad, glæpugur hoolpinn verdi, Lijfsins Ord er sem Sioonar Gler, synandi oss þann Lioosma, sem upplijsir Menn alla hier, i þennan Heim sem koma, þu ert sialfur þad sama.

Hverninn kann foolgin Fesioodur, og falid Lioos Gagnid giora, eg þacka þier þad Gud goodur, ad giorir oss opinbera, Velgiorda Fesiood Frelsarans, Fridinn sem boda giordi, þeim sem Samvitskann særdi.

Eg var tapadur þo fyrir þvi, þu virdist mier frambiooda, Christi Velgierdir Ordi i, i þeim Naad þijna-gooda, i Nadinni vijs Aflausn er, i Aflausninni Riettlæti, i Riettlætinu odlunst vier, eilijft Lijf og Sælgiæti, i heilogu Himna Sæti.

Hver kann wtmaala Ordum med, Jdur Mysk-

unar

unar þinnar, edur Audæfa Giæt sku Gied, Snoott og Ofurstærd hennar, oss i mooti þu wtbreider, allann Dag þinar Hendur, Hiartans Dyr vorar hægt ai ber, hvern Tijd fyrir þeim stendur, i Ordi nuoss vel kiendur.

O! hvad mörg Þusund Manna nu, i Myrkri Villunnar geingur, Evangelii Lioos oss gafst þu, er þad hiñ dijrsti Feingur, Þackláatir þo erum vier, enn þu lietst þad ei vita, geymandi oss til Handa hier, himneskañ Fesiood mæta, sem er þitt Ordid sæta.

Fyrir veglega Velgiörd þaa, værlosum þig aan Enda, ad þu giordir þañ Gimstein hia, og Geymslu Feck oss senda, bidiendi þig eñ framar ad, Ordsins Byrta hier komiñ, halldist hia oss i allan Stad, ut sem rijdast uñ Heimiñ, i Jesu Nafni. Amen.

17. Psalmur.

Packargiörd fyrir þad, ad Gud bijdur epter vorri Yfirboot.

Tón, Guds Son kallar komid til mijn.

Hjartans Fadir eg aumur er, uñ eilijfar Packir skylldur þier, fyrir þa Þolinmædi, ad þijn Myskun beid eptir mier, inn til þess mijn var Idrun giör, so eignist eilijf Gædi.

Þusundsiñnum hef argur eg, eilijfann forþient Kvala Veg, sinsellt i Syndum leigid, wt skwfannlegur i allann Stad, wr Augsyn þinni, enn þu hefur

ur þad, ætijd þo undan dreigid.

O! hvad morg Þusund Manns er þad, miog hâst hefur i burt soknad, ædur enn Ydran giordu, margur mun og Syndari sæ, Satan hefur so forherdt þæ, ad deya Okvittir urdu.

Eg er þo kañskie ollu meir, illrar Natturu helldur enn þeir, hun par mier hialpar ecki, Þolgiædi þitt er þetta þa, þad hefur leyst mig slijku fræ, Naad þijna nu eg þecki.

Himnesk Myskunar Hiælpinn þijn, hun þreytti Kapp vid Eymdir mijn, þad skiedi þennann Mæta, eg syndgadi i allann Stad, enn hun gnæfdi og bætti þad, og villdi ei aflæta.

Eg droo undann ad umvendast, enn þu tafdir ad straffa hast, þo eg þess verdur væri, Kiorvilltann þu mig kallar æ, ef kann eg ei, þu bijdur þæ, hirdandi um hentugt Færi.

Naada Velgiorning þennann þinn, þu hiartkiærasti Fadir minn, pruisa eg ei sem ætti, Þolgiædi þitt og Giædsku Gied, giet eg ei helldur Ordum med, fullþackad mest sem mætti.

Mig hefur geymdañ Giædskañ þijn, vid Glæpum Otal og beded mijn, allt til þess ydrast kynni, opt hefi eg þig æreitad, eñ þu læst ecki vita þad, vægiandi Vondsku miñi.

Eg stunda fast ad styggia þig, þu stundar fast ad næda mig, og villt ei af þvi læta, verr enn illt hef eg verdskulldad, Vondsku Stærd mijn hun giorir þad, Oskapleg allann Mæta.

So er oll Vægdar Astinn þijn, og Umvendingar Toomstund mijn, af Þolgiædi þijnu komiñ, þu hefur Saalar Symdum eydt, wr morgum Synda Fiotrum leidt, Lof sie þier eilijft, Amen.

18. Psalmur.

Packargiord fyrer bad vier hofum feingid ad gieta snwist.

Ton, Vor Gud og Fadir af.

GUd minn eg þacka þier, þad Naad þijn eiginn, umsnieri orgum mier, aa riettann Veginn, Hiartad mitt hardt sem Gler, wr Holldi tookstu, enn kiotlegt aptur mier, i Stadiñ fieckstu.

Samt af mier siaalfum kom, i Syndir ad detta, enn snwast aptur uñ, ei gat eg þetta,

Ef væri einhver Mann, alboginn skaptur, uppsrietti eingin hann, utann Guds Kraptur.

So fæddist Saala mijn, Synda biwg lijka, enn naakvæm Naadinn þijn, Neyd bætti slijka.

Eg gat mig afmyndad, i Syndir dottinn, enn laga aptur þad, einn vannstu O Drottinn!

Pardus ei orka kann, ad laata Flecki, so gat eg Glæpa Mann, gott framid ecki.

Enn sem þu, Kongur kiær! komst mier til rietta, eg sloo þa aa mitt Lær, er eg saa þetta.

Daudur ei orka kann, Upprisu sinni, eins hætt ad Esni sann, i Yfirboot minni.

So sæt finnst Syndinn mier, sem Sikur ad smacka

acka, enn nu beyſk ordinn er, er þad þierlþacka.

Gallbeyſkur var mier viiſt, Verknadur froomur, inn til þeſs um̃breittiſt, illur Hollds Doomur.

Saudur eg villtur var, af Vegi gooda, Hyrdir minn heim mig bar, til helgra Þiooda.

Blindur þeckti eg þig, þu Liooſid ſanna, enn þu upplyſtir mig, og lietſt Nadkanna.

Vid mig ſo ſagdir greitt, þu Sooliñ biarta, verdi Lioos innra eitt, i þijnu Hiarta.

Og Liooſid upp þar rann, eg ſaa þa þijna, Byrtu og Lioos-Lampann, og Lijfs Blindu mijna.

Þvi ſkal allt eigid mitt, og Andi minn framenn, prijſa Naadar Nafn þitt, nu og æ, Amen.

19. Pſalmur.

Þackargiörd fyrir Fyrirgiefning Syndanna.

Ton, A eiñ Gud vil eg trwa.

HErra i Hæthyninni, hiartanlega eg þacka þier, ad framar Forþienan minni, fegins Hendi þu tookſt vid mier, eg var Sonur ſvallandi, ſooandi Erfda-Part, Naadar Fed forſmaandi, fann eg þvi Hungur hart, enn þu mig ſvo ngann ſaddir, ſendir mier Naadar Braud, Riettlætis Kyrtli klæddir, krynandi Nægdar Aud.

Tapadann mig og tijndann, tookſt þu i Saatt og annadiſt, og hefur mier Sañleik ſyndañ, ſiaalfur fadmad og lijka kyſt, mier giördir Son þiñ ſenda,

da, sem er þad dyrsta Hnoss, hier med Heilagann Anda, hann er þinn Munnsins Koss, fegrum Skrwoda fram̃ tærdir, frekt Sakleysi þad er, sem Mañi fieckst og særdir, fyrst þa hann skapader.

Þu gafst og, goodi Fadir! gylltann Hrijng uppa Hendur mijn, i þvi mig innsigladir, med eilijfum Nadar Anda þijn, Skoo fieckstu mier a Fætur, Fridar-Ord er þad nu, alinn Kalf einninn lætur, handa mier slatra þu, þad er þiñ Sonur sæti, seldur i Daudans Þra, þar af eykst allt Sælgiæti, eg sit vid Veitslu þar.

Eg var vesæll og daudur, villtur, snaudur og nakiñ gior, tijndur, tapadur Saudur, trwlega allt þad bættir mier, Naanglæti mijnu meiri, Myskunsemi þijn er, Hurdu a Hiartans Kieri, hef eg þo læst fyrir þier, þvi ma þad maklegt jata, mig þo wti loker, og ei vilier upplata, a Nadar Dyr þa ber.

Opt hef eg aptur latid, Eyru mijn þa þu kallader, þvi væri þad Riettlætid, þo þu hid sama giordir mier, enn þu mooti mier breiddir, Myskunar Fadminn þiñ, Naanglæti ollu eyddir, iñbaudst i Himininn, fyrir þitt allt Agiæti, og þessa Velgiord ha, eg vil þier einn Gud mæti, eilijfar Þackir tia.

20. Psalmur.

Þackargiord fyrir þad, ad Gud vardveitir oss i þvi hinu Gooda.

Med sama Ton.

Lof

NOf ſie þier Gud aan Enda, ad mier tillagdi Mattur þinn, nyann Kraft, Rad og Anda, nu ſo betradi Lifnad minn, mijn Saalar Saarinn ſtoru, ſialf grœddi Milldinn þijn, (ſamann grooiñ ſem voru) med Sonar þijns Und og Pijn, þad eina Ottaſt mætti, uppaptur græfi Mein, enn þu Andi þad bætti, ecki var Hiner nein.

Pad er farlegt Forelſi, fyrirgiefna Synd gyrnaſt aa, og fyſaſt ſama Fangelſi er fyrri var Mañ leyſtur fraa, er ſo aptur lijtandi, uppaa Kiøt-Ketil þann, aa audlegu Ægyptalandi, er vid fraa leiddiſt þann, þad er nu viijſt ad þeirra, þonnin ſiu þana ſier, ſijdara verdur verra, enn voru þau fyrri Kior.

Hvilijkir heita Hundar, ſem hacka aptur ſiñ fyrra Saur, eda Svijn, ſem aſtundar, ſig ad kvolta i ſama Aur, mig hefdi hent þad lijka, hlaup a þann Glœpa Stig, utañ þijn Aſiaan rijka, athugad hefdi mig, ſaa ſami uſi Andi, ſem orkand. ſlijku er, eins er mig aaſtrijdandi, enn þu vit helldur mier.

Verolld er oll hin ſama, allteins er þeirra Holld og nitt, ſem vill i Syndir ama, og Svika þenur Netid ſitt, enn þu Gud milldur merkur, mier hiaalpadir fraa þvi, Mattur þinn mioa var ſterkur, mijnum Breyſkleika i, fraa þier ad ofann kiemur, Anda Krepturinn ſaa, ſem ad Holldid ſo temur, Syndum helldur ſig fraa.

Af Natturu er eigi, annad i mier eñ Syndinn ein, þu ert i odru Lagi, Uppſprettann goods og Giœdſkann hrein; ef eg þa aumur orka, eitt hvad

sem nytsamt er, þa maa eg þar af marka, þad kiemur allt af þier, fyrir þitt allt Ortæti, og Ogrijpannlega Naad, eiliijst Astar Packlæti, af mier verdi þier tiad.

21. Psalmur.

Packargiørd fyrir allt þad gooda, sem Gud hefur oß veitt, Saalarinnar, Lijkamans og Luckunnar vegna.

Ton, Ein Tijma var sa audugur Man.

ALLsheriar Gud eg þacka þier, þad þu ei ad eins veittir mier, Ond og Lijkama bædi, helldur og einnin hefur mier tied, hvad annad gott þau þurfa med, Vist og Velferla Giædi, hærsta Speki, Meistari minn! Monnum kiennir þu Vijsdoominn, þad maa eg sanna Prællinn þinn.

Ef mier lysti ei Liooßid þitt, lægi formyrkvad Hugskot mitt, ef þijn Naad ecki være, vijst yrdi allur Vilie minn, af vondum Gyrndum hertekinn, og so afvega fære; ef eg sæ mockud uin skyniad, eitthvad sem gott er riettkallad, Naad þini er ad packa þad.

Framsyni Hugskots Auga er, Augu hennar er Naad Guds hier, þar fyrir þad vier vitum, Natturu vor oß opnar þad, eda Guds Ord i annann Stad, ef vær þeß giorla giætum, fra þier nu kiemur þetta tvent, þu eiliijst Lioos og Speki hent, Natturu Skyn og Ordsins Ment.

Þu Lijfsins Brunnur! Lijf mitt ert, Leingd minna Daga

Daga hefur þu giort, og blessad allskyns Audi, Hyrninga Kraptur heitir þu, Hreysti minnar og Lijfi nu, ei af einsomlu Braudi, helldur af ollu Ordi hier, af þijnum Munni fram sem ser, Lijkamans Fædsla allt eins er.

Lækning og Fæda ecki kann, eiginn Krapti heilbrygda Mann, helldur Guds Ord alleina, Hugskotsins Fridur, Hægd og Roo, hann kann ad giora Manni þo, Ohraustum Myking Meina, Gudrækninn hrein og heilog sie, hun verkar Hægd og Rooseme, sannarlega Samvitskunne.

Gudrækniñ kiemur þa fra þier, þvi er þad liooft ad Heilsu Kior, Stioorn Hægd og Stilling rietta, ytri Velferli, Eign og Fed, og allt þad gott sem mig fær skied, þier a eg þacka þetta, Verdleikur minn ei vinna kann, veita mier minnsta Braudmolann, þvi sijdur Audinn allstoorann.

Þu sialfur Audsins uñtir mier, og i mitt Hiarta innsæder, Sædinu soddann Nada, ad vara kunni og kvikna þar, Kornskiera minnar Velgiordar, til hinns þurftuga þiada, eilijfra Giæda einn ert þu, Uppspretta stoor og Giæfskann trw, ysir mier rennur Renslann sw.

Allt hvad eg er og esla kann, allt hvad eg a og hia mier fann, allt hvad eg odrum tæri, allt er þad runnid inn til mijn, af Oþverrandi Giædsku þijn, O Fadir Astar kiæri! fyrir þa veitta Velgiord þa, vil eg þier DRottinn Himnum a, eilijfar Þacker optur tia.

22. Psalmur.

Packargiord fyrir Sacr. Skjrnariñar.

Ton, O! JEsu Ønd mijn leitar.

O Gud i Upphædinni k æfinlegt Lof sie þier, ad þvodir i Skijrn minni, allar Syndir af mier; i Naadar Sattmaal sanna, sialfur mig inntookst nu, og ellifra Audæfanna, Erfingia giordir þu.

Fedgin Sañchristins Sædis, sialfur mier wtvallder, til heilags Bruñs Hialpræðis, hafa þau komid mier, O! hvad morg Ungborn skapast, wtum Heidiñdominn, sem þvi i Syndum tapast, i soddann Laug naa ei inn.

Jeg var i jofnu Gilldi, jafn ad Tegund vid þa, eñ þvi olli þijn Milldi, ad eg þeim skylldist fraa, O! hvad stoor Elska þad er, ad þu vitiadir mijn, og tijndann uppleitader, aadur eg kom til þijn.

Þu hefur heyrt Bæn mijna, HErra fyrr eñ eg bad, og veitt Naadar Nægd þijna, nærsta stoor Giædska er þad, þessi ein frabær Furda, fullprijsast alldrei kann, eda wthugsud verda, er Gud i slijku vann.

Undir eins eg var skijrdur, i Naadar Nafni þijn, þa var eg þitt Barn giordur, þveigiñ af Syndum mijn, sijdann mig sannar þetta, Samarfa Guds og Manns, og Andans Ibwd rietta, Eign og Musteri hanns.

Allt þad sem Guds Son goodi, giordi til Frelsis

ois

oss, med Liiding og Lausnar Bloodi, liet hañ i Skirnar Foss, sa sem Skijrn þessa þiggur, þiggur sa Nægd alls goods, og ætijd undir liggur, Adreifing JEsu Bloods.

Þu settir soddann Mooti, Saattmaala eilijfann, og þo einhver afbriooti, Yfirboot frijar hañ, þu hefur minn Gud mæti, mig þier trwlofad best, i Doomi og Riettlæti, i Naad og Mijskun fest.

J Skijrnar fieck eg Flood, Festi-Peningiñ miñ, hver ad er HErra goodi, heilagur Andi þinn, sonn Vissa Saalu minni, Saattmaali Skijrnar er, ad i fraa Augsyn þinni, alldrei skwfar þu mier.

Himnarnir opnast urdu, i Skijrnvors HErra hier, þad lauk upp Himna Hurdu, til Handa þeim skijrdur er, Guds Rødd og einninn Andi, yfir hañ kemar med, hanns er eg hluttakandi, og himneskra Giæda med.

So er eg eflaust giordur, Arfleyd slu Sonur þiñ, upp fraa þvi eg var skijrdur, eins og Frelsari minn, fyrir þennann þinn Gooda, hier vil eg Gud i gien, af allri Audmijkt blooda, eilijfa Þock, Amen.

23. Psalmur.

Þackargiord fyrir þad heilaga Sacramentum Altarisins,

Ton, Gud þañ Engel siñ Gabriel.

SKylldur eger, ad þacka þier, þu Skaparinn allskonar, Leyndardoom þann, er inni fann,

i Kv=

i Kvolldmaaltijd þijns Sonar, i hverri þu, mig mettar nu, med hanns Holldi og Bloodi, sem er hiñ hædsti Goodi, annad Teikn maa, ei ædra faa, Ast-ar þinnar, og Nyskunar, enn blessad Bloodid rauda, er wtgaf hañ, og af honum rañ, oss so leysti fraa Dauda.

So medtek eg, aa sagdann Veg, sialst Lausnar-Verdid gooda, enn þetta er, viss Vottur mier, uñ Veiting þiña Naada, þad Sacrament, er har-la hent, hverium sem syndgad hefur, þvi nyar Naad-ir giefur, Lijf i þvi er, og þad Lijf lier, so sem Herr-ann, sanntala vann, sa sem ad Holld mitt etur, og Blood berger, blijfur i mier, og eilijft Lijf eignast getr.

Lijffins Braud þa, þvi heita maa, þad stie af Himnum nidur, alldrei deyr hann, þad eta vann, eilijft Lijf helldur skiedur, Berging Trwar, ber og so þar, i Braudi og Vijni gioraft, af þeim Sacra-menteraft, eg veit til Sanns, Holld og Blood hañs, sem lægdi sig og leid fyrir mig, lijfgar mig best og næ-rir, hvad Vottur er, ad eflaust mier, Aflausn Syn-danna færir.

Alldregi maa, eg efa þa, uñ Næavist mijns La-usnara, Ibwd hanns er, innsiglud mier, i Nautn hanns Holldsog Dreyra, Adstod Andans, er eins til sanns, Engla Braud er mitt Fædi, sem hressir og hreystir bædi, so Andskotann, ei Ottast kañ, nie Holldsins Brek, framfws og frek, fyrst Holldid Guds lifanda, inngaf mier sig, ad styrkia mig, i Krapti heilags Anda.

Ands=

Andleg Nautn ſw, Þvi orkar nu, er mier viis JEſu Blijda, i honum er, og hann i mier, hier fyrir kann eilijda, ad ſinn Saud Þann, ſem ſvo Ol hañ, ſo elgi Ulſurinn leidi, eda Oſviiſinn deydi, Kraptur Andans, er eins til Manns, hann verkar viiſt, ad verd eg ſiiſt, veiddur af Holldi og Bloodi, eiliif Pock Þa, Þier lendi hiaa, Þu minn Frelſarinn goodi.

24. Pſalmur.

Packargiörd fyrir Verndan fraa ymislegum Syndum og Olucku.

Ton, Til Þijn heilagi HErra Gud.

ES Jliſi Gud eg Þacka Þier, Þu virdtiſt mig bevara, allt hvad af minni Æfi er, og lietſt Þiñ Engla Skara, Haiſka og Svikum forda fraa, og Fari ollu ſem granda maa, og hægt a Hondum bera.

Viiſt maa morg heita Velgiord ſw, er veitir mier Þitt hid gooda, Þo enn fleiri Þar finnaſt nu, ſem forda Sliſum og Voda, Þa eg ſie Jllt ſem adra ſkier, enn Þvi ſama Þu fordar mier, Þad ſkil eg Þinn Raad-Boda.

O! hvad opt hefdi Andſkotinn, unnid mier Mein og Skada, hefdi ei Stioorn og Styrkur Þinn, ſtiirt af mier ſoddann Voda, oll hanns Svikrædi wt ad ſiaa, Omogulegt Þad heita maa, meiri er Nægd Þinna Raada.

J Svefni giætir grant ad mier, Þitt gooda Forſiaar Auga, Satan Olmur ſem uñ kriing fer, ei kañ

kann mig skada voga, a Daginn fyrst freista mijn, Af eg ad Kraptur Handa þyn, annast mig alla Vega.

Þegar Olucku Otal Her, umsitur mier ad granda, Engla Herbwdir eru mier, elldlegur Mwr til Handa, einginn Kind er so audvirdilig, ad ecki kunni ad skada mig, taki þim Tilsioen Enda.

Saalunn er vid Syndum hætt, sem Lykama vid Follum, Andi þinn fær vel ad henni giætt, enn Englar i Himna Hollum, athuga hann og ad honum gaa, Oluckunni so komist fraa, og vernda a Vegum ollum.

Þui eg slijkt ad þacka þier, þad eg foreydist eigi, vid nijum Haska, nij er mier, Raad þijn a hverium Degi, þig syniar ei, þu sefur ei par, Saal og Lijf mitt so bevarar, eilijst Lof eg þier s. gi.

Raad þijn er mier a hægri Hlid, Hlijfd vid Middeigis Bruna, sem er Ossookna Jllþijdid, opinbert sem framm gana, Nætur Hrwmid eg hrædist sijst, heimugleg Svik þad eru vijst, Otal margra Ovina.

Jnngaungu mijna annast þu, og stijrir Frammraas minni, Utgaunga mijn er einnin nu, i Stiórnar Hendi þinni, fyrir Veiting og Velgiord þa, vil eg þier Lof og Þackir tiaa, hier og i Eilijfdinni.

25. Psalmur.

Þackargiord, fyrir þa Lofun og Fyrirheit, sem vier hofum fyrir eilijfu Lijfi.

Ton, Lifande Gud Þu lijt Þar aa.

Lif=

LJsandi Gud eg þacka þier, þu lietst mig faa og henda, sem̃kvittar allar Jllgiörder, og Endurnijun þijns Anda, auk þess frambodna Frelsis Hlijf, og Fyrirheit uppa eilijft Lijf, mz Unun allra Handa.

Og med þvi soddann undann foor, er mier vijs himnesk Sæla, og eilijf Giædi so ofur stoor, eingiñ kann þaug ad mæla, eingiñ grunda nie wt ad tiaa, einginn vigta nie reikna maa, ei meta nie noog hæla.

O Gud! þijn Milldi miog stoor er, mier aumum vætt þar inni, ad eg i Synda Hreysi hier, hefi naad Blessan þiñi, sem er þad fasta Fyrirheit, fyrir hvert eg mig hoolpinn veit, og þo strax i Voninni.

Laat þig ei hrekia Hrijdstormeñ, Hiartans Skipkorn mitt nuna, i hvert Christur er innstijgiñ, efa laust fyrir Truna, alldrei skalltu þa efa þad, er Gud hefur þier trwlofad, hallt þu þad Þarga buna.

Hollldi og Bloodi HErra mijns, hefur þu fædt mig, Drottiñ! eg iñsiglad Vitni Anda þijns, eg hef hier besta Vottinn, og so þañ Pant sem vissañ veit, Velferdar uppa Fyrirheit, eiñiñ Arfleidslu Riettiñ.

Af þvi þu Gud minn ert mier hiaa, alltijd i Hornum mijnum, velkomiñ Giestur verd eg þa, i Vellysta Gardi þijnum, allt hvad þu hefur heitid mier, Handvijst þad allt og Ovallt er, med Gagni og Giædum sijnum.

Naad þijn er eilijf yfir mier, undann og eptir geingur, undann þa mier so umvender, ei var Naaugaatur leingur, eptir kiemur hun eflaust þa, eg fæ þig Gud ad heyra og siaa, einginn er ædri Feingur.

Og

Og med þvi Raad þijn ofur stoor, uppfylle Iord og Himin, eptir mier ser og undañ foor, yfir mig er og komiñ, priisa eg hana af Hiarta mest, hier nu, eñ sijdar allra best, uñ Alldir Allda, Amen.

26. Psalmur.

Bæn uñ þad vier faaum deydt þañ Gamla Manninn.

Ton, Allra JEsu Endurlausn.

HImneski Fadir heyrdu nu eg hroopa a þig, fyrir Blood JEsu bænheyr mig.

Þann gamla Manninn DRottinn goodur deyd i mier, hmn so ad styrkist þraatt i þier.

Syndinn vill hafa Yfirraad mier aumum i, þiñ helgi Andi hamli þvi.

Lijttu nu ecki leynda mijna Lesti aa, laat mig helldur þig sialfann siaa.

So eg kuñi þar aangrast af, og Offá mier, Fyrirgiefningar þeirra af þier.

Himneski Kongur Klækina mier kvitta gief, so faai ei þad sem forþient hef.

Andinn og Holldid Oeiningar afla sier, med þui hvert odru mootgyrner.

Andinn vill vinna Verkid sitt, og vijst er þad, Holldid er veikt i annann Stad.

O DRottinn styrk þu Anda minn! og ad honum gaa, so ad hann kynni Sigri ad naa.

Dallið vill med Blijdylaatum bleckia mig, eñ eg

reidi mig uppa þig.
Lattu þinn Anda annast best minn innra Man, so ad ei tapi Sigri hann.
O! hvad torvelldt og ofurþvingt med ollu er, ad strijda i moti sialfum sier.
Aan þijn DRottinn eg sijdur enn ecki sigra kan, Heimilis Ovin hardsoktann.
Þinn sterki Kraptur stiorni mier, og styrkie vid, so unnid gieti eg Einvijgid.
Annars kann han mier aumum varpa undir sig, og heimugleg Flærd hanns fella mig.
Skierdu, brendu, þiadu og deyd þu DRottinn minn, so ad eg hreppi Sigurinn.
Lattu mig DRottinn daglegana deya mier, so ad eg lifi sialfum þier.
Kveik þu i mier þijns Anda Elld, mijn einka Von, ad offra þier minnar Saalar Son.
Þessi minn kiæri Saalar Son ad sonnu er, Gyrnd minn ill sem ei soomir mier.
Holldid og Bloodid eilijft Lijf ei erfa faa, deyd þu þaug i mier DRottinn þa.
Hverier sem Christo heyra til, þeir hyrda ad, krossfesta Holld og hepta þad.
O Kiæri JEsu! krossfestu og kvel mitt Holld; sem mistir Lijf fyrir mijna Skulld.

27. Psalmur.

Bæn um Vardveitslu Truarinnar.

og hennar Aukning.

Ton, Giædskurijkasti Grædari min.

TRwfasti Gud sem tendrader, Trwar-Liosid i Hiarta mier, eg bid þig audmiwklega, ad styrkia þad med sterkum Mætt, stioornandi þvi a beßta Hætt, og efla alla Vega, Von hast, veiklast, Efasemi, ad mier kiemur, opt og tijdum, Vilgiur þær brwsa ad bædum Sijdum.

Þvi hroopa eg af Hiarta nu, HErra Gud auk þu mijna Trw, þijn Ord þier siælfum segi, brækadann Reyr ei brleota kann, blæs eg ad Hor ef rijkur hann, eñ wtslock haſt alldreige, Kierbætt, brotbætt, Filsni þvi, eg framber i, miñ Fiesiood rijka, Blys minnar Trwar i Leirkrws lijka.

Þvi er nu ecki annad Rꝏd, enn flya undir þijna Rꝏd, til þijn eg supplicera, ad þad hverttveggia anniſt þu, efsir, styrkir, so mætti nu, hiꝏ þier vel vardveitt vera, Ord þitt, er mitt, Liosid skiært, og Lijfid vært, um Alldir Allda, unn mier med Trwnni þvi hreinu ad hallda.

Gior mig Liossins og Lijfsins Barn, lifandi DRottiñ Giædskugiarn, Ord þitt huggi og hressi, langtum dyrra er eitt þitt Ord, enn allt til Hoopa Himin og Jord, krijni mig Kraptur þessi, auk þu, enn Trw, Skilnings Parta, Edlis Art, sem i mier kienni, Ætijd sie hliidinn i ollu henni.

DRottinn JEsus minn HErra hijr, i Hiarta mijnu lifir og byr, og Trw þvi orkad gietur, ef þu hana

hana þar inni þa, æ soverdi þad hiedann i frá, Jbwd þijn og Adsetur, Trw er, i sier, Goodverkaña, Sædid sanna, sem vel veitir, Grundvollur Lijfsins hun lijka heitir.

Annastu Gud mitt andlegt Hws, auk og tendra so Trwar Lioos, ad mier til Lijfsins lysi, i hættri Daudans Dimu nu, dapra vardveittu mijna Trw, so Sannleiks Veg mier viisi, Synd ver, vert mier, Samvitskuñi, sem og Trwñi, hreinni hallda, og umgangast med þier uñ Alldir Allda.

28. Psalmur.

Bæn uñ Vardveitslu og Aukning Vonarinnar.

Ton, Lifandi DRottiñ liikna mier.

LIfandi Gud ad Heidri haar, heyr þijna Barnkynd auma, fyrir þijns Sonar signad Saar, sialfur virdstu ad geyma, heilaga Von i veikum mier, veiklast mitt Hiartad tijdum, ampnyt og Skip sem Olog skier, umsleigid baadum Sijdum, eins mæti eg Astrijdum.

Gief þu mier oruggt Akkierid, Obifannlegrar Vonar, sem standi fast so finni Frid, Freistinginn þa ad brunar, vid Heitinn þijn, eg helld mier fast, heilagi trwi Fadir, lat þad nu i mier uppfyllast, er þu fyrri byriader, þitt gooda Verkid þad er.

Þrijr Hlutir ferda Follum mier, fyrst Almætti Guds giorda, Arfleydslu Eiskann annad er, eitt

Sannleikur hanns Orda, þrijþætta Bandid þetta þitt, þu lietst sijga hier nidur, allt i Fangelsis Fletid mitt, fast helld eg mier þar vidur, hvert mig til Himna stidur.

Skipun þijna þa grundad giet, glædir þad Vonar Parta, Fyrirheit þijn þa fram eg set, fridstilla þaug mitt Hiarta, þegar eg skoda þijna Naad, þa örvænti eg eigi, Aumleik mijnum þa ad fæ gaad, Omaklegañ mig segi, ad treysta siaalfs Megni megi.

Maa eg ei byggia mijna Von, a Mannlegrar Hiaalpar Sandi, a Fyrirheita Hellu hun, helldur er grundvallandi, læt mitt Hiarta þig hyllast ad, HErra Gud allsvalldandi, illann Heim so ei elski þad, eda hvad velldur Grandi, allt Hoop mitt i þier standi.

Undir Naad þijna eg flij nu, eins og til Naadar Stoolsins, þvi Saattmaals Örkinn ein ert þu, og Gridastadur Foolksins, Kraptar Hella og Hiaalpar Mwr, Huggun og Lijfid sanna, i mier er Synd og Illska stoor, enn þu ert Frelsid Manna, læt mig Lykn þijna kanna.

Eg örvænti i aumum mier, a þig þo fast eg treysti, nær sem mijn Von hun veiklud er, veitir þu hen̄i Hreysti, hvad vardar þo þu hirtir mig, Hörmung og Kaunum medur, fyrst þijn Huggun so Hiartannlig, hugullt og sætt mig gledur, oll mijn Voni þier skiedur.

Hörmunga Freistni frek og þiett, fædir Polinmæding, enn Polinmædi Reynslu riett, Reynslan̄

ann eftir Von mijna, Voninn til Skamar verdur sijdst, vil eg mig þar vid hallda, ad þig DRottinn eg vona vist, Vegsemd hlioottu margfallda, blessadur um̄ Alldir Allda.

29. Psalmur.

Bæn um̄ Vardveitslu og Auknïng Kiærleikans.

Ton, Nu kom Heidinna Hiælpar-Rad.

O Minn Gud heyr þu Prælinn þinn! þu ert riettur Kiærleikurinn, Elskunnar Fiesiood andlegann, inngiefdu i minn Hiartans Rann.

O þu brennandi Elsku Art! upptendra þu mitt Hiartad hardt, mijki þad Aflar Indi þitt, einasta Hellubiargid mitt.

Þyrnum Reidinnar þad fullt er, þu slijt þa upp og burtu skier, sem ert mitt Horn og Hiælpræd id, Hella, Slot, Vijgi, Mwr og Hlid.

Ædsti Goodi þu einn Gud ert, elska eg þig þvi leynt og bert, yfirgeingur þu einn allann, allskyns Gooda sem verda kann.

Æ fer þvi betur allt um̄ mig, i Elsku sem meir nælgast þig, um̄fram̄ alla þu eirn ert sa, allra bestt sem verda ma.

Gyrnist eg Indi Afl og Aud, allt ertu mier þad DRottinn Gud, fra Eilijfd hefur þu elskad mig, ad eilijfu skal eg elska þig.

I þvi sama mig elskadir, ad þu þig sialfann ske-

inktir mier, so vil eg aptur elska þig, eptir Villd þinl lada mig.

Himneska Elskañ hijngad droo, Hiartans Sön þinn og batt hann þo, undir Hwdstroku harda mest, hun gat hann og æ Krossinn fest.

Þvi ætti soddann Elsku Bœl, upplypta mijnu Hiarta og Sœl, og ætijd binda þad vid þig, þu sanna Giædskann æsinnlig.

Annars giori eg Oriett þier, elskandi Heim og þad hanns er, þar sem þu hefur þess virdt mig, þad eg mæ elska sialfann þig.

Ut af þessari Elsku þa, er eg em skylldur þier ad tiæ, lættu og kvikna upp til sanns, Astar Elldinn til Naungans.

Enginn af þeim þig elskar riett, aldeilis so sem til er sett, Elskuñar Skulld sem ecki kann, wti læta vid Naungann.

Þu elskar hann so hreint og heitt, ad honum hefur þu allt gott veitt, skal eg þa ecki einneiginn, elska giarnann Naunga minn.

Soddann Elsku sem einfolld er, est þu DRottinn og styrk i mier, þu ert einn sialfur Sannleikur, siert þu uñ Eilijfd losadur.

30. Psalmur.

Bæn uñ Styrking og Aukning Lijtilætisins.

Ton, JEsu Christe þig kalla eg æ.

Him=

HImneski Gud sem hatar mest, Hofmood og Drambid vonda, Lijtilætisins Bloomstur best, bid eg Þig mier ad senda, og Kiærleiks Root, sem sætt ylmar, so eg mig Þeckia læri, enn ecki stæri, lijka Dupt, Skuggi og ecki par, er eg hiaa Þier Gud kiæri!

Og nu med Þvi eg eckert er, i Auglitinu Þijnu, uñ Þu og gief Þad einninn mier, eg eins Þykist i mijnu, læcka Þu Hiartans Hroka minn, hreikiandi sier Þar inni, i sialfs mijns Siñi, yfirdoggve mig Andi Þiñ, Æ blijfandi Naadinni.

Uppaa Hroka Fioll alldrei rañ, Ar-Straumur Naada Þinna, i Dal Hoogværdar helldur hann, hæga Reñslu kann finna, hvar af skylldi eg hroosa mier, hef eg Syndir og Hrecki, enn annad ecki, eñ ef nockud neitt i mier er, Astgiof Þijna Þad Þecki.

Fiærri sie mier Þad, DRottinn dijr, ad dreyssa mig af Eign Þinni, Fesiood geymir Þu HErra hijr, i Hiarta mijns Kistiliñi, ecki maa eg Þad eigna mier, eda Tilstilli mijnu, sem er af Þijnu, mitt eiginlegt Þad eina er, sem eykur mier Sorg og Pijnu.

J mier hefur Þu uppkveiktañ, Elld Kiærleikans Agiætis, unn mier eg feli ætijd hann, i Ockuñi Lijtilætis, eiginn Hroosun hun Onijt er, eiñeigiñ Lofstijr Manna, sem satt eg sanna, enn ad nu s Þocknast sialfum sier, saa fær Upphefd ad kanna.

Þu Gud ert Lijfsins Lijfid mitt, lijka Saal Saalar minnar, Þier afhendi eg Þetta Þitt, Þu Bruñur Naadarinnar, sw allra hædsta Hædinn Þijn, hyg-

gi ad Læging minni, so Frid eg finni, i þier DRottinn er øll Von mijn, eft mig i Gudrækninni.

Hvi mun eg aumur elska daatt? Ærugyrnd hier i Heimi, hvi mun eg vilia hefiast haatt? og hafa hier Gnoatt af Seinni, fyrst hann Ohreinn og illur er, eg skynia vel og þecki, med Hrak og Hrecki, Oki Synda mig umgyrder, enn eg hata hann ecki.

Otti þinn stijngi alla Hlid, aum Filsni Hyggiür minnar, so ei gieti mig inntekid, andleg Soott Orambseminnar, gief þu eg mijna Glæpi hier, grundi a hverium Degi, enn annad eigi, sem eg læst giora gott af mier, gleyma hvi helldur meigi.

Gief þu ad Synda Minning mijn, mig framar hryggia meigi, helldur enn gledie Goodverk þrijn, sem gioraft fullkominn eigi, þu ert mijn Hroosun inneleg einneiginn Dijrdar Lioominn og Sælu Soominn, i þier fagna eg allann Veg, eilijft Lof sie þier, Amen.

31. Psalmur.

Bæn um Giof og Aukning Polinmædinnar.

Ton, O JEsu! Hnd miin leitar.

HEyr þu Gud HErra goodi, hroopandi Barnid þitt, gief þu mier Polinmædi, þvi hyndt er Hollt id mitt, þad vill ei Mootgaang mæta, mælir sig undann Kvol, Vanmaatt vidstu þess bæta, veittu þvi Styrk og Pol.

O!

O JEsu Edla Bloomi! aumka minn Hollds-sins Breist, þu kiendir med þijnu Dæmi, Þol og Hlydnina best, unn mier þad einninn giora, eigirn Vilia forsmaa, þar med þolgoodur bera, þañ Kross þu leggur aa.

Liettbært er þo hiaa þijnu, þad sem mig hirtir med, þu barst Þyrni-Koronu, þar med og Krossins Tred, þu sveittist þickvu Bloodi, þad er minn Styrkur nu, vors Guds Vijnþrwgu Reidi, vijst hefur trodid þu.

Af Kvala beyskum Brunni, blessadur drackstu vijst, þvi maa eg Piaaningunni, hverskakast allra synst, skylldi eg undañ teliast, orlitlum Kaleiks Smeck, þar mier er maklegt kveliast, i Myrkraña Pijslar Hleck.

Þar eg lijd Piaaningina, þa veit eg þad fyrir vijst, þu villt mig þanninn reyna, þo er Reidi Teikn synst, so er ei samlijkiandi, soddann vid Vegsemd þa, frañ vid oss er komandi, ad eilijfu Himnum aa.

Hiaa mier veit eg þig vera, Volædis Neyd þa lijd, Huggun þa met eg meira, enn Mootlætis Hryggda Sirijd, leid þu mig Herra hierna, hvern Veginn sem þier lijtst, giegnum Þystla og Þyrna, þier vil eg fylgia vijst.

Saalinn mijn Hofud hneigir, hallar þvi Jordu ad, so ad þu þryckia meigir, Þyrni Koronu aa þad, eñ eg veit eilijf Krona, alldrei mier bregdast kañ, O Gud! giefdu mier hana, og Gledi i Himna Rañ.

32. Psalmur.

Bæn um̃ Giøf og Aukning Hoogværd-arinnar.

Ton, Heidrum vier Gud af Hug.

OHErra Gud! i Hæstign þijn, hynkrandi eptir Jdran mijn, Þolgiædis Aud i øllgri Trw, og Anda Hoogværdar giefmier þu, O! hvad Heiptiñ mitt Hiarta skier, hverſu dœglijtid ſem það er, Nœunginn brijtur mooti mier.

O! hvad ſær Ord og ſæra Pijſt, Sonur þinn þoldi vegna mijn, hann leid Hogg, Bryxle, Hæd og Bloot, hann formælti þo ecki œ moot, enn eg ſem Aſka er til ſanns, ef heyri vindt Ord nockurs Mañs, fyllist Forſi og Heipt til hanns.

Kienn þu mier, HErra! Hoogværd þvi, heilags Anda þijns Skoola i, eg mœ ei Vægdar vona mier, nie Vorkunar hiœ ſialſum þier, ef eg er œdur Ovægiñ, og Heiptar giarn vid Sann-Christinn, er ſo eiginn Moot-Partur minn.

Þijd þu DRottinn mitt þverlyndt Gied, Þolinmædi og Hoogværd med, vægid Sinni og Vidmoot blijdt, vid Nœungann mier gief þu tijtt, dagligt Hatur ef hreiſir ſier, HErra Gud taktu það fra mier, þvi það minn Sælar Ovin er.

Soolar Lioos lœt ei undir gœ, yfir Heipt minni ſo það þœ, ecki beri i burt med ſier, Brædi Vottiñ œ mooti mier, lœt ei ſigra mig Svefninn þann, ſem

mig

mig reidann afhenda kann, Broodur sijnum, Hel heitir hann.

Heipt og Reidi sem hiaa mier finn, hun er skiæd-asti Ovin miñ, þvi ad hun myrdir mijna Saal, mier vill koma i eilijft Baal, soddann Moot-Parti mijn-um þa, mier væri skylldt ad hefnast aa, rekandi hañ i Fiarlægd fraa.

HErra skapa mier horgvært Sied, Hreinlyndi lijka einniñ med, gior mig dysæta Dyg-da Roos, i Dæmum goodum fagurt Lioos, O DRottinn! laat mig aumann Mann, elska þig og sit Naaungann, heyrdu þad Gud i Himna Rann!

33. Psalmur.

Bæn um Giof Hreinlijfisins.

Ton, Allra JEsu Endurlausn þu ert.

HErra sem elskar Hreinlijfid, enn hatar vijst, Lo-stasemi er leisist sijst.

Bid eg fyrir minn blijda Saalar Brudgumañ, hverium framar hreinlijfastann.

Ad þu Skijrlijfi eflir hreint i aumum mier, bædi Andans og Holldsins hier.

Enn þad Lastaña Elldsins Baal, sem annar ad, i mijnu Hiarta utslock þad.

Otti þinn Gud, sem heilagur og hollur er, giegn-um smiugi mitt Holldid hier.

So hañ hvervetna hepti þad, og hamli þvi, Lost-

aña

añs Ohæsu hrapa i.

Himneska Elskann hun sem jafnann heilog skijn, hefie upp mijna Saal til sijn.

So hun ei kvoli sialfa sig i Synda Saur, og Oleifilegrar Elsku Aur.

Þinn Naadar Straumur slöckvi Losta Logann minn, allann nidur, sem i mier finn.

Eins og þegar ein elldleg Pijla wtslocknar, fu sem i kolldu Vatni vár.

Ondinn mijn hefur æ sier þijna eiginn Mynd, ad kvola hana er saarleg Synd.

HErra minn JEsu hver nu bijr i Hiarta mier, og Andi þinn sem þar inni er.

Uppfyll þu mig med Andagipt og Astgiofum, og Naadar Krapti nærkvæmum.

So ad eg meigi sijdann verda sannadur, i Holldi og Anda heilagur.

Þad ædsta Liosid enginn saa med Augum sier, sem ad Heilagur ecki er.

So sem nu þad, ad sia DRottinn, er Sæla mest, so er Hreinlijfis Saurgun vest.

Klaam-Neystar illir a burt styggia Andann þeir, enn þo Losta-Baal laangtum meir.

Saurlijfis Bruninn bælast haatt i Himininn, enn til Vijtis nær Odauninn.

O Gud nadi! hvad eg em þar til or og fws, ad opna þeim Ovin Hugskots Hws.

Allsheriar Drottinn! inngef þu mier Anda þiñ, til ad sigra þann Moote-Part minn.

Verka

Verka þu i mier helga Parta Hreinliſis, ytra bædi og innvortis.

Þu ſem wtheimtir Holldid ſpakt og Hiartad hreint, eckert er þijnum Augum leynt.

Kroſsfeſtu Herra Holldid mitt og Holldſins Lyſt, er kvalinn fyrir mig Kroſsfeſtiſt.

34. Pſalmur.

Bæn uñi Forſtun Jardneſkra Hluta.

Ton, JEſus Chriſtur a Kroſsi var.

ALLsheriar Drottinn, eg bid þig, i JEſu Nafni Bænheyr mig, ad fyrir Krapt þijns Anda, Hiartad mitt kunni ad hallda ſig i Hellagri Gyrnann Enda.

So ſem Nattura Elldſins er, upp i Loptid ad tilldra ſier, eins lætu Andlegana, Aſtar Elldinn i aumum mier, upp nær til Himna Ranna.

Hvad eru Giædinn Heimſins hier, hvad annad enn ſem brothætt Gler, eda ſem Glæfar Allda, og ſem Vindur er a burt fer, einginn kann honum hallda.

O! hvad heimſkur eg heita maa, Hiartad eg feſti ſlijku a, eda Ond minni leita, ſoddann fallvolltum Hlutum hiaa, Hælis og Rooſegheita.

Jardneſkann Aud a alla Hlid, i Dauda hlivatum ſkiliaſt vid, hvert viliun eda eigi, veittu mier Gud þa Lykn og Lid, liwflega þar fra deye.

O Drottinn! deyd og wtſlock þu, Aſt Heimſins

sem mig hendir nu, vertu aftur eflandi, Elsku til þijn, enn i mier siw, ætijd verdi blijfandi.

Andi þinn stioorni aumum mier, ad forsmaa Heim og Heimsins Kior, um̃ minn Æfi Asaunga, þvi eg heyri i Hendunger, ad Himin og Jord forgaanga.

Himna Braudid ei elska kann, eda (ad segia) Gud og Mann, saddur af Svijna Drafi, helldur er Von ad volkist hann, i Veralldar Elsku Kafi.

Hvar sem ad Mannsins Hiarta Kier, Heimsins af Elsku stadfullt er, Ast Guds þar ei Rwm hefur, illa Gyrnd slock þu wt i mier, einn Gud sem allt Gott gefur.

Hiartans Krws mijna hreinsa þu, Heilagri Ast so fyllist su, hvad skal mier med þitt giora, sem ecki sedur Saalu nu, sem þo aa eilijf vera.

Elska þu, Saal mijn, heitast han̄, hver þier bijdur i Himna Rann, ad bwa Æfinnlega, þar sær þu Fesiood faagiætann, frij vid Eymdir og Trega.

Dwfu Vængi gef Gud til mijn, ad geti eg flogid upp til þijn, og falist i Biargskorum, so Veidi-Ar i Illsku sijn, ecki fiatri mig stoorum.

Jeg villdi þessi Verolld treyst, væri mier jafnnann rem̃ og beisk, so mijn Saal mætti hallda, Elsku Drottinns, sem sæt og fersk, sie mier um̃ Alldir Allda.

35. Psalmur.

Bæn um̃ Afneitan sialfs sijns.

Ton, Giørvoll Christneñ skal glediast nu.

Ô JEsu Saalar Sioon Spegill! so kvad þijn Ásiuu heita, hver minn Lærisveinn vera vill, vijst skal sier fyrst afneita, sijdann skal taka sialfur sa, sinn eiginn Krossinn Herdar aa, og mier so eftirbreyta.

Eg bid þig fyrst og framast nu, fyrir þinn Deyd og Pijnu, ad þa Afneitun efnir þu, og eflir i Hiarta mijnu, hverium Manni þad hægra er, Heimsins Skepnum afneita hier, enn eiginn Illu sijnu.

Þar fyrir lattu þagna i mier, þañ slæma Girndar Vilia, so ad eg Avarp Gudlegt giør, grunda kunni og skilia, Elsku Root illa upprætt þu, innplanta sætar Jurtir nu, er þijna Ast ei dylia.

Eg vil nu deya wt fraa mier, og illum Girndum mijnum, eg so ad lifi einum þier, og eiginn Vilia þijnum, Saal mijn festi sig fast vid þig, og framar elski enn sialfa sig, af Kiærleiks Kroptum sijnum.

Dygdirnar i oss Efling faa, ef þverrar Hollidsins Kraptur, Verk vor giørast i Gudi þa, Girndinn ill deydist aptur, i honum lofsins erum vær, ef Illvilieñ ei Framgang fær, helldur er allur taptur.

O! þu lifandi Lijf i mier, lattu minn Vilia deya, so eg lifandi lifi þier, og lofi þig sem skiir Meya, allt gott kemur þier einum fraa, allt gott skal þier tilreiknast þa, þier giori eg Þackir segia.

Tendra þu i mier, Christe kiær! Kyñingar Lioos þitt biarta, Afneitun sialfs mijns auk og nær, i

minni Saal og Hiarta, Breißkaki minn alle ofmikill, i þijnum Krapti styrkiast vill, um Andar Eflis Parta.

Lattu a Jordu Holds mijns hier, hollann þinn Vilia skiina, so ad þijns Rijkis Kosta Kior, komi Saalu mijna, eiginn Hrooſun og Ast Ohent, ecki lat þetta hindra tvennt, Rijkis Tilkomu þijna.

Ol Manniins Giædi eru þad, ad elska Gud af Hug hreinum, Olucka oll i annann Stad, ad ukia sier framar honum, oll Dijrd tilheyrir honum þa, hier fyrir skal hanns Gotzi sia, er hrokast i Hugg sijnum.

O JEsu! sleck þu ut i mier, eiginn Hrooſun margfallda, og Elsku þa sem ei soomer, og Ogunst þinni kann valda, so eg þig lesi Hiarta hreiñ, heilagi Drottinn Þrennur og Einn, Blessadur um Alldir Allda.

36. Psalmur.

Bæn um Sigurviñing a Heiminum.

Ton, Hver sem ad reyser hæga Bygd.

Þu eilijfi goodi Gud! gefdu mier Krapt þijns Anda, ad Heimsins Freistñ hveria Hlid, hægt kunni af mier standa, hun strydir a med stoor Hatre; stundum þo mieku Atlæte, og Dæmum allra Handa.

Kienn þu mier Heimsins Hatur sinn, hvert eg opt sie ad kanna, og Eptirlæti hanns ecki þrua, Jll

varast

varaſt Dæmi Manna, hvad ſkadar hver mig hatar hier, hafer Þu Gud mig kiærann þier? Þad maa eg Sælu ſanna.

Geſdu mier Andans Akeſd þvi, ad akta Heim hveriu ſijdur; Hatur hanns er ſ m anad Sky, Oddum ſem framm hiaa lijdur, ecki er verdt ad Ott ſt þann, ad eins Lijkamann deyda kann, enn Saalinn alheil bydur.

Vær ſkulum helldur hrædaſt hinn, hver Lijkamann kann deyda, Saalunni kaſta einnig inn, Kvala-Stadinn leida, holldum oſs faſt med hreinni Trw, vid Herranns Raad, þa kann oſs nu, eckert Mann-Hatur meida.

Eg mæti viſſt aa vinſtre Hlid, Verolldar Hatri ſtrijdu; a hægri kannaſt eg einnig vid, Elſku hennar og Blijdu, hun vill ſtinga mig Hala med, hlær þo aa mooti Andlited, Oheil aa alla Sijdu.

Unn mier ad ſmacka, O JEſu! Inman Himneſkrar Gledi, ſo Heimſins Elſk ann, ecki trw, oll falli mier wr Gedi, Saalar Smeckur an ſo ſpill ſt, ſæki Mann eptir Holldſ Vellyſt, ſo ſem Myjmargann ſkedi.

Hvad villtu Saal mijn hafa med, Heims Gl ſ og Fladurmæli, ſettu aa Drottinn Girnd og Ged, Gud ſiaalfur er þitt Hæli, Verolldar Blijdu vikstu fraa, veitaſt mun þier i Stadinn þa, eilijft Andlegt Indæli.

Hvar er Elſkhugi Heimſins nu? Hann er ad viſſu daudur, hvar er hanns mikla Makt og Bw,

K Mann-

Mannvyrding, Hefd og Audur? O! hvad miøg skamvinnt allt þad var, ecki hafdi hann þessa Par, þar hann foor hiedann snaudur.

Vorer samtijda hier um Heim, hvar er nu þeirra ad leita? Ecki er ordid eptir af þeim, annad enn Madka Beita, eñ þeir drucku og aatu fyrst, i Ugga-leysi og Hollds Vellyst, hittu þo Heliar Reita.

Lijkami þeirra ordiñ er, Orma og M[illegible]dka Foodur, enn unnum kveinar Saalinn sier, sockinn i Vijtis Tioodur, øll þeirra Vegsemd Æra og Skraut, ad eingu vard og folna hlaut, visnar sem Vallar Groodur.

O Fadir kiær! mier forda þvi, Feril þeirra ad gaanga, so ad eg lendi ecki i, Eymdum sem þeir nu faanga; leystu mig hættum Heimi fraa, Himneskri Kronu laat mig naa, um alla Eilijfd laanga.

37. Psalmur.

Bæn um Huggun i Mootgaanginum, og um rietta Hvijld og Roo Saalarinnar.

Ton, Eg Aumur mig aaklaga.

O Gud! mijn Huggun hærsta, hroopa eg nu til þijn, gefdu mier Gledi stærsta, i Graat og Eymdum mijn, og sanna Saalar Roo, O! hvad margt ad vill ama, um Tijmann Rauna sama, enn mitt Hoop ert þu þo.

Heita maa Heimsins Gledi, hvikul og miøg skamvinn, eñ i þier einum Gudi, er Saalar Kraptur

tur minn, Syndinn þo þreingi mier, af Astar Ar-
varpi þijnu, iñra i Hiarta mijnu, liettbær hun
ordinn er.

Hver finnst i Hyggiu Landi, Hrelling so stoor-
kostlig, ad þinn Huggunar Andi, ei framar gledie
mig, einginn Neyd ad þess Naud, ad stanga so mitt
Siñi, ad sæti ei Huggun þiñi, og hverskallist þinni
Naud.

Af Ofhita Eymdanna, ofmædast tek eg mest,
Smeckur þijns Sætleiks sanna, svali mier aptur
betst, Taara Fossar framgaa, sem væta Vaangañ
Kinna, vegna Hormunga minna, þijn Hönd af-
þurki þa.

So sem þu Syni þijnum, sendir þinn Engil frij,
ad hugga i Hormum sijnum, hardasta Strijdi i,
so virdstu senda mier, hollann Adstodar Anda, i
Naunum allra Handa, og Baraattu Heimsins
hier.

Ef nockud af kann halla, Adstod og Tilsiaa þijn,
eg mun þa aumur falla, undir Kross Þwnga mijn,
satist mier Fylgid þitt, Eymdanna Ahlaup straan-
ga, um Koll lætur mig gaanga, margt er Moot-
lætid mitt.

Af Heimsins Elsku illri, ortijn mitt Hiartans
Hws, so Elisæus uppfylli, Eckiuñar toomu Krws,
Glediñnar Oleo, Stundlegt akta eg eigi, allt þad
hrörni og deyi, Vijgi mitt vertu þo.

Ein aum ormegnis Skepna, ecki forhindra kañ,
Saalar Roo og Hvijld heppna, hveria eg i þier fañ,

og ætijd orugg stær, þu ert Hella mijns Hiarta, Hælid og Skioolid biarta, og Hoop um eilijf Ar.

Mun Heimsins Brim og Bara, brioota kunna ogslaa, eda Hellu-Biarghræra, sem Hiartad mitt bygget er a? O Nei, þad alldrei sker: Þinn stoori Fridar Feingur, furdu længt yfirgeingur, Manns Skyn og Mootgang hier.

Innvortis Andar Fridur; alla Neyd gnæfa kann, eg aumur um hann bidur, O Fadir! gef mier hann, þa er mier allt liettbært, Lof sie þier um Tijd alla, einn Drottinn Himna Halla, sem hann hefur mier fært.

38. Psalmur.

Um Sigur i Freistingunum, og um Vernd fyrir Svikum Diofulsins.

Ton, Giædskurijkasti Grædari minn.

Statt þu hia mier minn sterki Gud, ad standast kunni og sigra med, Diofuls Freistni marg-fallda, gior mig alla Hlid oruggann, og i Fram-gaungu stodugann, laat mig so Sigri hallda, margt er, Mein hier, ytra Strijd, enn innra Kvijdi, at vill falla, Satan er slægur ad svijkia alla.

Hann fiotrar Saal med faarlegum, Freistinga Pijlum Banvænum, innra efter hann þetta, Svik-anna Tegund miog merg er, Mootlætis sem hann wtsær, ytra til allra Stietta, O! hann, argann, i Slægdum hefur, hann sa Refur, Hoggorms

Slun,

Sinni, enn hann er olmt Lioon i Grimdinni.
I Tirgaangi og Orku hier, Eytur Dreki hann rettur er, Ofvisinn er hanns Dugur, a Hers-Hofdingia Himneskann, Hrakfullur þordi rad-ast han, sem er þo Almættugur. Hvers mæ, Mañ þa, vænta sier, sem veikur er, i Veru sinni, og þessum Ovin ad Orku minni?
Eingann Mæta eg orka kann, af mier ad standa Vijking þann, hraustann og Hert jadann, utlærd Kempa i illu er, og Þusund Vielkann sinijda sier, alls Hættis efftir Skadann, eg flij, af þvi, ad leita Hælis, Hyrdir sæli, hiaa þier einum, vernda mig fraa hanns Flærdar Fleinum.
Vertu minn stoori Styrkur þa, sterkasta Lioon af Ætt Juda, so ad eg Sigri nææi, i þijnum Krapti aumur Þioon, ad þad greniandi Olma Lioon, allrei mig unnid faai, JEsus, JEsus, sem ad Strijd, vid Satan Nijd, ad sonnu hardir, fyrir mig siaalfann og Sigri nadir.
Strijd þu nu i mier einneiginn, og vinn þar inni Sigurinn, so ad þinn Kraftur klaari, i minum Breyskleik uppfyllest, opna mijn Hugskots Augu best, ad siaa vid Satans Faari, greid þu, Gud nu, Gangu mijn, so grandugt Svijn, mier grandi ecki, og heimugleg Svik hanns siaai og þecki.
Bevari mig og hwi wt, Brynia þijns Kraptar honum aa moot, eg so Einvijgid vinni, og faai þeñañ Ovin dæmt, er margt hefur mier bruggad slæmt, med allskyns Araas sinni, Gud minn, Gud minn,

þeßi kargur, Ariñ argur, wt er dregiñ, Hiaalp þiñt verd eg harla feginn.

Optlega hann mier innþeller, Osgyrnd til þeß sem Stundleg er, Stundum Reidi raangsæra, Vellysta Elsku Osund med, innblæs hann mier og metnast Ged, vill mig so fraa þier færa, Mord-Ar, swoll flaar, inn fær settar, Syndir liettar, so med fyrsta, eins og þad Lauf-Blad sem af maa hrista.

Sem hann hefur med soddann Mynd, svikid og lockad Mann i Synd, þa lætur hañ hitt heyra, hun sie stærri enn Himin og Jord, hrædilegri og þyngri giord, enn Blijvigt Drottinns dijra, Gud minn, Præl þinn, ver og geym, vid Vijking þeim, mijn Vijgis Hella, og Biarg minnar Hreysti, uñ Eilijfd alla.

39. Psalmur.

Vm uñ farsæla Burtfor af þeßum Heimi, og Sigursæla Upprisu.

Ton, Miñ HErra JEsu Madur og Gud.

JEsus sem Daudann deyddir þa, deydir þu sialsur Krossi aa, og upprijsandi aumum mier, Upprisu sæla bestilter.

Af ollu Hiarta eg þig bid, uñ hægann Deyd, og Andlaats Frid, Lijfsins Inngaungu uñ þu mier, Upprisu Daagur nær sem sker.

Eg veit Gud hefur aakvardad, Æfi Toom mier med Stund og Stad, og eptir Daudann eitthvort Sinn

Sinn, Sialaust kemur Doomurinn.

Annast þu mig i Andlaate, er Daudann leidst at Krossinns Tre, þu sem raangann Doom hefur hitt, haf þu i Doomi Forsvar mitt.

Þegar Tialldbwdar Hwsid hier, hef eg aflagt sem Jardneskt er, Saal mijna leid þu sialfur inn, i Sælu Eilijfrar Hijbijlinn.

Þegar mijn Augu or-daprast, i Dauda Strijdi formyrkvast, tak mig ad þier og tendra gior, Trwar Lioosid i Hiarta mier.

Þa so byrgiast mijn Eyru oft, ecki neitt get eg med þeim heyrt, laatta þa Ord og Avarp þitt, innvortis gledia Hiartad mitt.

Þa Dauda Sveitans Ofbod allt, wtjagar sig um Holldid kallt, laat mig þaa meiga minnast þann, minn Lausnar-Þant, þinn Blood-Sveitann.

Af þijnum Sveita audsien er, Alvara þijn ad hialpa mier; enn Bloodid þitt þad bevijsar, Borgun Synda hvad fordijr var.

Enn þad þinn Dreyri aakast rann, af þier nidur, þad vetta kann, hvad rijflega og Ospart ad, oss hefur Naad þijn Fridborgad.

Þegar nu þverrar Maalid mier, mitt Dauda-Strijd so hardsookter, A ndi þiñ sie þa Efling mijn, ad Andvarpa kunni samt til þijn.

Og þa allra mest ad þreynger, Ogninn Daudans sem sijdurst er, vertu mijn einka Adstod þa, umvefie mig þijn Myskun hæa.

Þolgiædis einnig unn þu mier, ad lijda Kool og

hvad sem sker, wtleidandi so Ondu mijn, af þessum Heimi i Dyrd til þin.

Framar bid eg þig, Herra hær! Heilog fyrir þijn Pijslar Saar, i Andlaati skadi ecki mig, Andskotans Skeiti Banvænlig.

Laat ekert megna mooti mier, Maktarvalldaña Araaser, sidarsta Ord mitt sie þad þa, sem þu talad a Krossi aa.

Medtak so mijna aumu Ond, er eg befála þier i Hond, hverja þu keyptet handa þier, hun er þijn Eign, þad Trw mijn er.

Eptir Saalugann Afgaang þa, Upprisu Saala laat mig faa, þad illa Doomsins Atkvædid, ecki laattu mier koma vid.

Nad þijn Heilog mier hiaalpi vid, hyliandi allt mitt Rangleetid, fyrir þinn Dauda fleig þvi midt, i Forþenustu Hafid þitt.

Lat mijna Saal vid Hægri Hlid, heim i Lifendra Bindinid, ad hun i Vellyst allskonar, Æfinnlega þig losi þar.

40. Psalmur.

Bæn, ad Guds Ord mætti halldast vid Makt, og Christinndoomurinn mætti aukast og eflast.

Ton. Mitt Hiarta hvar til hryggist þu.

GUd Fadir Son og Andi hreinn, wtvekandi þier Sofnud ein, giefandi henni þann, Naada

Fie

Fiæwod fargiætann, Fridar Ordid kitt er hann.

Til þinn hroopar n itt Hiarta nu, hreint Ord ad hia oss geymir þu, og Christni votauker, þitt skiæra Lærdooms Lioosid hier, laattu ecki slockna nie hyer.

Vort Saalar Fædi er þitt Ord, unn oss ad sita vid þad Bord, laat ecki Oviniinn, orka þvi med Yfirgaung sinn, ad Eytur nockurt sæist þar inn.

Jlla Gyrnd Helldsins i oss deyd, eñ laat oss sinacka Hinna Braud, sem er Ords Sætleikañ, er þo vel giediast eingvum kann, utann þeim sem bragdar hann.

Þeim fær þad sijdur Sætleik sært, sem elska Heimsins Vellyst kiært, med þvi Guds Ordid er, Andi og Lijf i siaalfu sier, Sannleiks Lioos og Nædar Kior.

Sinnislag spillt sem i mier er, O DRottiñ! tak þad burt fraa mier, Ordid og Andi þinn, innvortis Lijf og Loomi nunn, lyse mier til Himens inn.

Laattu af Ordsins Lioosi þa, Lioos Trwar kveikna oss i hiaa, so Lioos i Lioosi þvi, lijta kunnum seus lifgar frij, og looma DRottins Ordinu i.

Eins og þad fordum ad Manna, af Himnum rigndi Jordu aa, eins falli einneiginn, Varmi Andans og Jlurm, vid Ordsins Heyrn i Hiertu vor iñ.

Groodurset þu i ollum oss, Ordsins Sædid þad dyrsta Hnoss, Adoagvan Andans nu, auki, giefi og efli sw, Avoxtinn i hremni Trw.

Vernda þu Gud þann Vijngardinn, varpad er

er þessu Sædi inn, hvert framar færa kann, Avoxt Lijfsins eilijfann, Engla Filking mwra þu hann.

Eitt hætt Sioonar Biarg uppbygg þu, i þessum þijnum Vijngard nu, Fodurlegrar Forsiaa, ad Nijding allri frij sie fraa, og Forrædi sem skada maa.

Enn ef þu villt þijn Vijngards Ber, volka, fergia og pressa hier, Valldi Vijn-Þrwgunar, ellegar og einhverskonar, aa oß leggia Þiaaningar.

Gior þau þa fyrri fullvaxin, vid Fodurs Nadar Ilinn þinn, orka þeim Eflingar, af sier færa Avoxt Trwar, eirnegiinn Þolinmædinnar.

Hvad sem oß maa hier motkastast, Mæda, Ofsookn, Striid, Lof og Last, umsnw þu ollu þvi, Tru og Vonar Vijnid i, vaxi Þol og Astsemi nij.

Leid oß sijdann fraa Sofnud heim, sem er striidandi hier i Heim, til hins sem uppi er, Sigri hroosandi þar hiaa þier, þaangad oß aa Hondum ber.

Laat vort Tialldbwdar Hreysi hardt, heilagt Musteri verda snart, i þinni Himna Holl, og eptir lidinn Lijfsins Goll, lofa þig um Arinn oll.

41. Psalmur.

Bæn fyrir Prestum og þeirra Tilheyrendum.

Ton, Adams Barn Synd þiin so var stoor.

Jesu Guds Son eg þacka þier, þu sem um Heiminn wtsender, Presta og Predikara, og fyrir

r þeirra Pioonkan þu, þier safnar vor' a medal nu, heilogum Hoop og Skara, þad er nu Osk mijn auðmiwkleg, ad þu stioornir a Sannleiks Veg, Pienurum þinna Orda, Heyrendum Ordsins halltu vid, Hlijdni Trwar og Christinn Sid, og Satans Svikum forda.

Embættis Tegund einginn er, eda nein Stiett i Heimi hier, so hotud hart sem þessi, vertu þvi heñar Verndare, veit henni Styrk og Polgiæde, mooti Satans Flærd og Forsi, Pienurum þijnum giefdu Gud, Gudrækni Dygd og Speki med, i þvi sem eiga ad vinna, ad þeir fyrst læri wt af þier, adur enn hætta sialfsum sier, ødrum andlegt ad kenna.

Annast þu þeirra Ord og Gied, upplijs þa helgum Anda med, so ad þinn Søfnud fædi, a hreinu Ordi, þann sem þu, þvodir, leystir og keyptir nu, þijnu blessada Bloodi, og sijn Kyrkiu Børn elski vijst, Ærugyrnd vonda stundi sijst, eda eiginn Abata, Kienning hrein, Bæn og Breitni riett, blijfanleg sie i þeirri Stiett, enn laat þa Hneixli hata.

O DRottinn! gior þa alla senn, adgiætna Hiardar Voku-Menn, sem þu þar tiltreyst hefur, so trwrra Pioong Lof og Laun, lwkist þeim þa i sannri Raun, Raadsmeñska Reiknings krefur, gief ad þeir ætijd ydnir sie, i Andans Akiefd brennande, ad hallda hvad þeir biooda, so Verkinn fyrri hroopi hier, helldur enn Rædann framflutt er, og verdi so samhliooda.

Alltrwa Verkmenn wtsendtu, i þinn Vijngard

og

og Kornskieru, so ad þeir samann lesi, Vindini morg i Heimi hier, heilagra Manna handa þier, og Lijfsins Veiginn viisi, Ordsins Heyrendum upplijwk þu, Eyrum Hiartans og riettri Trw, og læt þa Avoxt bera, i Þolinmædi allann Tijd, alldrei so kunni Vantrw strijd, sijdar þa seka giora

Minnstu hvad mælti Munnur þinn: mitt Ord skal ecki nockurt Sinn, til mijn aptur toomt koma; blessa þu Verkinn þeirra þa, þeir sem planta og voggva æ, eflandi Ordsins Liooma, baña þu Hrafni helvitskum, hrissa wr Hiartans Okrumum, Ordsins sañheilagt Sædi, lættu ecki i añañ Stad; Audæfa Þyrna kefia þad, nie añad illt Tilrædi.

Himneskra Nauda Nætt-Dropar, næri þad best til Frioofgunar, ad alls Goods Avoxt færi; Kyrkiu Borninn og Kiennimenn, kiært og hreint lættu elskast senn, eins og einn Madur væri, ad so hvor odrum ærni moot, alls hins besta af Hiartans Root, uñ klæraña Christinndoomiñ, O Gud himneskur Herra kiær! heyrdu nu hvers þig bidium vær, i JEsu Nafni, Amen.

42. Psalmur.

Væn fyrir Valldstioorniñi.

Ton, Oss læt þiñ Anda styrkia.

O Kongur allsvalldandi! eilijfi DRottinn Gud, Herradæmi hafandi, æ Himnum og Jordu med, Englar tilbidia einañ þig, Hætroonar hærst

vegsama, og Himna Sveit æfinnlig.

Hverium Hofdingia Dæmi, hlyda og lwta oll, Maktarvallda Margbloomi, mikla i Himna Holl, og Ottast Kraptar allir senn, eg hiñ allra aumasti, ákalla þig Gud minn.

Virdstu Vallda-Menn alla, Veralldlegrar Stiettar, Vijsdooms Anda uppfylla, ad stunda hvad þeim bar, og riett framfylgia Logum Lands, kriijn þa uñ Christiñdoomiñ, Krapti þijns Styrkleikans.

Stool-Konga og Stoorherra, Stioornendur, Hofdings Menn, annast þu og vert þeirra, Embættis Verndarenn, og þvi helldur sem Hæstkiñ er, æ meir yfirhæangandi, og Tigninn hærri i sier.

Inngief Anda og Speki, i þeirra Hiortu nu, so þeir vel Vakt ætaki, ad vollduguftur ert þu, og Lieninn hafi þeir af þier, æ riettum Ransaks Degi, Reikningskap standa ber.

Gief þeir ræki og roomi, Riettlæti, Rad og Frid, þvi þier og þiinum Doomi, þetta allt kiemur vid, læt þæ elska siñ Underlyd, Christneñar Fooſtur-Fedur, Forsvar og Verndar Hlijf.

Lættu ei Vallds-Meñ villa, Veralldlegt Maktar Glis, ecki Ofbelldi spilla, eda hendanein Slis, ecki formetna siælfa sig, enn Verdlaun Verka þeirra, verdi Dird æfinnlig.

Oss þeirra Undirsættum, iñplanta hlijdid Gied, ad þa i ollum Hlutum, oftum og heidrum med, so undir þeirra sterkri Stioorn, lifum i longum Fri-

di, lijka sem bliidinn Born.

So vier med sögdum Hætti, siinum oss frialsa Meñ, ad vier af ollum Mætti, ekkum Laga-Rietteñ, þad selft i þessum Friiheitum, ad þioona vel vorum Gudi, Walldstioorn og Logunum.

Leat Hiarta, Verk og Varer, virda og heidra þær, hveria þu HErra kiorer, Hyrdara Jordu a, Walldstioornar Auga opna þu, so þeir viisir vel skygner, vakandi finnist nu.

Eins virdstu upp ad laata, i allri Freistni hier, oll Eyru Undirsaata, ad verdi glöggheyrder, enn þegar hvers eins Æfi dviin, opna þa Himna Haller, og heim leid i Diird til þijn.

43. Psalmur.

Bæn fyrir Hwsstioornar Stiettiñi.

Ton, Allir Guds Pioongr athugid.

EIliifi Gud sem oss hefur sett, Embættid marga Vega, einkum andlega Yfirvallds Stiett, og hinn verralldlega, Þridia er heilagt Hioonaband, HErra geim þad med sterkri Hand, og annast alla Vega.

Ut af þvi sama uppvex hier, Aukning og Bloomgan hinna, sem verralldlegt og andlegt er, af Krapti Naada þinna, Hioonum Eckium og Meyum med, minn Gud iñgief þu Skiirliifed, Liikama og Saalna sinna.

Meyar adhylljst einann þig, af ollum Hug og Siñi,

Sinni, Eckiurnar hreint þær halldi sig, i heilagri Bænrækniñi, Hiooninn innbyrdis elskist heitt, samt berandi liwst og leidt, og med Dygd Verkinn vinni.

Gief þu Hiooninn i Hegdun sie, heilog Jurt Lijtilætis, og Lilia holl i Hreinliife, hier med Roos Kiærleiks Mætis, og Heilagleikans Ilmsæt Urt, Deining hverfi laangt i burt, upplyst Anda Agiætis.

Hioonabands Dioful hindra þu, Haturlaust giefs þeim Sinni, Kvinnañ sie honum holl og trw, hañs Stod i Velgeingnini, eñ þa Mootlæti adgustar, afli hun honum Huggunar, hugul i Hiwkruninni.

So sem Hioonaband hier um Heim, hreint og fast a ad standa, svo uppkveik þu og efl i þeim, iñbyrdis Bænar Anda, þa uppaafellur Andstreymi, i þeim verki þad Gudrækni, og Dygdir allra Handa.

Fedgin uppali Afkvæmid i sonnum DRottins Otta, læitti þau kannast vel þar vid, vegleg Guds Giof sie þetta, og i Gudrækni uppfræddum, aptur skili þier Bornunum, vid Trw og Tiptun rietta.

Foreldrar sie þeim Fyrirmynd, Froomheita jafnann giæti, hatandi illa Hneixlis Synd, hordum Doom so ei mæti, Borninn eirninn þau elski hreint, akti og virde hæst og leynt, audsveip i Eptirlæti.

Gior þau Ilmsæta Indis Jurt, eilijfrar Paradijsar, læt þau ei vera þad Trie kurt, þu sem i Elldiñ vijsar, helldur ylma i Agiæti, allskyns Dygdum og Gudrækni, stunda hellst hvad þu prijsar.

Laat

Laat þeim ei fotast Foosturlaun, swslega aptur inna, fyrir Upphelldi Ast og Raun, Elsku Forelldra sinna, so i Olucku Afgrunn hier, ecki steypi þau sialfsum sier, ef soddann eck vinna

Hiwunum einninn inngief þu, Aludar Hlijdni rijka; Hwsbændum þooni holl og trw, Hiartans i Einfalldleika, so sem þau vinni sialfum hier, somuleidis Hws Herrarner, elski þig eirninn lijka.

Laattu Heimilis Hoopinn hvern, hier nu um̃ Christinndoominn, verda Heimilis Hws og Born, hveria þu, Dijrdar Lioom nu, eiske kunnir og Englarner, O DRottinn! heyr hvers bidium vier, i JEsu Nafni, Amen.

44. Psalmur.

Bæn fyrir Vanda og Velgiorda Monnum.

Ton, Sælir eru þeir aller nu.

O DRottinn Gud! sem allskonar, rothell'r Gnægtum Blessunar, og æt id aumum biargar, þu sem Velgiorder veitir mier, af Vina munna Hondum hier, bædi miklar og margar, eg bid þig Gud ad annast þa, audga, styrkia og þeirra gaa, og veita Velferd alla, laattu þier þocknast þeirra Verk, þaa leidi sijdann Hond þijn sterk, hiedan til Himna Halla.

Forelldrum giet eg alldrei hier, um̃bunad so sem verdugt er, Uppfræding, Ast og Giædi, þvi bid eg

þig

Þig af Alwod mest, allann Gooda sem lammer best, ad þu anniſt þaug bædi, vertu þeim eilijft Endurgialld, og einka Borgun fyrir mijna Skulld, laat mig og einnin kuña, af ſonu Dæmi Ocrgar þijns, ſijna þeim Welſemd Eſt is mijns, ſtoda akta og uña.

Eg befala þier eirn Wegenn, oll mijn Syſtkyn og Wanda Menn, Heilſu og Hægi þeirra, giefdu þeim eilijft Erfda Fie, og þeir Brædur og Syſtur ſie, JEſu vors hærſta HErra, uñ þu ad hallda eitt med mier, i þijnu Naadar Ryki hier, Naatturu narnum ollum, gief mier hina med Gledi ad ſiaa, ſem Gudminn leiddi Heimi fraa, liſandi i Himna Hollum.

Slijks ærna eg af Alwod eñ, ollum Welgiørda Winum ſenn, ſem mier til Gooda giora, Naatturañ minnir mig aa Þad, mier ſkuli vera ahugad, uñ Welferd Andar þeirra: i þijna Tialldbwd taktu þa, trwfaſti DRottinn Himnum aa, þu ſem Þvi heitid hefur, ad laata ei Olaunadann, einn Watns Bikar ſem nockur Mañ, þeim hinum þyrſta giefur.

Hvad mikid framar muntu þa, margfallda Umbun hinum tiaa, ſem af Orlætis Hendi, allskonar laata leida af ſier, Lijnkind og ſtoerar Welgiørder, þeim ſem eru þurfandi: O DRottinn! laattu ſierhvort Sinn, ſijfelldann Naadar Straumiñ þinn, foſsa yfir þa alla, ſem ad Welſemda Reñſlu rieit, vyſlega hafa laatid ſlett, yfir mióg marga falla.

Spretti þeim ætijd upp hiaa þier, allshaattar Giædſku Straumarner, er til annara Mañña, laa-

ta wtflioota laungt og vijdt, Læki allmarga opt og tijðt, velvilitra Velgiordanna, alla sem Audi Ospart sar, æfinleg Giædi, lattu þaa, i adra Hond inntaka, vertu þeim eilijf Andar Hlijf, er giarnañ sedia hwngrad Lijf, og lata ei uppaa saka.

Lattu þeim nuskiñ mælast inn, Myskunar Verka Avoxtinn, þo ad hitt þverra meigi, er þeir af t ka Olmusur, Audur sa er vijst stundlegur, eñ Ofallvalltur eigi, þeim sem ad giefa, gief þeim þu, Giædi himnesk og stundleg nu, alls hins Gooda Giafari. Þier sie Lof, Dijrd og Þackargiord, þu sem skapadir Himin og Jord, hvor ad uñ Eilijfd vari.

45. Psalmur.

Bæn fyrir vorum Ovinum og Offooknar Monnum.

Med sama Ton.

O HErra JEsu Himnum aa! sem hefur sett oss Regluþa, ad elska Ovini vora, Offooknar Monnum einneigiñ, og þeim oss hata nockurt Siñ, ollum þessum gott giora; eg Oska þeim og œrna Goods, og bid sakir þijns Nadar Bloods, uñ Hræring Heilags Anda, ad Kvittun mijn og Bæniñ best, ad bidia þeim Saalar Heilla mest, mætti Hiarta hreint standa.

Hvestu ecki þitt Hefnda Sverd, hardlega mooti þeirri Giord, smyr þeirra Hofud helldur, Nadar Velgiorda Vidsmiore, vel so ad i þeim wtslock-

ne, Hiartnaña Heiptar Elldur, ad hañ ei blaasist upp so ad, eilift Kvala Baal verdi þad, gief þeim þess Giætur hafa, ad þeirra Lijf i aña der, eñ sem Skuggi sa buntu fer, Reikur, Gustur og Gufa.

Og ad þeir gæti ad því vijst, Ogudlegt Hatur soonur sijst, daudlegu Hreysi hafa, eda ad Satar Ovin siñ, i veikt Herbergi taka iñ, sem er allt Holld æn Efa, hvers eins argasti Ovinur, er siaalfs hañs sorni Fiandskapur; sem Saal myrdir og meidir, ørsneidandi so aumann Mann, ollu Goodu sem verda kann, i eilijst Baal innleidir.

Laat þaa sijta sem optast inn, i Giædsku Naadar Speigil þinn, so þar af þeckia kuñi, hvad hættilegur Hlutur sie, Heipt og Osvijfleg Langrækne, og aflaati Illsku siñni, O Drottinn Gud! mier unn og kienn, ad hafa Frid vid alla Meñ, og suw Ovinum mijnum, til Samlyndis og Einingar, so alls Goods verdi Samarfar, med blessudum Bornum þijnum.

Laat oss ecki i Heimi hier, hafa innbyrdis Vansætter; sem æ Hædum Himnanna, Væntum oss somu Sambwdar, sama Drottni þioonandi þar, hvad oss skal Hatur banna, eiñ Lijkami nu erum vier, undir þvi Hofd Gud sem er, af því Einingar Bandi, i somu Skijrn og somu Trw, sami Andi oss stioorni nu, Samhuga sama Andi.

Eg bid þig Drottinn allsherjar, Offsoknar Monnum Christinnar, umvend ei ei nn einu sinni, þeirra Bloodgyrugt Aform allt, Ovijt gior þu og

apturhallt, kienn þeim riettann Veg vijkia, Sannleiks Lioomi og Liooſid biart, lyſi þeim ſo i Augu ſkarpt, ad þau vel opnaſt kunni, ſo i þeim ſtilliſt Illſka ſu, aflœtandi um ſijdir nu, Ædi og Offſookn ſiñi.

Syndu þeim ſiælfur ſanna Raun, ad ſoddann ſtodar þa ecke Baun, Ogagn ſtoort er þeim þetta, Broddunum ef þeir Bakſpirnaſt, brædlega munu fordiarfaſt, og vr þeim alldrei rietta, Ulfa-Grimd er þeim allra ſijſt, eptir ad breita, þar þeir viſt, vita þad viſſulega, ad Jeſu Blood þad wthellt er, yfir oſs alla Chriſtna hier, Oſpart þo alla Vega.

Þvi munu þeir ſo þyrſtir þa, þeſſu ſaklauſa Bloodi nœ, og þvi unnum wthella, fyrir hvert ædur wthellt var, Edla Blood JEſu Guds Sonar, þad vita þeir þo giorla. O DRottinn! ſnu þeim aumum Lyd, æ rietta Leid, ſo Nædar Tijd, meigi þeim farſæl falla, ad Avoxt ſinnar Idrunar, odliſt þeir nu og ſijdann þar, hiœ þier um Eilijfd alla.

46. Pſalmur.

Bæn fyrir Mootgœngs Moñum.

Ton, O JEſu! Ond mijn leitar.

HErra i Heidri ſoñum, Heillinn vor Lijf og Trauſt, ſem ollum Mootgœngs Moñum, Myſkuñar œrna baudſt, eg bid þig, þreytta og þiœda, þu vilier ſtyrkia meſt, hugga hreſſa og nœda, hiwkrandi eirna beſt.

Himneſkum Krapti klœrum, klæd þa og vinn

peim

þeim Boot, er Pijlum Satans sarum, svitnandi stijma moot, O! þu allra sterkasti, Andskotans Sigrariñ, Diofuls illu Atkasti, afvendi Sigur þinn.

Laat ei Satan þa svijkia, svali þeim Naad þijn nij, hverra Bein þornud þykia, Þiæninga Elldi i, reystu þa fliott sem falla, Færi og Slisum ver, Lijkamans Anaud alla, andlega Lækning giør.

Kieñ þeim þad siaa og saña, Soott og Krankdæmi Mañs, sie Fylgiari Syndaña, sem og Bodi Daudans, gief þu þeim Þolinmædi, þar med og sterka Trw, Lijkams og Anda bædi, einka Læknir ertu.

Laattu þa faa og finna, fyrra Krapt Heilsuñar, þo so framt þad kañ viña, Þienlegheit Velferdar, styrk þu þungadar Kviñur, þiaadar i Sorg og Sut, þu eirn þad orka viñur, ad leida Fooſtrid wt.

O JEsu! jafnañ vertu, Joodsiwkum Kvinnum nær, og hyrri Hiukrun snertu, Hondiñ þijn leysi þær, so ad ofþiaaiſt eigi, i Eymd og Hormung sijn, ad fiølga Mañkyn meigi, milldur Gud þad er þijn.

Fæd þu Fodurleysingia, foostrandi Borninn señ, og þa sem Eymdir þvijnga, adstodarlausa Meñ, O Fodurlausra Fadir! Forsvar Ecknaña best, gief þeir verdi verndadir, Verolld sem mijar mest.

Aumka þu Eckiur allar, Anaud þeirra er saar, opt þeim af Augum falla, aa baadar Kiñar Taar, gief ad þaug gaanga kuñi, i giegnum Skijeñ midt, og med Frelsi framreñi, fyrir Haasæti þitt.

Þaa sem i Siaafar Voda, sialfañ þig hroopa

ai, edur rata Brim-Boda, bænheyr þu Drottinn.
Þa, Fauingudum Frelsi veittu, Faraudum lykna
þu, so þeir Þackleti riettu, þijna Naad prijsi nu.

Laat þau stoduga standa, sterkur Drottinn i þier, sem Offsookn allra Handa, i rata fakl uset, so ad þeir Sigri naai, sidan um eilijf Ar, Coronu ferska faai, fyrir þijn Pijslar Saar.

Dllum sem Eymdir pijna, inngief þu Polgiæde, so þeir eign-ist Saal sijna, sannri Guodrækni, og epterfylgi hellst honum, hier nu i Krossi urde, sem ad þa svipti Mannum, og saalfur doo a Kross-Trie.

Og nu enn umm fram þetta, allra hellst sel eg þier, i Hond og Hiwkun rietta, Hiartans Elsku Fader, þa sem hijma hardkrepter, Hel-Porta vid Dyrnar, mot i milli tapt tepuir, Tijmans og Eilyfdar.

Þa sem i Strijdi standa, stimandi vid Daudann, giefdu þeim Afl og Anda, Dom ad sigra þann, Daudans sann Sigrari, siertu þeim Adstod bein, so þeim ei fyrirfari Freistingar Bolgia nein.

Hilldr med Frid far, i Fodurland heim til þijn, O Gud allra Skapari! ollum oss Myskun syn; eilijfur allsvalldandi, eirn og þreñur ert þu, Æra og Lof þitt standi, æfinlega og nu.

* * *
* *

Ydrunar Saung-Vijsa

Ton, Jesus Christur er vor Heelsari.

Lykn-

Ljknarfullur Gud og Goodur, Giædſkurijkur og Polinnmoodur, ſkrijd eg til þijn þitt Skiepnu Barn, Skáparinn allrar Naadar giarn.

Ad Footum þijnum fer eg ad krwpa, flatur vil eg þar nidur driwpa, af þvi eg hefi ꝏdur ſpurt, eingvann þar kominn, þu rækir ꝏ burt.

Sia þu Barn þitt ſaarlega grætur, ſier helldur vid þijnar Fætur, Augunum mæni eg uppꝏ þig, O Gud! kiendu i Briooſti um̃ mig.

Vidurkienni eg Misgiord mijna, mogulegt er þo ei ad ſyna, Synda Andſtygd og Svijvirding, ſem eg er hladinn alltum̃ kring.

Syndugri Skiepnu Sooluundir, ſañlega ecki finna mundir, ſo ſem er fleckud Saalin̄ mijn, ſamt flyeg þo ꝏ Naadir þijn.

Seddann Hiartans Kvøl mig kremur, kviid andi Briooſt ſier nidur lemur, um̃ Naad bidiandi nu i Dag, Neyd ꝏdur kiemur og Reidenar Slag.

Hegna mier ef villdir veykum, Vondum eptir Maklegleikum, ſtædiſt eg ei þann ſtrꝏnga Doom, ſtodvi Reidina Naadinn froom.

Biwgt og ſkielkad Briooſt og Sinni, beygi eg fyrir Majeſtat þiñi, ſo ſem eiñ Lijfſlaus Saka-Mañ, ſiofalldlega til Dauda vann.

Allt gott giordi eg af mier ad briota, Oiucku hveria verd eg þvi hliota, eins i þeſſum og ødrum̃ Heim, ofbijdur mier vid Pijſlum þeim.

Nu er mitt Hiarta, hꝏtt þo kveini, hardara ødrum Marmaraſteini, myki þad JEſu bleſſad Blod-

od, so braðni bad ei i Vijtis Glood.

Mætti ad sonny molast i Parta, mitt Stæls Sinni og Steindaudt Hiärta, nær þeynki eg um miijn Saalar Saar, syta ætti eg heitt med bloodug Taar.

Væg þeim auma Veslings Ormi, sem veykari er en Rik fyrir Stormi, þu sem ert Drottin sialfsur sei, Saal, Holld deyda og lijfga mæ.

Skyl mier undir Skugga þijnum, Skom so eingin verdi mijnum, Ovinana og gledie Gied, gieti þeir mijna Hekfor fied.

Veit ad eingin Veim nie Sneipa, nie Veralldar Spott mier kunni ad steipa, legg æ sialfur þitt Lyknar Hrijs, langtum helldur bad fyrir mig kys.

Eg vil i þijnar Hendur helldur, enn Heimsins Manna verda felldur, med þeim eingin Medaumkan er, enn Myskun og Naad nu noog hiaa þier.

Soddann Hugaun Saal mijn hefur, Syndirnar þu fyrirgiefur, afnam þu bær sem annad Sky, æ hvern Morgun er Naad þyn nij.

Laat nuer eck: Oinckri alla, æ Ellidogum hier til falla, sem i Æsku i safnad hef, Synd mijna Gud mier fyrirgief.

Laat ekki þijna Reidtriett i, rijkur af Naad i Koll mier detta, ei verdur mier sw Byrdi bær, biarga mier aumum Fadir kiær.

Sialfur veit bad Sonur þin goodi, hvad særtt er ad mæta Reidinnar Floodi, þ h[illegible] Pijst ie Barkibrann, bloodugur þegar Sveitinn rann.

Fyrir

Fyrir þañ beyska bloođuga Sveita, Biorg virđstu mier og Vægđ ađ veita, þu fyrirdæmdir siaulfs þijns Son, jökuđum hlijf þoi mier hañs Þioon.

Mig skal i DRottins Vijgi veria, þa vill þijn Reiđi ai mig heria, eg veit mig sakar alldrei þar, annađ er ecki neitt Forsvar.

J Biargskoru Naađar nija, nu vil eg undann Reiđi flya, það er þitt JEsu Sijđu-Saar, Saal mijn þar orugg inni stær.

Þar er sæta Saalar Fæđa, og sw Lækning sem mig maa græđa, þar er lifandi Lijfsins Skiool, Lofsæl Gleđi og Naađar Bool.

Þar er sw lifandi Lijfsins Kellda, sem laugar mijna Saalu hrellda, i þañ sæta Svolunar Bruñ, Saalar minnar nu þyrster Munn.

Hiortun, Guđ, þu hrellđra gleđur, Hwngrađa ollum Giæđum seđur, læknar þu hvern sem Lemstur ber, lijka styrkir þann veikur er.

Ađ sonnu kanntu auđga snauđa, Dreigana, og reysa af Dauđa, voksva kanntu eitt visnađ Korn, verkar þu Odauđleikann vorn.

Magt og Naađ þijna hver kann herma, Huga minn virđist seđia og verma, lijka auđga og lækna oll Mein, lijfga og styrkia Holld og Bein.

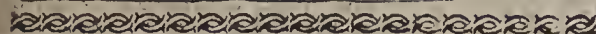
Það skal vera þier eilijf Æra, Englar og Menn sem kunni ađ færa, ađ þu bænheyrir aumann mig, af innstri Root eg kalla aa þig.

Þu sem lofar Lyknađ veita, laungu aađur enn Menn þijn leita, bænheyrir oss fyrr eñ vonum vier-

værdu nu JEsus aumum mier.

Væg þu mier aumum Veſælingi, æ Verallds-arinnar ſijdarſta Þijngi, wtſkwfa þu mier ecki þaa, i eilijfann Elld og Kvala Þraa.

Leid mig inn i Lioos med Sooma, laat mig þangad um ſijdir koma, þar ſem er daaſom Dijrdiñ þijn, O Rottinn þu ſem lioomar og ſkijn. AMEN.

Morgun Pſalmar og Kvelld-Pſalmar, orktir wt af Bæna Book D. Ioſuæ Stegmans.

Suñudags Morgun Pſalmur.

Ton, Allra vor JEſu Endurlauſn.

GUdi ſie Lof ad Nootinn diñ nu endud er, eñ goodur Dagur giefinn mier.

Allra Dagaña annara hañ Upphafer, af Sool-unni þvi ſitt Nafn ber.

A þennann Dag var fyrſta Liooſid funderad, Lioſsins Fodur ſie Lof fyrir þad.

O Liooſsins Fadir! hvorninn kann eg þacka þier, anægiannlega eins og ber.

Eg ſat i dimum Daudans Dal, eñ O Rottinn þu, i Lijfsins Lioos mig leiddir nu.

Myrkrañna Snoru verid hefi eg vafinn hart, eñ nu ſæ lijta Liooſid biart.

Upp=

Upprunninn er nu Elsku Sool þijn yfir mier, O Gud: minn Gud þad þacka eg þier.
O Fad.r Liooss! og Brunnur sannur Byrtunnar, sem Fognud allann finderar.
Kom þu nu i mitt Hiartans Hws, eg hroopa a þig, Lijf þitt gledie og lijfgi mig.
An þijn er Liioosid ecki neitt, og eckert Lijf, einginn Fegurd nie Andar Hlijf.
Begærsa þu mig Lijfinu og Liooss med, endurnær so og gled mitt Gied.
O goodi HErra! Grynd mijns Hiarta, gief mier nu, minn Sool, mitt Lioos og Lijfert þu.
Siaa mig i Dag, miñ sæti Gud, i sannri Naad, aññastu lijka allt mitt Raad.
Upp renn þu i og yfir mier, a alla Hlid, med logandi Elsku, lifandi Gud.
Trw mijna lattu Lijfsins Geyslum liooma snart, eins og Meyñs Andlit biart.
Gief þu i Dag mijn Gudrækni so glooi hrein, Zeraphims Klædi skiært sem Kein.
Gief þu ad fagurt logi Trwar Lampinn minn, og heitur Altar Elldurinn.
Lattu og alldrei u dirgaanga i hiaa mier, þitt Naadar Lioos sem eilijlijft er.
O Andinn sæti! Altar Elldur eg bid þig, upp liooma þu nu i Dag mig.
Hættu Myrkri þu hrind i burt wr Hiarta mier, enn Trwar Lioosid tent fra hier.
Reis þu mig upp wr Raanglætesins Reckiu nu,

og Verkum Myrkra varna þu.

O þu Drottinn! minn Ástar Kropta Elldur hlijr, verm mitt Hiarta og vel þvi stijr.

Lijfgadu það og leid mig so wr Heimi hier, inn i það Lioos sem eilijft er.

Þar sem Dagurinn alldrei framar endast mæ, og ecki Soolinn undir gæ.

Þar er sonn Gledi, Lijfid, Lioos, og Lioomi klær, Dyrd og Sæla um eilijf Ár.

Eg mun þa skyna eins og Sool, og Englarner, eilijfur Gud það gief þu mier.

Sunnudags Kvolld Psalmur.

Med sama Lag.

Nw þu nu aptur enn til Hvijldar Ondinn mijn, Noott er kominn enn Dagur dvijn.

Sæti DRottinn þier syngur Lofgiord Sælinn mijn, dimm verdi alldrei Dijrdinn þijn.

Guddooms Hondinn þijn hefur mier nu hlijft i Dag, og lated ganga allt i Hag.

Seted hef eg i Skugga þijnum Skialldborg mijn, og geinged framm i Geymslu þijn.

Vel hefur þu mig leidt i Dag, minn Lijfsens Mwr, og stioornad Hættu allri wr.

Margt hefi eg þo misbroted æ mooti þier, enn samt hefur þu gott giort mier.

J Olucku nni yfirgafstu alldrei mig, i Freistingunum fann eg þig.

Hiævistinn þijn var Hiukrun mijn i hverri Neyd,

og

og Mættur minn þa Megn Þrot leid.

O þu Giædska! þu edla Nææd, þu Elskañ blijd, eilijft Lof sie þier allann Tijd.

Pad i Dag hef eg Nædar þinnar notid ad, m͡ᵍ er hefur eckert Mein grandad.

Einginn Plaaga og Pijlurflug nie Pwkans Slægd, hefur mig ræntann Hugar Hægd.

Þu hefur verid Skyla Skiool og Skiolldur miñ, Skuggi og Tiallðbwd sierhvert Sinn.

Þvi hefur einginn Olucka mier unnid Tioon, og ecki Satan Olmast Lioon.

Samt hef eg þo svijvirdilega saurgad mig, og i margann Maata moodgad þig.

O Hiartans Fadir! sia þijns Sonar særa Pijn, og fyrirgief mier Glæpi mijn.

A hanns Hlijdni og Heilagleika horfdu nu, Ohlijdni mijna aumka þu.

Medtak þu O Drottiñ mijna Bæn og Muñ Offrid, riett sem ilmandi Reykelsid.

Eg flijd og kvaka uppaa Astar Armann þinn, fadma mig ad þier Fadir minn.

Þrycktu mier hyrt aa Hiarta þitt til Hiwkrunar, so eg med Fridi sofni þar.

Fadma þu mig med hyrum Astar Ormum þijn, eins og Brwdgumi Brwdi sijn.

Skreidist eg undir Skiool Væng þinn, þvi skijl þu mier, sem Turtildwfann su einfolld er.

O þu Saalnanna visti og trwi Verndariñ! goodi Guds Barna Geymarinn.

Siæt

Set þu mijn vel og grandvarlega nu i Nott, umkryngi mig þijn Engla Guott.

Ahyggiu mijna alla legg eg uppa þig, ummwri nu þijn Myskun mig.

Lat þu mig hafa hægann Svefn og Hvijld i þier, Augu þijn vaki yfir mier.

Bevara O Drottinn Bæinn, Kvinnu, Born og Hiw, Fariog Grand fra oss snw.

Unn oss ad sofa vel og vært i Vingan þijn, og Elsku þinni sem alldrei dvijn.

Innleid oss sijdann i þa Dyrd sem eilijf er, og Andstreymi fram ær alldrei skier.

So vor Augu þig sioi þar þu Soolinn klaar, lofandi þig um eilijf Ar.

Manadags Morgun Psalmur.

Ton, Hallt oss Gud vid þitt hreina Ord.

UPP upp mijn Saal og vakna vid, vakni Lofgiord og Packlætid, hier mu nu þañ Dag hollann sia, Himna Festingainn giord var a.

Skapari Hunins, skylldugt er, ad skijni þitt Lof i Hiarta mier, og vel framgangi Vegsemd þijn, af Vorum, Twngu og Munni mijn.

Ad þijn Speki so eilif riett, allt hefur knappt i Skordur sett, at Dagenn vinna Madur ma, enn mirkre Nott ad hvijlast a.

Mañsens Kraptur þo mæddur sie, ma vel hressast af Hvijlldenne, riett nu i Nott þad reint hef.

eg, rised upp heill og gladur mieg.

Lof sie Gude, hvers Myskun mæt, Morgun hvern er mier fersk og sæt, Einglanna Vackta alldrei kann, wtskijra slykt nie nockur Mann.

Pu hefur giært mijn nu i Nætt, Naad þijn vardveitt minn Andardrætt, Ellska þijn leingde Lijfed mitt, lifad ie ætijd Nafned þitt.

J Moodur Kiölltu miwkre þu, mig hefur geimt og huled nu, Olucka gat þvi ecke nein, unned mier Skada Fall nie Mein.

Aund min peijsar þvi Almætt þinn, einninn lofar þig Munnur minn, Hiartad mitt lijka þackar þier, þessar og adrar Velgiörder.

Tak mig nu ad þier enn i Dag, og geym þu mijn med sama Slag, af þvi mig langar epter þier, adhwkrun bestu veit þu mier.

O Drottenn! lat mig ærla þa, Ast og Naad þijna finna og faa, einka Traust mitt er allt i þier, alldrei kantu þvi bregdast mier.

Lijkama minn og siwka Saal, Sinne, Hyxan, Vit, Verk og Maal, Lijf, Blood, Kraptar, og allt annad, ætijd verde þier befalad.

Astvine mijna annast þu, Eckta Kvinnu sem Born og Hiw, Heimeli mitt og hvad þad er, hefur þu Drottenn lanad mier.

Blessa þu Bw og Braudid vort, blessa vor Verk og Aform hvert, Eign vor Idia og Embætte, allt þetta i þier blessad sie.

Latt mier enn gaanga allt i Hag, enda gudlega þenn=

þennann Dag, þar med stunda hvad þocknast þier, þiena sam-christnum riett sem ber.

Leat mig eckert vondt adhafast, illa Hugsan nie Skömm og Last, eda tala hvad Oriettætt, Ogudlegheitum forda mier.

Leat mig wtbreida Lofid þitt, liika stunda Embætti mitt, fyrir þijns Sonar blessad Blood, Bænheyri mig þijn Milldinn good.

Maanadags Kvølld Psalmur.

Med sama Lag.

O! Þu Almanna Elskarinn, Eilijfi Gud og Fadir minn, Heilsu, Lijf, Laan og hollann Hag, hefur þu veitt mier enn i Dag.

Opna þu DRottinn Munninn minn, Mailid, Vit, Hiarta, Skilninginn, aahrær þu Twngu talid mitt, til ad vijdfrægia Nafnid þitt.

O! hvad stoor Mæda Symd og Kijf, Onaadar jafnann Mannsins Lijf, alldrei hefdi eg þad afborid, utann fyrir þitt blessad Lid.

Þu varst minn Kraptur, Stod og Stioorn, stadist gat eg þvi Mootgaang hvørn, þvi fæ eg þier nu Packir giort, þu Gud sem allra hærstur ert.

Huggun, Lækning og Hlijfdinn mijn, Hiaalp og Athvarf i Neyd og Pijn, hefur verid mier, Herra þu, hvørn Tijd og i Dag lyka nu.

Hendi þinni sem Heilog er, halldeð hefur þu yfir mier, Lijf mitt wr Heliu leystir hast, lietst ei Saal

mijna

mijna fortapast.

Satan, Helvijti, Synd og Deyd, sookt hafa mig a alla Leid, Og so enn fleiri Ovmer, ennu þo eingann Skada mier.

Elskfe Gud! Þvi olle mest, Almætte þitt og Raid-eñ best, þier sie Lof Dijrd og Packargiord, þinn Prijs utbreidi Himin og Jord.

Og sem Daginn endast nu, eins bid eg, Drottinn! giorir þu, Endinga a mijnum Syndum senn, sem eg hefe drigt i Dag enn.

Eg hefi verid þeirra Þion, ſem hafa giordt mier Andar Tion, og Höggorms Eytur ordid mier, Anstygd er eg fyrir þier.

O Fadir! Fadir, Fadir kiær, fyrirgef þu mier allar þær, Verdskulldan Christi vigta þu, og vert mier ecki strangur nu.

Blessadir JEsu Blood-Straumar, bætt hafa nog fyrir Syndirnar, fyrir Dijrd-þijna Drottinn, Þvi, driif þær i burt sem annad Skij.

Lijsi mier nu þijn Nad i Noott, nærsta tekur ad kvellda skiott, Myrkranna Makt og Valldi ver, vertu skiært Lioos i Hiarta mier.

Skilningar Vit þo hvijlist hier, Hugskotid vaki samt i þier, lattu mig sofa sætt i Noott, sijdañ med Gledi vakna skiott.

Ond og Lijkama, Eign og Aud, eg befala þier Drottinn Gud, geym mijn vid ollum Ovinum, illum Dauda og Freistingum.

Heyrdu nu Fader hvors eg bad, heyr þu nu Jes-

us eininn þad, heilagi Andi Huggarinn, heyr þu nu lyka Kveinstaf minn.

Ofk mijna Drottinn allijt þu, øllum Sorgum i Gledi snw, unn mier þig prijsa Herra hær, og herma þitt Lof um eilijf Ar, Amen.

Pridiadags Morgun Psalmur.

Ton, Fader vor sem a Himnum ert.

O Gud! mijn Hroosun Æsinnlig, i Nott sem hefur vardveitt mig, Saal mijn er skylld ad þacka þier, og þig ad prijsa sem verdugt er, einkum nu þennann Pridiadag, þar þu hefur minn blessad Hag.

O! hvad stoor Naad og Elsku Gnoott, eg lá i Daudans Skugga i Nott, enn þu hefur mig þadann leidt, þessa fagra Dags Byrtu veitt, Dijrd og Heidur þier Drottinn ber, Dijrd og Heidur eg segie þier.

Umkrijngt hafa mig Andleg Lioon, i Nott sem Daniel þinn Þioon, eingann Skada þo unnu mier, Æ hvad stoor Dásemd þetta er! þu athugadir allt mitt Naad, af þvi mikla eg þijna Naad.

Þu annadist mig allt um krijng, eins og þinn Handar Signets Hrijng, og Augna Stein sem allt umsier, eda Gull-Diásn a Halsi þier. O! mijn fasta Borg Elskuleg, Ast og Trygd þinni hroosa eg.

Þu lietst ei Satan svelgia mig, so sem Hvalur took Joon i sig, Elldlegum Dreka afstijrder, ecki brende hann Bæ fyrir mier, Hoggormsins mardir Hausf=

Hausinn þú, hann gat mig ecki Eytrad nu.

Ovina minna Umsaat hvort, eins hefur þu til Skam̃ar giordt, Saal mijn lætur þvi alldrei af, ad syngia þijnu Nafni Lof, Blessad sie þad um̃ eilijf Ar, allra milldasti Fadir klaar.

Nu kem eg til þijn aptur enn, at þessum Morgni Eining hreun, sijn þu mier enn nu aumum Naad, ad þier tak mig og allt mitt Raad, lattu Giædskunar Geislann þinn, gledia og lijfga Andann minn.

Snu þu nu ad mier Augum þijn, enn þo hroopleg sie Brotinn mijn, hyrg þu ei aptur Eyra þitt; Obacklæti þo stoort sie mitt, Myskunar Ydur opna mier, opt þo eg hafi mootþægt þier.

Eig þu i Dag ad ollu mig, med Ønd og Saal þess bid eg þig, einninn mitt Lijf og Lykamañ, lat þier vera befaladann, hier med og lijka allt annad, er mier tilheyrir, geym þu þad.

Handverki mijnu haga riett, Heill og Blessangef minni Stiett, um̃gyrd þu mig a alla Hlid, einkum þegar eg mest þarf vid, Olucku allri af mier stijr, ertu mijn Borg og Verndinn dijr.

Heyr þinna Barna Bæn i Dag, blessa þu hvors eins Vinnulag, faafroodum kieñ og vijsa Veg, verka og orsa Hiortunn treg, Voladra Huggun vertu einn, Vesolum ecki Hiaalparseinn.

Þeim Fodurlausu, Fader trwr, Foostri Eckna og Verndar Mwr, alla þurfandi andgagior, auktu og simkum Heilsu Kior, unn Christnum ollum aasamt mier, Æ sinnlegt Lof ad syngia þier.

Pridiadags Kvelld Psalmur.

Med sama Ton.

O! hvad mikil er Myskun sw, minn Gud i Dag mier veittir þu, Lijf og Upphelldi lientir mier, Lijkams Heilsu og øll good Kior, Andlit:d þitt so sa til mijn, sem til Nadar Stools Cherubin.

Hefdir þu ecki annast mig, ana matti eg Daudans Stig, þar sem Lijkamenn aumur er, eingva hafande Saal i sier, er þad hid sama Aundenn su, sem Ande þinn ecke stioornar nu.

Umhyggia Dagsens er nu snart, a burt lidenn sem Skyed biart, Anstreymed lijka allt i Grunn, er burt horfed sem Poka þunn; O hvad þitt Tillit og Asiar, er full med Nad og Elsku har!

Eg veit Jonatan einginn mar, Elskulegar sinn David siar, eininn Asverus Esther sijn, einginn Joseph sinn Beniamin, enn þu hefur mig allitid, elskad blessad og hialpad vid.

O! hvad er Heilla Hondinn þijn, hefur ei Skamt a Gausum sijn, eingann Enda a Utlatum, eckert Takmark a Velgiordum, hun gefur Heilsu, Heill og Frid, Hræring, Lucku, Blessun og Lid.

Hun er Kennimanns Hondinn riett, hvor mig blessar og alla Stiett, hun er Brwdguma Hondinn sw, hvor mig fadmar i Ast og Trw, hun kienn ir, ledir, lijsir mier, lijfgar, stioornar og vardveiter.

Minn Hofmeistari og Hyrdir trwr, Herra mijns

Lijfs

Lijfs og Verndar-Mwr, þu riett forsookti Naudsgiafinn, rijkur af Raad og Fadir minn, allskyns Blessan mig uppfyller, Umhyggiu barst i Dag fyrir mier.

Lat mig i Noott nu Reydstaddann, Naud þiñi einnig innlæstann, yfir mier sialfum vak þu vel, sem verndar og geymir Israel, settu mier opid Eyra þitt, alla Hlid verdur mier þa fridt.

Augu þijn vaki yfir mier, Augu mijn nu þo sofi hier Augum Astar mig Allijt þu, Augum Nadar mig fadma nu, Augum Mysknnar gled mitt Gied, Gud Fader Son og Ande med.

Þijn Arnar Augu allt uñi sia, Augu Dwsuñar grantad ga, lijttu þvi hijrt og miwkt til mijn, sem Moodir liwf til Barna sijn, og sem Brwdgumans Astar-Þel, ælijtur sijna Brwdi vel.

Vinlegum Augum vijk til mijn, sem veikst til Peturs i Falli sijn, Elskuñar Augum ad mier snw, eins og Mariu giordir þu, Myskunar Augum a mig sia, eins og Ræningiann Krossi a.

Ei heyrir Aarons Eyra allt, ei skilur Samuel giörvallt, enn þu sem annast Israel, allt heyrir þu og skilur vel, heyr þu þvi Ord og Avarp mitt, eins og hijr Fadir Barnid sitt.

Þu allra Hialp og Giædsku Gnoott, giættu mijn vel uñi þessa Noott, so Oluckañ og Andskoteñ ecke skade mig Þræleñ þinn, eg ahange þier einsomlum, eins og Nautilus Klettunum.

Vid þig stidur sig Saal mijn veik, so sem Fijlliñ vid

vid sterka Eyk, eg legg mig uppaa Almaatt þinn, eins og þa Hiørtur Sundlwinn, leggur sijn Horn aa hvorn einn þann, er honum meiri vera kann.

Vertu mijn Hella Hjaalpsamlig, hvar uppaa eg forlaati mig, vertu mijn Eyk sem allsterk er, ad hverri eg megi halla mier, og minn Bak-Styrkur betsti saa, sem bilar alldrei þa liggur aa.

Hvert eg sef, vaki, sit edur ligg, siaa þu til mijn og ad mier hygg, O DRottinn! hiaalpa aumum mier, af þinni Naad sem miøg stoor er, signi mig nu þijn Blessan blijd, bædi i Nott og allann Tijd.

Midvikudags Morgun Psalmur.

Ton, Giædsku Guds vier prijsum.

LOf sie þier Lijfsins Herra, Lioos Dagsins sie egenn, alldrei kann þijn Naad þverra, þvi hun er stoor vid Menn, Saal mijn þad sannar nu, eg lægi Lima hraadur, Lijf mitt slitid sem Þraadur, hefdir ei hiaalpad þu.

Sem Holophernes Helstunginn, hefdi eg ordid þa, og sem Nabal Syndslungiun, sockid i Dauds ans G(?)aa, eda myrdt Mordingiar, Heilsu og Hesillum sviptur, hiedann i burtu kipptur, braatt sem Kong Balthazar.

Enn þu minn Herra hefur, hier fraa bevarad mig, Andskotinn argur Refur, Utbrynnat hefdi sig, ad vinna mier margskyns Mein, Naad þijn þvi ollu eyddi, og mig heilann framleiddi, hun er ei Hiaalp-

ar sein.

O! hvad stoor er þiin Milldi, O! hvad stoor er þijn Naad, sem mig so vernda villdi, vel blessandi mitt Raad, O! hvad stoor er þin Trygd, eg þier ei fullt Lof eg þier segie, ad i Noott hef eg eigi, rataö Meiin, Hel nie Hrygd.

Myrkranna illur Andi, ei hefur grandad mier, Nætur Hrafn forni Fiandi, flogiinn a burtu er, Flug-Drekinn fann ei mig, forgefins þeir Net þondu, þeir forgefins Ør sendu, þeir mæddu sialfa sig.

So sem nu hveriu Horni, Heimsins Lioos runnid er, ny Naad med nyum Morgni, nu bid eg renni mier, nijtt Lioos, ny Hialp, nijtt Lijf, O! mitt Athvarf og Hæli, O! minn trwr Hyrdir sæli, vertu mijn Vernd og Hlijf.

Eg fel þier minn Gud mæti, mitt Lijf sem forstutt er, og Lijkamann Sælarsæti, so Brothættann sem Gler, Embætti ordugt med, Utgang, Eign, Efni Byrgda, Umferdar Reysu styrda, og hvad hefur mier lied.

Lengdu mitt Lijf til Bata, lækna þu Brestinn minn, lattu mig Lucku rata, linandi Mootgangsinn, veit mier hijrt Vidmoot þitt, eg hroopa Syndamoodur, aumka mig DRottinn goodur, sem Fadir Fooftur sitt.

Midt i Ørbyrgdum ollum, er eg forrijkur þa, frij vid Freistni og Follum, forganga alldrei maa, eg hefi allt þa noog, i Hryggdum Hiarta glad-

gladur, i Hættunni forvaradur, med allskyns Ankar-Ploog.

Eg mä þo' annuar' jeita, O! Gud og Fadir minn, ad eg er allann Märta, ordinn Tryggrofi þinn, opt þig til Reidi reitt, eg medgeng Illgiord mijna, eg legg mig a Naud þijna, mier er nu mitt Brot leidt.

Ef þu mig aunnarn hrekür, Augliti þijnu fra, hvar kann eg Synda-sekur, siaʼ mier gott Hæli þa? Ef þu wtskwfar mier, hver bætir þa Hrygd mijna, hver kann þa Myskun sijna? Eg veit sa einginn er.

Lijttu þvi Fadir Freidar, fyrer a Soninn þinn, auduen enn Augum midar, allskyns Stoorglæp minn; læt mig hanns nioota nu, unn mier vid hanns Hwsh hara, halld mig sem Dag aunara, nægir mier Naadinn sv.

O minn Gud! eg er veikur, O minn Gud! lækna mig, Lijf mitt ijdur sem Reikur, laung ar mig ad sia þig, þvo mig, eg Ohreinn er, græd þu mijn Synda-Saarin, so eg unreilijf Armin, sætast Lof syngi þier.

Latt mitt Sinni sijst þvijnga, Sundla Drambsemmnar, nie Vatns-Soott Vellyst nga, og Vonda Mein Agyrnear, Reidt Fijsn ar mier hr nd, Sorg og Saular Kvöl mijna, sikra og lat þu dvijna, eg er þijn avni Barnkynd:

Gef mier Hugaun vid Hormum, i Hungrenu Parfar-Braud, Styrk i Astrijdum ormum, enn Lijf i Daudans Naud, og gagnlegt allt annad, Hyrdsla þijn hvergi tæmist, Hondinn þijn alldrei

flæmist, allt kann hun verka þad.

Af Fesiood huldum hefur, hun jafnann audgad mig, allt gott hun ollum giefur, af þvi priisum vier þig, og þockum þijna Trygd, hiaalp oss fyrir Hertans Pijnu, ad hroosa Orlæti þijnu, hier og i Himna Bygd.

Midvikudags Kvolld Psalmur.

Med sama Lag.

LOf Dijrd og Packir þijdar, þier segi eg Drottinn minn, einn Dagur aumrar Tijdar, enn er nu burtlidinn, allt er hier Hiegoomlegt, Heimur er hættulegur, hañ er vijst Vondsku Vegur, og Svikaña Sæte frekt.

Þad sem hier morgum meinast, Mañhollt, stadfast og sett, skal þeim vijst Skugge reynast, Skam̃ viñt og næsta hætt. Hreistur þad heita maa, ef nockur aa þvi tekur, eins hiadnar þad og Reykur, sem Hendur ei halldid faa.

Fraa so hættum Hiegoma, Heimsins mig leiddir þu, og liest hier hægt fraa koma, ad hvijlast og sofa nu, O! Gud eg þacka þier, ad af Nægd Elsku þiñar, eiñ Dagur Mædu minnar, eñ snart umlideñ er.

J Eymdardal almennt bwa, og Landi Prælsdoomsins, og i Embættis Lwa, eirninn Raununs margskins, leiti Mañ Hælis hier, Sorg eykur saar Saal sinni, Swt Lijkamans ei minni, og Ærunni Oguod Kior.

Enn i Armodum ollum, ertu minn Hlijsdar-

Myrkur, sem mig frelsti fra Føllum, og særdi Neyd allri wr, og giordi Ok mitt liett, og Pwnga mijns Lijfs Þacknæmann, þetta minn Gud allt samann, þacka eg þier nu riett.

Hier er fallvalltur Fridur, sæmijtt er Heimsins Rool, Luckann er upp og nidur, eins billtist hun sem Hiool, og sem Trongl umbreitist, eda sem Flood og Fiara, sa Tijma kann þad vara, er unnum uppran̄ fyrst.

Klaklaust i hættum Heimi, hefur þu fram̄leidt mig, lifandi Lijfsins Lioomi, lofar þvi Sæl mijn þig, og bidur enn framar, Naad þijn i Noott mijn giæti, nu so ei Satans Skeiti, gieti mier grandad þar.

Laat mig ei Slæp þann giora, ad gyrmast neitt Osvarligt, ei helldur Brøkśorg bera, nie breka um̄ Rijkdoom frekt, helldur ad heppnist mier, ad hafa Sæl heilaga, Holldid sem best ad aga, Heims fraa Hiegooma hier.

Laat þu Himininn hærsta, hellst vera Takmark mitt, og Datum allra besta, Eilijfdar Lioosid þitt, allt mitt Naad annast þu, vertu mijn Svefn Roo sæta, Sorg aungri laat mig mæta, enn sofa i Naadum nu.

Laat ecki illa Drauma, Onaada mig i Noott, eda Olucku auma, og Auranna Hugar Soott, send þu mier Sæalar Roo, sem og Samvitsku Fridinn, so þa Noottinn er lidinn, sælann Dag siai eg þo.

Þa u Myrkra Verk ad vinna, vernda mig Dr-

ott=

ottinn fra, hvar af Helviitis Tinna, heitara loga mar, og Reidi orfast þijn, eda so a mier herdi, Obærileg ad verda, tilreiknud Topun mijn.

Laat Gyrnd og Gledi mijna, Gud minn verþa i þier, so eignist Elsku þinna, ollu sem dijrri er, og gnæfir allt annad, Heims Roo, Heims Hviild, Heims Kiæti, Heims Vellyst, Heims Medlæti, einskis verdt allt er þad.

Enn þitt allt Elsku Fadir, er gott og heilnæmt viist, inndælt og eilijft þad er, umbreytast kann þad sijdst, veittu mier þetta þa, laat mig Svefn sætann finna, so i Vernd Engla þinna, kunni eg Naadum na.

Og ad endadri minni, Tymd, Mædu, Sorg og Swt, og þegar i Grofinni, eg hef vært sofid wt, leidtu þa þangad mig, sem er eilijf sonn Sæla, sæl Eilijfd aun Mootmæla, laat mig þar lofa þig.

Fimtadags Morgun Psalmur.

Ton, Sæll ertu sem þinn Gud.

O Gud! Eg þacka þier, þitt Nafn eg lofa, ad i Nootť unntir mier, allvært ad sofa.

Mergd, Stærd og Margfiolldann, Nijskunar þinnar, wt tala alldrei kann, Afl Twngu minnar.

Þad a eg þacka þier, þu Giædskann gooda, ad ei gat grandad mier, Grimd Satans Oda.

Þad a eg þacka þier, þu Brunnur Lioossins, Verndari varstu mier, og Vokumann Hwsins.

O hvad stoor er þijn Naad, og Giædskann rijka, sem

sem annast allt mitt Rand, enn i Noott lijka.

Þu lietst ei afmaa mig, Elld nie Vatns Strauma, Satans Brogd svikfamlig, og sauruga Drauma.

Þa eg Svefnsockinn var, a Satans Asæri, og vissi ei af mier par, einginn sem væri.

Þa giættir þu mijn vel, þad maa eg sanna, Olucku Ogn nie Hel, ei þurfti kanna.

Giættu nu enn ad mier, a þessum Degi, lat mig so lifa þier, ad luckast vel meigi.

Riettann Lijfs Lucku Dag, lat mier hann verda, og gangi allt i Hag, til Orda og Giørda.

Øll mijn Verk annast þu, og Embættis Þwnga, ad þioni þier i Trw, þarfur Naaunga.

O! hvad morg Eymdinn oss, yfir vill falla, O! hvad stoor er sa Kross, er þvijngar alla.

So sem Sioor einginn er, Ølgulaus fundinn, nie Strijd aan Hættu hier, hver dregst so Stundinn.

Hier finnst ei Heimi i, hættulaus Dagur, einginn Stund Angurs frij, einginn trwr Hagur.

Voladra Angist er, allþwng ad bera, og Mæda sem Manninn skier, margfolld kann vera.

Veit mier þvi Naadar Nægd, nu i Dag Herra, Saalminni sijn þu Vægd, Sorger lat þverra.

O! hvad þitt Astar Þel, Eimd kann ad lietta, og styrkia veikann vel, veit mier nu þetta.

O! ONottinn eg bid þig, og Knie þier beige, yfirgiefecki mig a þessum Degi.

Veg minn og Verkinn hier, virdstu ad greida,

og

og hvar sem er og-ser, Illu frá leida.
Likamann nærdu nu, nærda Saal mijna, Ad vinnu auk i Bro, upplæt Hönd Þijna.
Opna þu Moodir merk, Myskunar Ydur, Þijn Hiaalpar Hondinn sterk, halldi mier vidur.
Vertu m nu Verndar Mwr, vertu miñ Broodur, Forsvar og Fadir trwr, og Fridbodi goodur.
Yfirgief alldrei mig, O Dijrdar Lioomeñ! seys mier ad lijta þig, og Lof syngia; Amen.

Fiñtadags Kvolld Psalmur.

Med sama Ton.

LOf þitt Gud eilijft er, allir þad segi, þijn Verk og Velgiorder, vigtast alldreigi.
O Drottinn allsheriar! opna mitt Hiarta, og Munn so þitt Lof þar, prætt kunni ad skarta.
Þvi giori eg þacka fyrst, þad i Dag skiedi, ad hann mier endadist allur med Glede.
Elskuñar Afgrunn þitt, opid liest standa, gladdir so Giedid mitt, Gud Lijfs og Landa.
Hefur þvi Hrygdar Skii horfid til Baka, Satans Flærd morg sem Mry, ring kunni ei saka.
Hañ villdi Hiartans Kier hrissa til Skada, samt gafst þu sialfur mier, Sanvitsku glada.
Jagarinn forni flær, fella mig villdi, þu sloost þann illa Ar, Almættis Skylldi.
Þijn Verkun þvi er þad, þu Drottinn mæti, ad Hormungum hlæ eg ad, Hrelling ei sæti.
Giædska þijn eflaust er, (i Hugraun miñi) Pa-

radiis mætust mier, med Vellyst sinni.

Þu gietur gladdann þann, og giefid Kiæti, sem einginn annar kann, allmargt þo græti.

Hvorninn maa aumur eg, utskijra kuña, Verkinn þijn volldugleg, og Velgiorda Brunna.

Hvorninn maa aumur eg, Ast og Raad þijna, upphefia allann Veg, eins og skiært skijna.

Aund mijna enn i Dag, umgyrdtir Fridi, og greiddir allt i Hag, Engla med Lidi.

Eg slapp þvi undann Skwr, og Satans Bondum, vijst sem Fugl Vielum wr, og Veidi Manns Hondum.

Og sem Lamb Frelsi fann, fraa Ljoonum sterkum, og Saudur undann rann, Ulfanna Kverkum.

Af þvi riett uthen eg, oll Sigurmerkiñ, þackandi þennann Dag, þijn Milldi Verkinn.

Ovoann Ismael, ei lietstu detta, hvad eg mitt Holldid tel, hægt stilltir þetta.

Heims Luckañ ostillt er, allsvikul bædi, og brothætt eins og Gler, ann Polinmædi.

Þa hun sem hijrast hlær, og hiwkar ad Manni, hun bijtur hann og slær, og hleypur wr Ranni.

O Gud! eg þacka þier, þad af Hug heilum, ad mig frij framleidder, fraa hennar Vielum.

Dag Reisu eina enn, i Raad og Fridi, endad hef, Eining brenn, ad þijnu Lidi.

Margur Mann mun i Dag, Mein hafa ratad, med Ohollt Luckulag, Lijfinu glatad.

Enn eg vijst alheill þo, og vel til rietta, stioornast med

med sterka Roo, stoor Naad er þetta.

Aull Twnga ecki maa, wiskra kunna, Vöxt, Mergd og Veiting haa, Velgiorda þinna.

O Hiartans HErra minn! Hlijfdar Mwr træusti, Velgiorda Veitarinn, og Verndarinn hræusti.

Enn framar eg bid þig, um slijkt hid sama, vel i Noott villdir mig, vernda og geyma.

Laattu ei Voda Vind, Vondskunnar minnar, grunnþurka gooda Lind, Giædskunnar þinnar.

Halltu nu Fadir fast, Fridar Saattmaala, laat ei mitt Lijta-Last, Lund þinni briaala.

Vernda mig vel i Noott, vid slægum Fianda, Olucku Ogn og Soott, og Myrkra Anda.

Giæt min so Gud O Mottinn, grant og bevara, ad kunni ei Hel-Hrafn hvinn, Herfaang mig giora.

Eg flij nu HErra hradt, hyr ad Naad þijna, sem Dwfann stesnir stadt, ad Stein-Holu sijna.

Og Hænu Unginn flijr, undir Væng hennar, og sem Born breka hijr Briooft Moodur sinnar.

Laattu mitt Legurwm, læst þier i Hendi, so eg nu Nætur Hwm, nædugt vel endi.

Laat ei mitt Lijfsins Skeid, lijkast þeim vera, i Olgu Sioo aa sier Leid, allt jafnt ad giora.

Og ecki helldur hanns, i Herbwdum vakir, eda so sem Strijdsmanns af Saarum flakir.

Saal minni syndu Frid, sijnu i Hreysi, Lijkama legg þu Lid, Lijfsins i Hwsi.

Laattu mier nu i Noott, Naadar Lioos renna, hugga

hugga mitt Hiarta hliódt, ef Hormung skal kienna.
Legurwm lattu mitt, læst Slot þad vera, i hvøriu Hia lpræd þitt, Hlijfd kann mier giøra.
Sendtu mier sæla Nott, so eg heill blijfi, lat hverki Swt nie Sott, svipta mig Lijfi.
Giefdu mier Gledi þa, Guddooms af Rædi, er Skip-Herrann hafdi sa Hofninni nadi.
Giefdu mier Gledi þa, sem giefst Ferdamanni, er Dagferd enda a, og setst ad Ranni.
Lat Hug og Hiartans Kier, hvijlast af Srwa, Umhyggiu Heimsins hier, og Hendur af Lwa.
Lat mijna Limm frij, lastvara vera, og hvijlast af ollu þvi, Illt kann ad giøra.
Þar til hijr heppnast senn, hlijr Morgun Rodi, og eg rijs aptur enn, alheill med Gledi.
Sijdann þier þacka best, þa Nad margfallda, og losa einn þig mest, um Alldir Allda.

Føstudags Morgun Psalmur.

Ton, A eirn Gud vil eg trwa.

MAklega minn Skapari, ma eg nu lofa þig i Dag, Verad mijn og Vidhalldari, vijslega settir allt i Lag, a Føstudag þann fyrsta, Forsia þijn giørdi Mann, og leiddi til Lijfsins Vista, lijkann þier Riettlatann, gafst honum Gagn af Sioonum, og Giædi allskonar, lijka so lientir honum, Londinn til Abwdar.

Mest fyrir Myndan mijna, ma eg nu i Dag losa þig, og prijsa Elsku þijna, ad Andi þinn hefur giør=

Giordann mig, og myndad midt i Leynum Mysk-
unar-Hondinn þijn, so med Sinum og Beinum,
sijdann gafst Lyf til mijn, ernninn Saal Odaudlega
Afl, Heilsu, Megn og Maatt, og Vit sem vel mä
hyga, og vardveitt minn Andardraatt.

Hier vil eg Þackir færa, þu DRottinn DRott-
inn Zebaoth, Lof þitt eflist og Æra, Ofta eg þess af
Hiartans Root, Verk þijn og Velgiord riika, vil
eg nu hafa i Akt, med Hug og Hondum lijka, hroo-
sa best þinni Makt, Ond mijn skal alla Vega, Or-
gan tilreida sitt, ad virda vegsamlega, og vijdfræ-
gia Nafnid þitt.

Þig vil eg lofa lijka, Lausnariñ JEsus nu i Dag
a hverium Ast þijn riika, endurbætti vorn fallinn
Hag, a fyrsta Fostudegi, fiell Adam nærsta hætt, eñ
a ordugum Vegi, allt fieck þad Guds Son bætt,
i fyrra Adam allir, urdum fortapadir, hiñ liet upp
Himna Hallir, hanns Born nu erum vier.

Giædskann sw gnæfir alla, er gafst oss aumum
a þennann Dag, maklega maa hann kalla, Miñ-
is-Teikn uñ vorn Frelsis Hag; Lijf þitt, Lausn minn
goodi, lietstu utblæda nu, þann Veg med þijnu
Bloodi, Prælinn frijkeyptir þu, blessadar Benjar
þijnar, best hafa Saar mijn grædt, og afmaad Jll-
skur mijnar, Ok mitt giorandi sætt.

O JEsu Elsku Brunnur, O! hvad stoor er þijn
Giædska sien, Ond mijn, Megn, Maal og Munn-
ur, miklar og lofar þig i gien, ad med Erfidi þijnu,
Arfleiddir Prælinn þinn, so og med sarri Pijnu,

 Saal-

Sœlum gafst Fognudinn, Illvirkinn oll hiñs Arga, og allt hvad braut Rœnglœtur, þad virdtist þu ad borga, þo riett Sannheilagur.

Hœrsti Gud helgi Andi, Hiartad mitt lofar þig i Dag, sem vel ert vardveitandi, og verkar allann minn Lijfsins Hag, þu giorir gladvært Siñi, giefur Roo, frædir Sœl, og audgar Atvinnunni, allt jafnt vid sierhvert Mœl, veitir Velgeingni alla, Vodanum fordar frekt, ei lætur uppa falla, añad enn bærilegt.

Nu lidinn Nœtur Tijma, Nœdinn þijn hiellt mier Lijfid vid, og virdtist vel ad geyma, og veitti mier ad sia Dags Lioosid, Ast og Umhyggiu þijna, og Almættis hœblessad, um alla Æfi mijna, eg skal sannprijsa þad, Gud Fadir, Gud Lausnari, Gud goodi Stjoornarinn, bid mig i Dag bevari, og blessi nu hvert eitt Sinn.

Eg veit þier alldrei fyrnist, ad Ondina gafstu sialfur mier, gief mier þvi þad hun gyrnist, Gledi og Velferd þetta er, Lijfid mier lientir lijka, lientu þvi Uppheldid, eg flij til þess Forrijka, fyrst eg þarf Hiœlpar vid, Embætti mitt ma heita, milldann ad bidia þig, eñ þad er þitt ad veita, þar fyrir bænheyr mig.

Hœtt upp þu sialfur situr, sier þo œ þad sem lœgt er nu, þu ert vollduguur vitur, vollduglega þvi hiœlpar þu, berstu Barœttu minni, blessa þu Blessun mijn, og allri Umhyggiuni, Umhyggia stioorni þijn, styrk þu best miñ Styrkleika, stodandi mig

uñ

um allt, Verk mijn verka þu lijka, og vertu mier eiñ Gloravallt.

O Gud i Himna Hollu! heyrir þu Ben og Nauðsyn sier, alldeilis eg med ollu, allann mig i Dag gief eg þier, Ost og Andvarpan mijna, upp lattu naa til þijn, Ast og Naad aptur þijna, ofann stijga til mijn, lattu mig meiga kaña, Myskunar Dimpid þitt, og Grundvallann Sætleik sanna, sem er Hiaalpræðid mitt.

Hiaalpa mier HErra goodur, hiaalpa mier Jesus Brooder miñ, frida mig vid þiñ Fodur, Fridhelgann gior þu Prælinn þinn, O! minn Raadgiafi rettur, Raad mitt annastu nu, Horn, Stioorn og Hlijfdar Klettur, og HErra mijns Lijfs ert þu, at Tijma Ogiæfunnar, Olucku snu fraa mier, Ovin þa einginn nunnar, ad slijta mig fraa þier.

O þu goodi Guds Kraptur! giættu mijn so eg rasi sijst, Vegur er vijdur skaptur, vandratad Hlid og mieg Ovijst, jeg er jardneskur Madur, jeg gyrnist Himininn, eg er hier opt Ogladur, eg vil þvi siaa Gud minn, vijsa mier Vegn þijna, vijsa mier riettann Stig, og greid þu Gotu mijna, Gud minn, so finni eg þig.

Eg flij at Arar þijnar, undann Hond Sarlar Mordingians, legg þu um Lendar mijnar, Lynda og Bryniu Sannleikans, Brioost Skiolid fyrir mig færdu, Fridar Skoom lat mig naa, Hiaalpræðis Hiaalmi tærdu, Hofud mitt set hañ aa, Styrkleikans Fat mier færdu, fyll Naad mitt Hi ast

ans Kier, Trwar Skiolld lijka liodu, lat han os Hendur nier.

Sverd Andans einnin lijka, O Drottinn! virdstu mier ad fa, ad efna Orustu slijka, Ohræddur mai eg voga þa, lat mig sterklega stijma, Strijds Lokinn hrepp i good, og sigra alla Tijma, einkum fyrir JEsu Blood, og so Daginn wtenda, allan vid roosamt Gled, sijdann i Lijfs Hofn lenda, og lofa þig Englum med.

Føstudags Kvølld Psalmur.

Med sama Lag.

ÞU Gud i þijnu Rijki, þier einum ber Kvølld-Offur mitt, er þinn vyst einginn Lijki, allt yfirgrijpur Høfud þitt, hvers Asiona allt gledur, oll endandi sijn Heit, allt heyrir Eyrum medur, allt sier mitt Rad og veit, hlijfandi hverskyns Follum, Hond þijn ei styttast ma, alls Goods unnandi øllum, alldrei vijkur oss fra.

Þu hefur þinni Hendi, þennann Dag mig so Leidtogad, og verid so vardveitandi, ad verdur þad ecki wt talad, Auglit þitt Gledi giefur, Gott allt veitandi er, þitt Nadar-Hiartad hefur, hvorgi vikid fra mier, þvi ber nu þier med riettu, þetta Kvølld Offur mitt, og Munn-Foorn Mali sliettu, mest fyrir Hialpræd þitt.

O mitt Lijf lang vinnt eigi, lijdandi hast enn blijfur sijst, þad hefdi a þessum Degi, bornad sem Hey og visnad vijst, og hiadnad eins og Boola, eda Var

Elldi

Elldi i, og Vefarans Vindu Rööla, vikid a burt sem Skÿ, og kulnad eins og Neÿsti, eda Skuggi sem þver, hefdi ei hann sem treÿsti, HErrann miñ biargad mier.

Hier offra eg Þackläti, þar fyrir DRottinn, Hiälpinn Manns, ad eg komst enn med Kiæti, klaklaust wr Hondum Jagarans, Lijf mitt eg hlotid hefi, Herfaang lijkast nu, þad er vÿst eingiñ Efi, ad ollad hefur þvi þu, Nääd þijn og Ästar Elldur, Aund minni hiwkar ad, og Lijkaminn Heilsu helldur, hollast er Manni þad.

Däsemd þijn DRottinn velldur, ad drack eg ei Vim til Sodoma, og hefi ecki helldur, etid Braudid til Gomorra, ei Vatn a Eydimorkum, ecki fallid fra þier, nie tapad Trwnadi sterkum, enn treÿst þvi sem midÿr ber, sijst þo Sääluhiälp glatad, og Samvitsku goodri nu, nie skadlegt Skipbrot ratad, a skiærri og hreinni Trw.

Fyrir Heilbrygdi holla, hef eg nu enn ad þacka þier, Limanna Adstod alla, og adrar margtiedar Velgiorder, Elldinn, Vind, Fot og Fædi, ferfættar Skiepnurnar, Himin, Jord, hennar Giædi, og hitt allt sem behagar, O! hvad er aumur Madur, O! hvad er Sonur Manns, ad milldur Gud mest aktadur, minnist og vitiar hanns.

Alla um Æfi mijna, er mier þvi skylldt ad lofa þig, og prijsa Elsku þijna, ætijd medann hun sparar mig, Giædska þijn hää mää heita, hää er þijn Elsku Gnoótt, af henni mier virdstu veita, Værdar Sv=

efn nu i Noott, og unna mier ad sofa, Asæknir Heims og Hels, gior mig einn Obadia, i Hwsi Jesabels.

Og Joseph allvel tryggvann, i Hofgardi Pharaonis, Eleasar eins dyggvann, i Abrahams Byso hendi ei Slis, og ad ege einnin verdi, i Noott sannblessadur, og hvad mier giefa giordi, Gud minn almattugur, Svefn-Roo sæla og sæta, sendtu og veittu mier, laat ei Olucku mæta, Ond mijn vaki i Þier.

Þeim Jonæ Synda Svefni, sofa laattu mig ecki þo, sem er eitt Pekis Efni, wt ad kastast i Heliar Sioo, ad Leviathan forni Fiandi, faai mig svelgdann ei, nie Samsons Svefn sofandi, sigri Vellysta Grey, og missist Orkann gooda, Andi þinn lijka med, eda falli i Fiorraads Voda, fyrir Sælliijsis Sied.

Laat mig og ecki henda, Olucku Svefn hanns Eotychi, og falli i feikna Vanda, fraa þinni Naad enn Syndir i, þadann i þijna Brædi, þadann i Giæfu Hrun, þadann i þvingt Volædi, þadann i Fordiorfun; geym mig vid soddann Svefni, sem hafdi Isboseth, er af þui sama Efni, i Reckiu Lifid litt.

Hond þijna hvor u Sinni, Herbergi laattu vera mitt, enn Sæng mijn þar inni, allra umkasta Frelsi þitt. Otta þann einninn lijka, anka Dyravord minn, ad ei kunni upplwka, Anskoti Mordingiñ, hvorti Dyr opnar eigi, inn so hann komist þar, ad grim-

grimur gyrugur meigi, granda mier ecki par.

Sisser Svefninn vestann, siist lættu Drottiñ henda mig, er Jael i Hrosi hystann, hun liet rata a Daudans Stig, ad ei vakni upp aptur, i Kvalir kominn inn, eda Svefninn so skaptur, samteingist Dauda minn, uppliwk þu Augum mijnum, af Glæpa Svefni hier, ollum eilijfum Pijnum, einn Guds stijr þu af mier.

Lat mig so sijdann sofa, Svefn Roosemdar og Riettlætis, og i þier Hvijldir hafa, hendandi alldrei nockur Slis, Uppvakning einninn hlioota, allglada og Velfarnan, til Heilagleikans Heeta, hreiñi i Fullkomnan, og so ad Ockum falla, eg meigi lofa þig, og prijsa uñ Eilijfd alla, Amen, bænheyrdu mig.

Laugardags Morgun Psalmur.

Ton, JEsu Christe þig kalla eg ꝛc.

HVorninn kann eg nu Naudberinn, Nad þiñi DRottinn leyna? Hvornum kañ þeigia Muñur minn, uñ Myskunar Giæt sku þijna? þviad hun stoor og eilijfer, i Noott mætti eg þad reyna, hvad gloggt mæ greina, ad hun so hlijfdi aumum mier, aungra kiendi eg Meina.

Lijkamann hefur hun verndad vel, vel giætt ad Saalu minni, so eg hef hvorki Hrygd nie Hel, hlotid ad þessu Sinni, eg svaf, eñ Nad þijn vakti vijst, veitti Umhyggiu rijka, og Lidsemd lijka, wt af henni þad eflaust hlijtst, ad eg fieck Blessan slijka.

Hun hefur mier so halldid med, og hulid seint ødrum Skilldi, ad mig hefur ecki Skadi skied, af Skei-

 dum,

dum, Vatni nie Elldi, i Myrkrum Eikinar Liooſid mitt, Lijf i Daudanum mijnum, med Sætleik ſijnum, þetta Lijfid og Liooſid þitt, liettir mier ollum Pijnum.

Þad er ad þacka þinni Naad, þu Drottiñ allsvalldandi, Elldur hefur mig ei afmaad, og Vatn ordid ad Grandi, Loptid hefur ei eitrad mig, ei kienni eg Sogttar parid; þvi var ſo varid, og onnur Olucka Ovarlig, enginn inier fyrirfarid.

O Naad! O Naad! O Giædſku Gnott! Guds DRottins mier til Handa, ei hefur Satan enn i Nott, orkad mier neitt ad granda, ei helldur Daudinn uppſvelgt mig, Ov: nir ſnortid eigi, ſo meiddann meigi, enginn Ogiæfa Oſvarlig, umſturnad mijnum Vegi.

Fyrir mig ſtrijddi Hetiann hord, hvad nu er riett til Sijnis, hier er DRottins og HErrans Hiord, þeſs himneſka Gedeonis, hier er ſu Borg Oſigranleg, og hættulaus Frijſtadur, þvi geing eg gladur, hier er Kaſtali hvorn einn Veg, herlega ummuradur.

O Naad! Naad, Naad good, Giædſku Gnægd, gietu af R..d: mijnu, la.t mig enn finna Vernd og Vægd, vijst i Augliti þijnu, a þeſſum Degi u. þu mier, elſka Myſkun hlioota, og Naadar nioota, Ov na minna Ok.d hier, allt virdſtu ſundurbriota.

Naad þ..n DRottinn og Nafn bleſsad, nu verdi Saalu minni, himneſkt Lækninga Hwſid þad, hvar eg Lijfs Vatnid finni, Lyſtigardurinn lijka

sär, er Lijf-Grosinn inn spretta, og Ro-semd rietta, Ast og Hreinlijfi er þad þa, O Gud! veittu mier þetta.

Hun sie og einnig hrelldum mier, Heilsu Lindinn ągæta, og Lækur sa sem leidir af sier, Lijfsins þad Vatnid sæta, hvar af mitt Hiarta Friodsgun fær, og frijlega endurnærist, þa sumpart særist, og þegar Þrauta Þorstinn slær, þyn Naad yfir mier hrærist.

Nądar Fiehyrdslu einginn einn, upplokid getur Mennum, utann hun sialf, Edla Gimsteinn, af Guddooms Kiærleik sonnum, hvor hefur Blessan hlotid þa, ad hun hafi veitt eigi, a vorum Vege, eilijfri Dijrd kann einginn na, an hennar, satt eg segie.

Gef mier nu þessa nija Naad, Nądar þurfandi Manni, annastu mig og allt mitt Raad, Elsku Brunnurinn sanni, helgi, gledie og hlijfi mier, hun og lijka uppfrædi, og Kostum klædi, so Koronu Lijfs sem eilijf er, um jnd'r hreppa nædi.

Himna-Dogg þinni hell þu a, Hiartad mitt Nądar þyrsta, eg kann forganga alldrei þa, eck h-lldur neitt bresta, laat þu hana þar vokva vel, visst P-antan R ettlætis, og alls Agætis, og annad fle-ra, sem eg þier fel, einkum Dygd L-jt-lætis.

Naad þijn Drottinn mier leggi Lid, Limsku Satans a mooti, og so Herklædi alla Hlid, ad eg Sigurinn hlioti, hun sie lijka mijn Hlijfd i Dag, hirdrandi Saal og Lijfi, so blessad blijfi, og so bevari Eign

og Hag, Ogæfann burtu drijfi.

Naad þijn einnig nuer vijſi Veg, og verndi a þeſsum Morgni, hvort ſem wt eda inngeing eg, A formi mijnu ſtioerni, allt hvad giori og giora læt, i Gaungu og Stodu minni, wti og inni, farſæli þad þijn Myſkun mæt, med hollri Naalægd ſinni.

Vertu mijn Hiaalp og Hugar Hægd, hvorn Tijd i øllum Vanda, Saaluñi miñi ſyndu Vægd, Satan laat alldrei granda, leid mig ſo øllum Jllſkum fra, i Rijki Dijrdar þinnar, frij Mædu miñar, hvar eg megi þig ſiaalfann ſiaa, i Sælu Eilijfdarinnar.

Laugardags Kvølld Pſalmur.

Med ſama Lag.

LOf ſie þier Gud minn, Lof ſie þier, Lof ſie þier minn Skapari, þitt Nafn bleſsad og eilijft er, allra Hluta Stioornari, Lof þitt nær ſo uñ alla Att, eins og Jordinn wtſtendur, a allar Hendur, og ſo gengur þijn Hrooſun haatt, ſem Himininn er vijdlendur.

O! hvad þijn Naad er margfolld mieg, mikla og Vaaſemd þijna, fyrir hana hef enn nu eg, endad Dag-Reyſu mijna, O! mitt Armædid auma Lijf, O! mijna Sorgar Daga, ſem hæpid haga, hvad er þad utann Eymda Kijf? Og endaſt ſem leſinñ Saga.

O! hvad faaniitt er Heimſins Hopp, hvar til margann fær laungad, Luckann fleigir oſs eins og Sopp,

Sopp, ovart hingad og þangad, Herbergi þad er Hættulegt, hvar Satan er stioornande, med Glæpa Grande, Veitingu hanns og Vellyst frekt, vijst er Topun fylgiande.

J þessum Heimi erum vær, eins og a Brim-Sioo vijdum, morg Rauna Bylgiann rijs og slær, rijdandi ad baadum Sijdum, Hættu Klettar og Hafka-Skér, Hvassvidri Freistingaña, sem Byrinn banna, Daudiñ lyka fyrir Dyrum er, sem dregur sig inn til Manna.

Eg a Skipkorn i Olldu Sioo, Anstreimid Lijf er þetta, enn þu hefur þad annast þo, og Embættis Stijrid rietta, Lucku Segl mitt so þandir þu, þijnu med Naadar Yndi, sem Vestann Vindi, ad gat eg Hlaupid efnad nu, er mier þvi gladt i Lyndi.

Þu hefur mier so halldid vid, og hiaalpad a þessum Degi, ad Uggaleysis Akkerid, wtkastast þurfti eigi, þvi hef eg alla Orsokkil, ad syngia hier og færa, Skips Vijsu skiæra, Heidur þinn Gud eg hefia vil, hærst Lof sie þier og Æra.

Þad er ad þacka þinni Naad, þu minn Kongur og Herra, eins Dags Reisa er Enda kliaad, allt-jafnt kortast þad verra, einum Degi er eg nu nær, Andlaati og Grofinni, i þki Lausn miñi, oll Armæda snart En a fær, eg gled mig i Voninni.

Mannsins Lijf lijkist Vedhlaup vid, vijst man eg þetta sanna, vort Lijf geysar a Grafar-Mid, fra Grof til Himna Rann, i þvi Hlaupi mier hefur þu, halldid a riettum Vegi, so eg datt eigi, helld-

ur ad Ved og Vinning nu, Vonsterkur hreppa megi.

Enn framar, DRottinn, eg bid þig, aliijt þu Naudsyn mijna, komandi Noottu nu lꜳt mig, Nꜳd og Hiꜳlp finna þijna, unn mier ad sofa Ug-galaust, Olucku lꜳt ei granda, nie illa Anda, enn Sꜳl og Lijkami heil og hraust, Heppinn megi upp-standa.

Heimsins Roosemi hugdi eg nꜳ, hana fann eg þo eigi, Heimsins Gledi mig gyrnti fꜳ, g eck hun frꜳ mier a Vegi, Heimsins Vellyst eg þrꜳdi þꜳ, þessi var beyst ad finna, og swo ad sina, Heimsins Vin-gan mig fijsti fꜳ, enn Fiandskap mꜳtti ꜳvinna.

Enn hiꜳ þier Drottinn einum er, oll Roosemd Sꜳlar minnar, og Andans Sadning sem alldrei þver, af Nꜳgd Myskunar þinnar, lꜳt þu mig hvijl-ast þa i þier, þu Brunnur Rooleghejta, þad vird-stu veita, Gledi og Fognud gef þu mier, Gi-ꜳdsku þinnar eg leita.

Heimsins Velgeingni, Hefd og Makt, Heims Glaumur med Rijkdoomi, Heimsins Dꜳlæti Æ-ra og Akt, allt er þetta Hiegoomi, lꜳt mig þvi ha-fa Lyst i þier, Luckusæla Vernd hliioota, og Nꜳdar niioota, nær eg þig hefi nægir mier, noog er þa gott til Boota.

Jacobs Svefni mig svæfdu nu, siꜳandi Him-na Stiga, og Engla sem stijga upp lietst þu, og ofañ synilega, og Samuelis Svefni hiꜳ, Sꜳttmꜳls Orkinni fordum, med skignum Skordum, ad Leyn-

dardoom þinn lyfti æ, lijfi þijnum Velgiørdum.

Efter Svefni svæf þu mig, sem læ i Tresins Skugga, Engill Guds honum synda sig, sediandi giørdi hugga, og Achabs þa i Secknum svaf, sanna Idran giørandi, og vel sig vandi, og Josephs þa hann wtgeck af, Egypta rijku Landi.

Laattu mig eins og Abisag, æ Davids Skauti sofa, i JEsu Fadmi hægann Hag, Hvijld og Bevaran hafa, enn þa eg hefi wtsofid, og þinar Geimslu notid, og Hresing hlotid, læt mig so heilann vakna vid, vertu mitt Hlijfdar Slotid.

Enn ef Noott þessi eflaust æ, ad vera mijn sijdarsta, lat mig i Fridi fara þa, og finna Hvijld voolegasta, þar sem Armæda einginn er, enn Englasaungur fagur, og heppinn Hagur; og Jubil Ar sem alldrei þver, eilijfur Sabbats Dagur.

Enn æ medann þad ecki sker, og undanndregur þetta, i Grof laattu mig hvijlast hier, hun er mitt Slotid rietta, Ovinir kunna upp fra þvi, eingann Skada mier giera, nie Bols til bera, helldur munu þar Mædu frij, mijn Bein i Fridi vera.

Allt þangad til ad uppbyriast, Endalaus Sabbats Dagur, og i þier DRottinn wtendast, allur vor Rauna Hagur, og vier faum þig siaalfann sied, sijdann þier ad behallda, og gott Lof giallda, og so þig vriisa Englum med, Amen, um Allder Allda, Amen.

* * *
* *

Missi

Misseraskipta Psalmar.

Bænar Offur i Jñgaungu Sumars.

Ton, A ein̄ Gud vil eg trwa.

NU skal enn i Guds Trausti, inngaunga nijann Arsins Hrijng, Lijfsins Hertogiñ hrausti, hafdu Gæt aa oss allt um̄ kring, ferska Blessan, ferskt Sumar, færa laattu oss nu, Satans Araaser aumar, allar forhindra þu, laat nija Nadar Strauma, nijkomna friðofga Tijd, virdst oss vernda og geyma, vesælann Islands Lijd.

Upphef þu Augunn bædi, yfir þijn eiginn Handa-Verk, gefdu oss Fot og Fædi, fram̄leidi oss þijn Hondinn sterk, laat vel i voru Landi, Vijngard þiñ blomgast hier, sannri Christni safnandi, sialfum til Dijrdar þier, klæd oss Kyrtle Riettlætis, krijn Arid Friðofsenie, wtfossande Agiætis, yfir oss Nad þijn sie.

Gyllini Fridenn gooda, giefdu oss enn i Lande hier, Af Jordu Gras og Grooda, Gagn Siarfarens og Heilsu Kior, Blessun og Audlegd alla, Andar og Lijkamans, Oss laattu eñ tilfalla, Abwum þessa Lands, sijdann i Nadum nioota, Næringar Lijfs og Auds, Pa skal ei Pöckenn þrioota, Paagu vors Daglegs Brauds

Kongsins Tign stodug standi, stid þu Drott'nn hanns Rijkis-Raad, Frids og Friðofgunar Andi,

for-

forsorgi þetta Isa-Laad, Kyrkiu Valld, Christ-
enndoominn, Kienning, Trw, Lijf og Fior, lifandi
Lijffins Livomm, lаt þad stioornasti hier, Inngang
og Utgaang Manna, oll Verk og Ferdalag, Bw og
Bygdir Mannanna, blessa þu Noott og Dag.

Alla Lands Yfir-Herra, innlæstu þinni Stioor-
nar Hond, Eign og Embætti þeirra, og allar Saal-
ir-um Christinn Lond, Eyland þetta ummwri, Al-
maattug Hond þijn sterk, oss so hier eing inn giori,
Ahlaup nie Skemdar Verk, lаt þitt Velldis Bod
vera, vorn Skiolld aa alla Hlid, þa mun alls eing-
inn þora, oss spretta Fijngri vid.

I Stioorn og Umsiaa vorri, ytri og innri Frid-
ur sie, ytre i Hondlan hverre, hinn i Samvitsku
Rooseme, enn saa eilijfi Fridur, oss gefist Himnum
aa, innlæstir i hanns Ydur, allir verdum vier þa,
Heill vor, Vernd, Lijf og Veria, vertu i Landi hi-
er, so skal Sumarid byria, sannur DRottinn i
þier.

Packlætis Offur i Utgaungu Sumars.

Med sama Tón.

OK sie þier Drottinn dijri, Daga og Allda
Stioorninn trw, haa Sumar Tijminn hijri,
hann er kliaadur aa Enda nu, O! hvad morg Edla
Giædl, oss veitti Naadinn þijn, enginn þad And-
legt Sædi, Ordid þitt hreint skijn, klaar Trw
med Kyrd og Fridi, Christinndooms Medol oll,
Umsioon af Engla Lidi, enn eingin stoor Slisa Foll.

Mid

Med miog margfolldum Giædum, Miskun þinn kriindi Sumarid, Feitleiki af Himna Hædum, hefur Jordina ádropid, Land og Sioer Gagn og Grooda, gefid hefur oss nu, Ahlaupi illra Þiooda, oss hefur fordad þu, yfir og undir Stiettir, Asaa þijn millda Hand, i þijna Umsioon settir, almennelegt Tilstand.

Þier giorum Þackir færa, þijdi Fadir af Hug og Trw, Lof þitt eflist og Æra, vid allt þad sem oss veittir þu, enn hvad a hvorium Deg, hofum stiggt Velldi þitt, minn Gud, minnstu þess eigi, Misverkinn oll gef kvitt, læt oss ei Glæpa giallda, Giædsku streymandi Foss, helldr virdstu framhallda, Hiælp og Naad samt vid oss.

Lof sie þier Fadir friidi, fyrir þinn Son sem doo aa Kross, blessandi Lond og Lijdi, Læsing Atvinnu upplaukst oss, fyrir Lijf og Lucku alla, Laan, Heilsu, Vernd og Fie, er þu lietst oss til falla, Æfinnleg Dijrd þier sie, so skal Sumarid enda, syn oss þig Naadugann, og virdst oss Vetur senda, vægann og farsælann.

Bænar Offur i Jnngaungu Vetrar.

Med sama Lag.

KOminn er kalldur Vetur, komdu til med oss Drottinn minn, Lijf vort Eign og Adsetur, annastu Manna Skaparinn, Ofridi illum Dauda, Olucku, Lopt Flugum, Ovina ollum Voda, innra Manns Sturlunum, Hungri, Strijdi, Hall-

Æri,

æri, Hardindum, dijrri Tijd, forda oss Fadir kiæri, fylgi oss Stioorn þijn blijd.

Gefdu oss goodann Vetur, gefdu oss haastæd Vedra-Foll, gefdu oss gott Adsetur, gefdu oss Þarfa Medol oll, annastu Eckiur allar, annastu Fodurlausann, annast þaa ꝏ þig kalla, annastu Vanfærann, unn oss þitt Ord ad læra, unn oss ad fordast Last, unn oss i þier ad vera, unn oss ad leidriettast.

Blessa þu Bygdir Manna, blessud Velferli laat oss faa, blessada Brauid sanna, Blessun Guds Orda unn oss na, blessa vor Brioost og Sinni, blessa vor Verk og Maal, blessa vor Bæa Kynni, blessa þu Lijf og Saal, blessa þinn Barna Skara, blessadu Menn og Hws, blessa oss og bevara, blessade Gud JEsus.

Her-Sveit af Tignar Trooni, trwlega laattu giæta vor, sem oss ad ollu þiooni, so alldrei gaungum nein Slisa Spor, innri og ytri Fridur, Eining i hvorri Stiett, halldist oss einnig vidur, og allskonar Hondlan riett, geym oss fra Glæpa Follum, Grandi, Farri og Neyd, sijdann vor Eymduin ollum, i eilijft Stundar innleid.

Packlætis Offur i Utgaungu Vetrar.

Med sama Ton.

SEtur er enn ꝏ Enda, Eilijft Lof sie þier Fadir kiær, þu lietst oss Lucku henda, og lagdir þad til em þurfstum vær, þu hefur allt vort Efni, annast

O vid

vid Faari og Naud, verndad i Voku og Svefni, veitandi Daglegt Braud, varnad Voda og Follum, Vedrum og Hwngurs Pijn, afstijrt stoor Slisum ollum, og stodad vel Borninn pijn.

Eing nn kann yfirvega, alla Blessan sem veittir þu, Andl ga og Stundlega, a þessum lidna Vetrinu, Lijf, Heilsa, Heill og Hagur, Hræring Andleg, good Kior, Framrars og Fridar Dagur, farsæliſt oss i þier, þu geymdir oss vid Grandi, gafst oss þitt Engla Lid, yfir oss varst vakandi, og verndadir alla Hlid.

Packlætis Offrid þyda, þiggdu nu af oss aptur a moot, fyrir Ast og Astar blijda, oll Velferli og Nadar Hoot, einkum fyrir Son þinn sæta, sendann til Lausnar oss, þu lietst hann borga og bæta, Brotinn vor oll a Kross, i honum allt h d gooda, oss ve ttir Drottinn þu, þier giorum Packir blooda, þad er vort Offur nu.

Hver kann ad tia og tijna, Tegundir þinar Velgiordar, eda med Ordum syna, alla Gnoott þinnar Myskunar? Auga þitt ad oss gaadi, Eyra þitt heyrdi oss, Hondinn þijn hialpa nadi, Hiartad gaf Astar-Koss, O! þu vor Hialp r Hella, Hyrdir og Geymare, hier og um Eilijfd alla, Æfinnlegt Lof þier sie.

Packargiord fyrir lidin Vetur, og Bænar Foorn uppa komandi Sumar.

Ton, Giædskurijkasti Grædari min.

O!

O! Herra Gud eg þacka þier, þu hefur hlijft og stioornad mier, a nu umlidnum Vetre, Háska og Slisum varnad vid, veitt Blessun og þitt Engla Lid; mier og mijnu Adsetre, Drottinn, Drottinn, eg kann eigi, ut ad seigia, Astar Anda, Myskunar þinnar mier til Handa.

Samt hef eg syndgad mikid miog, mooti þier Hætign guddoomleg, minn Gud minstu þess eigi, læt yfergnæfa Giædsku þijn, giordu enn framar vel til mijn, hvad eg efa alldreigi, Drottinn, Drottinn, mijn hefur giætt og Meininn bætt þijn Myskun rijka, unn mier hun fylgi æ epter lyka.

Missirid er nu umlidid, enn hid nælæga tekur vid, þvi bid eg Herrann hijri, ad mig leidi þijn Hialpar Hond, Hættulaust yfer Mein og Grend, og Athofn allri stijri, Drottinn, Drottinn, Andi þinn ad Ondu minni, alltijd giæti, enn Lijkaminn Engla Lidsemd mæti.

Inngang bædi og Utgæng minn, Aform og Hegdan sierhvert Sinn, blessa þu Gud minn goodi, mier og minni so stioorna Stiett, ad stundi eg hana vel og riett, i þinnar Forsiar Floodi, Drottinn, Drottinn, leid þu mig, um Lucku Stig, fra Lasta Voda, virdstu mig alltijd i ollu stoda.

Allt hvad eg giori og giora læt, Gud minn blessad ur ad þvi giæt, so farnist farsællega, Reysilr mijnar og Rada Hag, Rædu og Tilstand Noett og Dag, annast þu alla Vega, Drottinn, Drottinn, læt ei granda, illann Anda, Arfleifd þinni, syndu mier

Myrkan og Sælu minni.

Leid þu mig Gud þann vissa Veg, sem vissa Ord þijn Guddoomleg, um̃ alla Æfi mijna, geym mijn i sannri Gudrækne, gefdu eg so innlæstur sie, i eilijfa Elsku þijna, Drottinn, Drottinn, leyfdu mier ad lifa hier, og lijka deya, og eilijfa Lofgiørd um̃ Alldir seigia, Amen.

Þackargiørd fyrir lidid Sumar, og Bænar Foorn uppa tilkomandi Vetur.

Med sama Ton.

Ó! Gud Heilagur, Heilagur, Heilagur Gud og Drottinn vor, blessadur um̃ Alldir Allda, þier offra eg nu Þacklæte, þier offra eg nu Bænenne, þier vil eg gott Lof giallda, Gud minn, Gud minn, skilldt er mier ad þacka þier, og þig ad prijsa, upp, upp mijn Harpa og Andleg Vijsa.

Lof sie þier Astar Elskann mijn, Eilijfi Gud fyrir Myskun þijn, og veitta Velgiørd alla, sem nu um̃lidna Sumar Tijd, syndt hefur þu mier Heillinn blijd, og lietst mier allt vel falla, Gud minn, Gud minn, mig hefur leidt, og Meinum eydt, þijn Milldinn rijka, bevarad mig og blessad lijka.

Þu upplaukst þijnum Astar-Brunn, opid settir Naadar Afgrunn, minn Herra mier til Handa, þadann kom mier oll Þorfinn mijn, þvi prijsa eg nu Giædsku þijn, og vil þier Vegsemd vanda, Gud minn, Gud minn, allt hvad er i aumum mier, þier einum unni, Lof þitt sie jafnann i mijnum Munni.

Enn hvad eg h. fiopt og krætt, æreitad þig æ margañ Hætt, med Syndum, Hætign hiira, hvgg þu ei ad þvi, Herra kiær! hylia lættu og afmæ þær, Nada Blood Drottinns dijra, Gud minn, Gud minn, bid eg enn, mig berir senn æ Briostum þijnum, hefand Gæt æ Hogum minum.

Allann mig Drottinn offra eg þier, æ nu komandi Vetri hier, og alla Eñ mijna, geym mijn vid Verkum Glæpugum, geym mijn vid ollum Ovinum, geym mijn fyrir Giædsku þijna, Gud minn, Gud minn, hvar eg er, og hvort eg fer og hvad eg giori, skil alldrei vid mig Hyrdir hijri.

Allt þad sem ecki þocknast þier, þad virdstu taka i burt fræ mier, Vilia þijns Vel so giæti, enn þad sem þier er þægilegt, og þienar til þinnar Dijrdar frekt, gef mier þad Gud minn sæti, Gud minn, Gud minn, oll mijn Verk og Vegnan sterk, sem Maal og Minni, farsæliist i þier uti og inni.

O! Herra tak þad allt fræ mier, er mier kann snwa burt fræ þier, so ockur eingiñ skilie, O Drottinn! gef mier aftur þad, er mier kann þier ad snwa ad, er þad mijn Osk og Vilie, Gud minn, Gud miñ, tak mig mier, og mig gef þier, minn Herra hijri, eilijft Lof sie þier Drottinn dijri!

Nijaars Psalmur.

Ton, A þier Herra hef eg nu Von.

NIJIs upp mijn Saal ad niju nu, nija Lofgiörd uppbyria þu, þvi nu er nijtt Ar komid, nijr

Skeinkur þier, nij-gefinn er, nij-runnid Himna Bloomid.

Lof sie þier Gud fyrir lidid Ar, Lijfs Heilliñ mijn oll i þier staar, O! þu miñ Anda Kraptur, sem vægdir mier, so enn eg er, a nijtt Ar kominn aptur.

Þu hefur verndad Vedhlaup mitt, vel so eg giæti Hnossid hitt, at nu umlidnu Ari; Miñ Lyffins Baat, i læst Uppsaat, leiddir wr ollu Faari.

Mitt Lucku Segl wtþandir þu, þijnum med Naadar Vindi nu, i Heimsins Offa Floodi, og miñar Stiettar Stijri riett, stioornadir þu Gud goodi.

J þier var Hvijlld og Unun mijn, eg sat og undir Skugga þijn, og gieck i Geymslu þinni, Athvarfid þad var innsiglad, er þu fieckst Saalu minni.

O! mijn Saalar Heill hiartañlig, halltu þvi sama fram vid mig, a Ari inngangandi, Handleidslann þijn, sie Hlijfdinn mijn, vid Hæska og ollu Grandi.

Myskunar rijka Regnid þitt, renni allt inn i Hiartad mitt, og vel planti þar inni, Riettlætis Skart, og Eilkn Art, med allri Gudrækninni.

O J su! sockvu Syndum mijn, i Saara Floodid Tarl þijn, og hvlags H fs Blood rauda, añastu mig, Naad eilsulig, eins i Lijfi sem Dauda.

Allt þad gott sem mier undir þu, almattug Hond þ ng nu, blessandi mig og mijna, O! Andlit bl Ar nijtt, yfir oss lat þu skijna.

Morgun Psalmur.

T ll,

Ton, JEsu Christe þig kalla eg aa.

Blessada Þrenning blessud sie, blessandi Hagi mijna, Lijkn og Raad sem mier leitst i Tie, Lidsemd og Myskun þijna, Lijf mitt og Saal um lidna Natt, leyst hefur enn fraa Vanda, og illum Anda, so i Dag hef eg Megn og Matt, i mijnu Kalle ad standa.

O Hiartans Fadir! eg bid þig, yfirgief þu mig eigi, annastu nu ad ollu mig aa tilkomanda Deigi, halltu so fast i Hend med mier, ad hendi mig Slijsin eingin, nie Glæpa Geingi, helldur hvad sem eg forma fer, farsælist vel og leingi.

Eg befel mijna aumu Önd, og vesælan Lijkama, og þurfanda Lijf i þijna Hönd, þennan Dag og hvern Tijma, Hegdun, Vit, Skyn og Hiartad kallt, Hugsun Skilning og Sinni, sem Maal og Minni, Ord og Giordir, og Aform allt, innlæsieg Tilsioon þinni.

Blessa þu Inn- og Utgang minn, og allt hvad eg skal vinna, Vidmoot og Hegdun sierhvert Sinn, Sess og Gang Foota minna, Ydiu, Vilia, Raad, Asetning, allt hvad eg er og orka, til Vits og Verka, i Utfor geym mijn allt um kring, og gior þa Trwna sterka.

Hvad þier til Dijrdar einn Gud er; og til Velferdar minnar, framkvæm þad allt i aumum mier, af Nægd Myskunar þinnar, enn ef i Dag þijn Bodord brijt, Breyskleika mijnum vægdu og Hegning hægdu, Hiaalp og Raad þinni Fadir flijt, forþien-

ta Reidi lægdu.

Einginn er Gud annar enn þu, og eingin Hiaalpari Manna, þvi bid eg þig i Naudsyn nu, Naad þijna laat mig kanna, geym mijn fraa allri Glæpa Slood, gief mier þitt Ord eg læri, og Avoxt færi, fyrir JEsu blessada Blood, bænheyr mig Fadir kiæri.

Kvolld Psalmur.

Med sama Ton.

LOf sie þier Gud fyrir lidin Dag, og Luckuſælar Stioorn alla, þu hefur leidt min Lyfsins Hag, og laatid mier allt vel falla, þo hef eg blessud Bodord þijn brotid i margann Maata, hvad eg nu jaata, misstu alldrei aa Illverk mijn, unn mier af Synd- um kuta.

Nu er ad komid Nattar Pel, nu vil eg Hvilld- ir taka, O Gud ! sem geymir Israel, yfir mier vird- st vaka, laat þinu Verndar Vængin þin, vand- lega ad mier gæta, med Svefn-Roo sæta, vittur mær Heilla Hyrdir min, Himkrunar Naakvæmd- m t.

Vertu nu min Hvijlu hiaa, med heilogum Eng- la S[illegible], Ovin [illegible] all fr[illegible], enn mig heils- enn [illegible] vara, [illegible] mean [illegible] ofa sett, enn Saal- ina i þeir v[illegible] ka, [illegible] taka, Draum Ora, Ogn og alla V[illegible] alldrei laattu mig saka.

Eg befala þier O Rottunn [illegible], Dag og Natt Saalu mijna, breid þu yfir mig HErra, hijr heɪ-

laga Blessan þijna, Lijf og Astvini, Eign og Bæ-
utann og innann Garða, og þa hier hætta, Gud
miñ eg þier i Geymslu fæ, gior þu hiaa oss ad nætta.
Eg legg nu samann Augunn mijn i Guds Nafni
og Trausti, signi mig Heilla Hendiñ þijn, Hyrd-
ir minn goodi og hrausti, signdu Foolkid og signdu
Hws, Signing þessi oss hlijfi og Illt wtdrifi, Sig-
ninginn þijn sæti JEsus, signud yfir oss blijfi.

Andlaats Bæn.

Ton, Fadir vor sem æ Himnum ert.

O JEsu! JEsu, JEsu minn, JEsu nu ætt Lijf og
Hertoginn, Ondiñ mijn kvakar eptir þier, O-
log Daudans þvi formerker, yfirgiefdu mig ei vid
þad, þo Andinn og Holldid skiliest ad.

Senn rennur Glasid Ara af, eg stend vid Daud-
ans rauda Haf, Vatns-Floodid beliar unnum ad,
aldrei veit nær mig svelgir þad, Ogna Bylgiur
sem ofra sier, O JEsu lat ei dreckia mier.

Kom þu nu med þinn Krossins Staf, kleppan-
di uppa Dauda Haf, lattu mig þurrann Farveg
fa, og Fodurlandi klacklaust na, blessad Daud-
ans Vini þu, Burtfor gief mier sæluga nu.

J þennan diwpa Daudans Hyl, O Mottiñ þig
med mier taka vil, leid þu mig Hæska ollum wr,
einka Hoop mitt og Verndar Mwr, fyndu mier
Bygd og Bæin þinn, i blessud Hybijli leid mig inn.

Myskinar Bianar Skugga skiott, skyl nu miñi
Syndar Graott, fyrir þinn Dauda fleig þeim inn,
i Forþænustu Hylinn þinn, Randa Bloodid wr

Beniūm þijn, blædi wt yfir Illverk mijn.

Allsheriar Gud eg þacka þier, þeigid Laan allt sem veittir mier, miog opt hef eg bad misbrwkad, minnstu nu ecki Gud aa þad, fyrir Brot oll og Br-eifkleik minn, Borgun er JEsus Sonur þinn.

Eg vil nu feiginn fara til þijn, og faa þier aptur Saalu mijn, leid þu hana um̄ Lioosfins Hlid, i lifandi Manna Brndinid, O! þau æfkileg Um̄skipte, ad sia þig þar i Dyrdinne.

Skapari minn þier skila eg nu, Skiepnu Feirtt sem giordir þu, O JEsu tak mig eins ad þier, og annast þann þu Fridkeypter, heilagi Andi haf gaat aa, helgudum þiin i Skijrnar Saa.

Velkominn Daudi, velkominn, vijsa þu mier aa Bwstäd minn, laattu upp Dyrnar Lijfsins þa, laangar mig þar til inn ad naa, þu goodi Giestur, giordu þad, Gud sem hefur þier befalad.

Andvarp mitt DRottinn ælijt þu, O DRottinn! tef ei leingi nu, Fodurlandi mig fyfir naa, forðæmdum Heimi leys mig fraa, Naadinn er vijs og Neydinn stillt, nem upp minn Anda þa þu villt.

Kom þu Lioos Mooder liwf til mijn, laugadu mig i Bloodi þijn, sofna og vakna sætt i þier, sialfur JEsus þad veittu mier, leys mig þegar þier þykir Maal, þier befala eg mijna Saal.

Hugvekia og Andlaats Bæn.

Ton, Hærsta Lof af Hiartans Grun̄i.

Heyrdu

HErrdu Fadir haatt eg kalla, Hiartad mitt aa Knie skal falla, bid eg þig um Adstod alla, einkanlega i Daudans Tijd.

Veit eg HErra Vondsku mijna, veit eg eirnin Reidi þijna, veit eg grim er Vijtis Pijna, veit eg hørder Daudans Tijd.

Giordir mijnar Glæpum vandi, gang þvi vesin Synda Bandi, hvetur mig þinn helgi Andi, ad hugsa um mijna Daudans Tijd.

Vijda Braut i Verkum stilla, Vondsku lætur Hiartad villa, hvor so lifir aa saa illa, Afgaangs Von i Daudans Tijd.

Eins er eg i Syndum sekur, so sem Hanan Tidrid þekur; Þetta fyrst mig þar til vekur, ad þeinkia um mijna Daudans Tijd.

Kemur lijka af Synda Seidi, sannarlega Drottins Reidi, þetta og annad oss til leidi, ad athuga vora Daudans Tijd.

J þridiu Grein ef þetta fremur, þar af mikil Gagnsemd kiemur, hvor sig þar aa Tijdum temur, ad tala og þinkia um Daudans Tijd.

Af þvi kienir þad allra fyrsta, ei mun þig til Synda lysta, þetta Gagn hiaa þeim mun gista, sem þenkia optum Daudans Tijd.

Svo frai eg ad Syrach segi, syndga mun saa Madur eigi, sem hugsar opt aa hverium Degi, um Heimfor sijna og Daudans Tijd.

J Vi si sijnu varfær verdur, Vonsku Brunnur er nidur sergdur, hiaa þeim sem fyrir þetta er gierdur

ur, ad þeinkja um̄ sijna Dauda Tijd.

Gotter þad ad gleyma Syndum, og gaunga ei eptir Heimi blindum, mikid Gagn er Maña Kyndum, ad minnast þrautt a Daudans Tijd.

Vondra Augun Agyrnd sedur, ad elska Fed, þad margann skiedar; andlegt Gotz þann auma gledur, sem eptir þreyer Daudans Tijd.

Raad er þvi ad vakna vidur, og vondar Gyrndir kesia nidur, S mvitskañ so mætti midur, meida oss i Daudans Tid.

Daudi, veit eg, dvelur e'ge, Daudi er vijs a hverium De'ge, Daudans Grymd ei Briooslid beiger; hvrum oss vid Daudans Tijd.

Allra vor hefur Efi Enda, illir Menn i Kvolum lenda, Ydran skal þvi undann senda, adur eñ kiemur Daudans Tijd.

Reidi þijna, hærsti Herra! Heypt og Brædi lattu þverra, oss þvi angrar vort hid verra, væg þu oss i Daudans Tijd.

JEsu Bænir, Ast og Undir, allar JEsu Pijslar Stundir, Elsku Fadir! Etijd grundir, og aumka mig i D udans Tijd.

O vor JEsu ædsti Goodi! O vor JEsu þolinmood'! þvo þu mig i þijnu Bloodi, þegar mijn kiemur Dauda Tijd.

Nockud ad þo ama meige, oss a þessum Hollds-sins Vege, goodi Herra gleym oss eige, gief oss hæga Dauda Tijd.

Synda Lijnu og vort hid Verra, virdstu, Jesu

af ad Herra, þitt Riettlæti hæsti Herra, hylie mig i Daudans Tijd.

Syndir ecki mijnar mundu, minn Drottinn, a Dauda Stundu, JEsu blessad Blod vor Undum, blædi a mig i Daudans Tijd.

Oss þo Sathan veida vilie, vegna Synda Hiartad kylie, Madurinn Jesus mun Eilie, mijn og hans i Daudans Tijd.

Naavist Guds i Neyd og Pijnum, Naavist Guds med Englum sijnum, hægi og lini Meinum mijnum, mijn þa nalgast Daudans Tijd.

A þa Daudans Dyr vill detta, Drottinn virdstu undir lietta, lat mig hafa þa Idran rietta, og orugga Von i Daudans Tijd.

Rettu ad mier Hialpar Hendur, Hatari minn þa nærri stendur, send þu Engla Vakt og Verndur, veikri Saal i Daudans Tijd.

Og þo nockud Ogna meigi, oss a þessum Hollds ins Vegi, goodi JEsu! gleym mier eigi, gief mier hæga Daudans Tijd.

HErrans JEsu Hollð i Braudi, HErrans JEsu Dreirinn raudi, HErrans JEsu hardi Daudi, hægi mier i Daudans Tijd.

Aull þau Saar og Symda Byrdi, oll þau Taar sem JEsus syrgdi, ollumeiginn ad mier girdi, i Andlat og Daudans Tijd.

Naadar Brunnur er Firdar fundu, ferskur er hann a hvorri Stundu, hann þvi renni ur HErrans Undum, um Hiartad mitt i Daudans Tijd.

Sia þu ei miña Synda Galla, Saalar miñar Oviñi alla, laattu, O Drottinn, faungna falla, enn frelsa mig i Daudans Tijd.

Athvarf mitt og einka Hæli, ertu JEsu Brooder sæle, þijn Narvera fraa mier fæli, Fiandmann minn i Daudans Tijd.

Nær sem dvijnar Nauda-Kierra, nær sem Æfe-Stundir þverra, sie þa Bæn mijn sæti HErra! þitt sijdasta Ord i Daudans Tijd.

Daudinn þa fyrir Dyrunum stendur, og Dagurinn er voti og endur, Fadir i þijnar Fridar Hendur, fel eg Saal i Daudans Tijd.

Lyftu hijngad hærsti Fadir! sem til hinna eru sofnadir, hiedann förum Hiarta-gladir, þvi Hættulaus er Daudans Tijd.

Allra Handa Eymd og Pijnu, alijt þu aa Barni þijnu, þad laat hægia Meini mijnu, mig þa naalgast Daudans Tijd.

Trwi Fadir! Heyrdu Hlioodid; Hroopar til þijn Jesu Bloodid, Vors Elsku Broodurs Unda Floodid, sie Offur mitt i Daudans Tijd.

Snwdu alldrei Augum þijnum, i fraa JEsu Broodur mijnum, Bloodid hanns med hördum Pijnum, hiaalpi mier i Daudans Pijn.

Bid eg þig, þitt Barn ad heyra, bid eg þig, fyrir JEsu Dreyra, byrg þu eckt aptur Eyra, vid Andvarp mitt i Daudans Tijd.

Ædsti Gud sem auma grædir, og Andskotann i burtu hrædir, nem minn Anda upp i Hædir, inn

til

til þijn a Daudans Tijd.

Nu vil eg med Hiartans Hondum, hallda þier i Malum vondum, og lofa þig med þijnum Londum, þad sie vijst um alla Tijd.

Uppvakningar Aminning.

Ton, Giædsku Guds vier prijsum.

NU aumi Islands Lijdur, Almuga Foolkid hier, eg vil avarpa ydr, um sa Ord: Heyrid mier! aminni eg ydur fyrst, Guds Rad med Þockum þiggid, þratt ad hans Giædsku hyggid, sem alltijd auglijsist.

Allar hanns Gafur grunda, getur þad einginn Mann, þo eigum þar til stunda, þad framast verda kann, einkum þess vitkunst vær, hrein Truu bijr hier i Landi, Heilagt Ord og Guds Andi, oll Þiood þad ecki fær.

O! hvad ein Edla Gafa, af Himnum kominn oss, Guds Ord hier hreint ad hafa, heitir þad dijrsta Hnoss, Munntomust Miolk og Vijn, er vier uppausa kunnum, Israelis ur Brunnum, Sooln skiærara skijn.

Riettnefndt Halcions Hreidur, Heilog Christninn er þad, hærst i Guds Hond so stidur, i Hlienu fær Samastad, Rat ugi Logn Rægdar Roo, Astgiof hanns eg þad segie, ad þad forgengur eige, vid Storm, Sker, Brim, Storsioo.

Heilagi Fuglinn friidi, festi sitt Hreidur hier, hanns Unga herleg Prijdi, Himnesk og Dijrdleg er, vulldt

valdi þeim Verndar Mañ, ad stydia, geyma og giæta, græda, umsia og bæta, hyggiñ og ha lærdañ.

Ordsins Ret wtþeniandi, Astkiærann hefur hvørn, þann Gudi er av unnandi, eins og Holldgetiñ Børn, Fadernis gefur Gaum, er so þess Avijsari, ad ei sie Naudin veikari, helldur enn Natturann naum.

Sønn Kienning, Sacramentum, Sannleiks Andinn og Trw, med þeim Lyklum Laghendtum, lijkst upp Guds Rijki nu, JEsus er Jaarn-Hlid Manns, ad hanns Ørmum einn liggium, og Mylkun siwga þiggium, wr badum Brioostum hanns.

O! hvad aumt Oþacklæti, oss gietur forblindad, fæir trwi eg grant giæti, Guds Milldi Verkum ad, ill Laun þad undir bioo, Naut þeckir opt Eiganda, og Asninn Ståll sijns Raadanda, Jsrael ecki þo.

Fiskar, Dijr, Fuglar frijdir, færa Gudi sitt Lof, Hestar, Naut, Hundar, Saudir, hann þeckia sem þeim gaf, honum þeir hænast ad, o! hvadlangt af þeim berum, altignir bestu Kiorum, ecki þo þeckum þad.

Kañskie ei enn ad gaadum, ad þacka fyrstu Giof, Skopun Lijfs og Skijrn naadum, Skyns vard ei leingi Tof, hvad mun þa hitt annad? Sool, Tungl, Stiørnur, Aß, Audur, Elldur, Vindur, Vatn, Haudur, og allt Gagn sem giorir þad.

Og ef ei um þad hyrdum, er so Handgaungum vier, enn sijdur Andlegu vyrdum, Osyneleat sem er O! hvad aumt Efni Manns, margur er M ... s

valls-

daufur, Molldverpu Edli hefur, sturlar þad Stijr-
ir Lands.

Hier kom med Hroopi stooru, Haalærdur Bo-
kumann, adgiætinn Efni voru, allsaa vakandi fañ,
Lwdur sinn þeytti þaa, Formann Lands Forsiaa
hendti, sim tijusinnum bendti, þeim hañ sofandi saa.

Innudæll Hugvekiu Hlioomur, Heyrum kunnur
er vijst, sætari enn Svana Roomur, sonnum Guds
Bornum lijst, su Lijssins Lindinn Good, Svala
Dryck Saalum giefur, sannfegri Hreim þui hefur,
eñ Davids Horpu Hliood.

J Guds Vijngard innrenna, Ovægiñ spilli dijr,
enn þvi er uñ ad kenna, ad Vakt er Hlioda rijr,
þetta sann Fadir Lands, hañ kom þvi Rodd hroop-
andi, Herra sijns Veg greidandi, i Saal sofandi
Manns.

Hvor er saa ei vill vakna, vid soddann Lwdurs
Hiood? Maal er wr Roti ad rakna, riisum upp
Borninn good, leggium moot Taar og Trw, Af-
sokun hofum eigi, aa þeim sijdarsta Degi, ef hofnum
ad heyra nu.

Margur kann so til svara, sanntalad þetta er, tak
þig Vinur til Vara, veit eg hann bendir þier, ei
meinar hann til mijn, ecki er eg sofandi, nie Uggley-
sis Medvitandi, allir giæri su sijn.

O nei, laat ecki heyra, Ord slijk af Munni þier,
hver er saa hreint kann giora, Hiartad i sioalfum
sier, nie sitt nærsta ad siaa? Blaamañs Hwd br-
eitist ecki, ber Pardus sijna Flecki, Fijll sterkur falla
maa.

Hafer þu Heilagann Anda, og heitir tvivalid Kier, vid Gud skalt best þig binda, med Bandi þvi tvíþætt er, Ótti og Ást er þad, laat þad þitt Lijf Akkeri, ad lifa sem fromum bæri, Bæn og Trw gef Haum ad.

Einginn skal Ohætt kalla, medur hanns Glas vtrann, nie Æfi Hættu alla, umsliwid hafi hann, Skipid sveima ar æ Sioo, Olldu gat ifirfarid, og hvassann Storm afborid, vid Lending lamast þo.

Þu sem villdir vel lenda, vendu þig forsiaalann, ella kann Afdrif henda, Ydranar Skiptapann, vertu vakandi Þioon, ad annars Ofórum gaadu, og (til Vareigdar) siaadu, Judam, Saul, Salomon.

Eñ so einfalldir viti, a hvoriq hroopad er, fiegta Handa Foolks giæti, fyrst eru linheyrder, adrer sofandi senn, þeim hæfir hætt til tala, sem hallda sig i Skarkala, fioordu fiarlægir Menn.

Dausa þa somu segi, sem ei heyra Guds Ord, ydka og elska eigi, aukandi Saalar Mord, og med Hiegooma hier, er sinn Alldur vid ala, eins og Aspis med Hala, opt byrgia Eyrunn sier.

Hvor sem giordi Hugfesta, Hlut nockurn sierlegann, og mét ann nam ei næsta, þo nockur averpi hann, eins þad andlega sker, Heyrnar Brest hann kann henda, sem Hiartad giordi fast binda, vid Heims Umsvifum hier.

Adrer hiner sætt sofa, Sælliifis Dijnu a, med Samson Hvijldir hafa, i Hondum Dalila, hun merk-

merkir Holldsz Vellyst, Andleg Orka þeim eydist, sem elskar hana og þijdist, Ovinum afhendest.

Ef þwngt kann oß ad falla, Eyrun og Hluster Mans, Heyrnenn nemur oß burt alla, eins skedur hitt til Sans, dauf ur Andlega er, sa sem stoor Goots og Garda, giorir oft-ast innskorda, i Hug og Hiarta sier.

Þridia þeir þessu vallda, Þorf er ad hropa haatt, i Glaa-lijst Heims sig hallda, Heyrnar verdur þvi smatt, um þad sem Andlegt var, velldur sa sijfell Nidur, sem þeir alast upp vidur, sem Nilus Raadwar.

Laangur Avani lioptur, linheyrdann giorir Mann, eins og sa sem þar situr, er sijfell Straumur rann, Nidur Heyrn krenkia kann, so fer þeim sem framana, i Synda laungum Avana, heyra ei Hrooparann.

Fioordu sem kiarlægt standa, fast þarf ad kalla oß, Illgiordir allra Handa, oß skilia Gudi fraa, kaatleg Complexio, Hlust sækir Holldsins Vessi, Heyrnar Rwm byrgir þessi, so fer Samvitskann sloo.

Vor liwfi Landsins Fadir, Loflegi Hyrdir trwr, Herra PORLAKUR þad er, þeim greidir Vanda wr, dausa oß Sioonskijr sa, wtbwinn af Guds Anda, oß gaf þa strax til Handa, alkroptugt Ephata.

Lijtilatis Giof giæddur, Guds riettur Augasteinn, Fodurs Sinni sannklæddur, setti upp Spegil einn, miog þarfur Monnum er, hvad oß lijtir og lagar, leyfist og hitt sem bagar, sijnir þad Sioonar Gler.

Vier vorum Gullmynt gooda, Gudi Moot markader, soddann Skatt sier ad blooda, sialfs hans Skipun þad er, aflagad er vort Hnoß, sitt Gull þvi sierhvor reyni, med soddan Proofunar Steini, sem Fadir vor færdi oß.

Skiært Lioos a Vegum vorum, vissa Leid beinir þad, Skipid a brottum Baarum, her Seglid Landi ad, Gler-Gluggur Sagnid iook, Illvidri wtbyrgt hefur, i Hws þo Byrtu gefur, sia hier Hugvekiu Book.

Soomir Sannchristnum Lijdum, sia hvad Lijfs-Stund

er hætt, Roddu vors Hyrdirs hlijdum, Haga Land byggdum fætt, umskerum Yfirhwd, mioo er Gyllini Gata, gott er hana ad rata, heim fraa Svijna Sambwd.

Fyrsta Hnoss frooma Herra, Foolki Drottins sem gaf, krefur Packlætis þeirra, þar hliota Nytsemd af, sijdann þad so laangt nær, ad Eflaust gleymist þad eigi, aa Endurstickunar Degi, þa Lof og Laun forsiaall fær.

Ef ad Ephata þetta, oss getur vakid nu, ad læra Lijfs Braut rietta, og lifandi sijna Trw, þa mun hiti a Dooms Dag, Ephata er þa heyrum, upplijkur Grøfum vorum, boda oss hollann Hag.

Guds Rijkis giørum leita, Sagn er þad sierhvors Manns stundum til hreint ad heita, Herbergi og Tialldbwd hans, hvar inni Herrann vor, Trwar Gull geti fundid, gooda Silfre sambunded, sem er Kienninginn klaar.

Kierta Hiaalm hvor upp setie, Heilagt nytt Lysþad er, Nordann Myrkri aa mooti, og Maalminn vorn laatum vier, syngia Herrans Lof haatt, Hefdar Teikn Hws Dyr prijdir, hvar Kongi gista hlijdir, so skylldi Guds Hwss Gaatt.

A Alltari þvi ytra, til Offurs deyda ber, Holds Villd og Hrecki bitra, sem helldur miog tijdkast hi er, innra Alltari þitt, laat ei Bænar-Foorn bresta, med brennandi Kiærleiks Neysta, so skal Herrans Hws prijdt.

An þijn, Gud allsvalldandi, eckert gott vinnast maa, verkui oss eflandi, allt hvad þig lystir aa, og oss umvardar mest, gef oss sann-hlijdid Hiarta, og Hreinlijfis alla Parta, Afdrif þo einna best.

O! Gud opna oss Eyra, og Hiartans Hlustirnar, so Sannleiks Kienning klaara, kunni innrætast þar, legdu til Lidsmun þinn, ad naaum Ordsins Gagni, og i þeim Kongsins Vagni, i Fodurland feriunst inn.

O JEsu! Þud mijn falar, Ending Veralldar Kijfs, þu ert Saal vorrar Saalar, so og Lijfid vors Lijfs, annast þetta þa, i þier erum og hrærunst, i þier lifum og nærunst,

hier gef oss Gud sia.

Hæsti Heilagi Andi, hollur Stijrimann vor, ad lifandi Manna Landi, leid oss vid hægann Byr, gegnum Heims Hættu hvar, i Sælu Hofn laat oss lenda, og lofandi Gud aan Enda, sia hann um Eilijf Ar, Amen.

Registur.

HErra

Nær

O

